

Трилогия за Старото кралство

Сабрина

КНИГА 1

ГАРТ
НИКС

„Гарт Никс е създал наистина забележителен и достоверен свят, при това във великолепен стил, наситен с фантазия и героична романтика.“

– Лойд Александър

ГАРТ НИКС САБРИЕЛ

Превод: Александра Павлова

chitanka.info

Сабриел е дъщеря на мага Абхорсен. Още от съвсем малка тя живее извън стените на Старото кралство — далеч от неуправляемата мощ на Свободната магия и от мъртвите, които не искат да останат мъртви.

Но сега баща ѝ е изчезнал и Сабриел е призована да се върне в този свят, за да го намери. Изоставяйки сигурността на училището, което е било и дом за нея, тя се впуска в задача, изпълнена със свръхестествени опасности, заедно със спътници, в които не е сигурна, защото в пределите на Старото кралство нищо не е такова, каквото изглежда. Там Сабриел се сблъсква със зло, което заплашва не просто нейния живот, а живота изобщо и се изправя лице в лице със скритата си съдба...

ПРОЛОГ

От Стената в Старото кралство ги деляха малко повече от три мили, но това беше достатъчно. Обедното слънце се виждаше от отсрещната страна на Стената, в Анселстиер, а небето бе безоблачно. Тук залезът тънеше в облаци и току-що бе завалял проливен дъжд, толкова ненадейно, че не успяха да разпънат шатрите.

Акушерката придърпа мантията по-плътено към шията си и отново се наведе над жената, а дъждовните капки се стичаха от носа ѝ към извърнатото лице отдолу. Дъхът на акушерката образува бяло облаче, но то не предизвика отведен прилив на въздух у пациентката ѝ.

Акушерката въздъхна и бавно се изправи и това единствено движение извести на наблюдателите всичко, което искаха да узнаят. Жената, която се бе добрала до техния лагер в гората, беше мъртва, успяла да запази сетните си жизнени сили, за да ги вдъхне на бебето до себе си. Ала дори когато акушерката вдигна трогателно дребното същество, то потръпна в повоя, без да издаде и звук.

— И детето ли? — попита един от наблюдателите, мъж, който носеше знака на Хартата, прясно нарисован с дървесна пепел на челото му. — В такъв случай няма нужда да го кръщаваме.

Ръката му се вдигна, за да изтрие знака от челото, после внезапно спря, когато една бледа, бяла ръка сграбчи неговата и силно я дръпна надолу с едно-единствено бързо движение.

— Мир! — каза един спокоен глас. — Не ви желая злото.

Бялата ръка освободи хватката си и говорещият стъпи в обръча от огнена светлина. Останалите го наблюдаваха недружелюбно и ръцете, които имаха наполовина изрисувани знаци на Хартата, или бяха посегнали към тетивата или дръжките на мечовете, останаха върху тях.

Мъжът закричи към двете тела и ги погледна. След това се извърна към наблюдателите, като отмести качулката си, за да разкрие лице на човек, бродил из неогрявани от слънцето пътища, защото кожата му беше мъртвешки бледа.

— Наричат ме Абхорсен — каза той, а думите му предизвикаха вълнение сред хората около него, сякаш бе хвърлил голям тежък камък в локва застояла вода. — И тази вечер ще има кръщение.

Магът на Хартата сведе поглед към вързопа в ръцете на акушерката и рече:

— Детето е мъртво, Абхорсен. Ние сме пътешественици, животът ни преминава под небето и често е суров. Познаваме смъртта, господарю.

— Не по-добре от мен — отвърна Абхорсен и се усмихна така, че хартиено бледото му лице се нагърчи по краищата и разкри също толкова белите му зъби. — И аз казвам, че детето е още живо.

Мъжът понечи да отвърне на погледа на Абхорсен, но не успя и извърна очи към другарите си. Никой не помръдна, нито му даде някакъв знак, докато накрая една жена каза:

— Е, това лесно може да стане. Бележи детето, Аренил. Ще направим нов лагер в Левис Форд. Последвай ни, когато приключиш тук.

Магът на Хартата склони глава в знак на съгласие и останалите се разпръснаха, за да вдигнат своя полуготов лагер, като вървяха бавно заради нежеланието да се преместят, но изпитваха по-голямо нежелание да останат в близост до Абхорсен, понеже името му бе обвито в тайни и неизречени страхове.

Когато акушерката отиде да положи детето на земята и да си тръгне, Абхорсен проговори:

— Почакай. Ще имаме нужда от теб.

Акушерката погледна бебето и видя, че е момиче, и ако не бе неподвижно, можеше просто да е заспало. Беше чувала за Абхорсен и ако момиченцето оживееше... тя внимателно вдигна детето отново и го поднесе към Мага на Хартата.

— Ако Хартата не... — поде мъжът, но Абхорсен вдигна бледата си ръка и го прекъсна.

— Да видим каква е волята на Хартата.

Мъжът отново погледна детето и въздъхна. Сетне измъкна малко шишенце от кесията си, вдигна го високо и започна песнопение на висок глас, което бележеше началото на Хартата. В него се изброяваха всички същества, които живеят или растат, или отново ще живеят, както и връзките, които ги обединяват. Докато говореше, шишето бе

озарено от светлина и започна да трепти в ритъма на песента. После певецът млъкна. Допря шишето до земята, после до символа от дървесна пепел на челото си, а след това го наклони над детето.

Огромна светкавица проряза гората наоколо, когато пламтящата течност се изля върху главата на детето, а жрецът извика:

— В името на Хартата, която обединява всичко живо, кръщаваме те...

Обикновено на това място родителите на детето изричаха името му. Сега проговори само Абхорсен, който каза:

— Сабриел.

Щом изрече тази дума, дървесната пепел изчезна от челото на жреца и бавно се премести върху детското челце. Хартата бе одобрила кръщаването.

— Но... но тя е мъртва! — възкликна Магът на Хартата и боязливо докосна челото си, за да се увери, че пепелта наистина е изчезнала.

Никой не му отвърна, защото акушерката се взираше в Абхорсен през огъня, а Абхорсен се бе втренчил в... нищото. Очите му отразяваха игривите пламъци, но не ги виждаха.

От тялото му бавно започна да се издига хладна мъгла, която обгръщаше мъжа и акушерката, а те се втурнаха към отсрещната страна на огъня — искаха да избягат, но вече бяха твърде уплашени за това.

Той чу, че детето проплака, а това бе добре. Ако беше преминала отвъд Първата порта, нямаше как да я върне обратно без по-строги приготовления, които щяха да предизвикат разреждане на духа ѝ.

Течението беше силно, но той познаваше този дял на реката и прекоси вировете и въртопите, които се опитваха да го повлекат надолу. Вече усещаше как водата изсмуква духа му, но волята му бе силна, затова тя отне само цвета, но не и същността му.

Спря се, за да се вслуша и когато чу, че плачът утихва, забърза напред. Навярно тя бе вече пред Портата и се готвеше да премине.

Първата порта беше воал от мъгла, с една-единствена мрачна пролука, където водата се изливаше в тишината отвъд. Абхорсен забърза нататък, а после спря. Бебето още не беше преминало, но само

защото нещо го бе задържало и повдигнало. Изправена там, надвиснала над черните води, стоеше една сянка, по-тъмна от Портата.

Беше с няколко стъпки по-висока от Абхорсен. На мястото, където трябваше да има очи, светеха две бледи и мътни светлини, а от нея се носеше зловонната смрад на мърша — топла смрад, която смекчаваше студа на водата.

Абхорсен бавно се приближи към съществото, вгледан в детето, което то държеше небрежно под лакътя на призрачната си ръка. Бебето беше заспало, но неспокойно, и се извиваше към съществото в търсене на майчината гръд, но то просто го отблъскваше от себе си, сякаш детето пареше или щеше да го разяде.

Абхорсен бавно измъкна едно малко сребърно звънче от пояса със звънци, който опасваше гърдите му и наклони китката си, за да звънне с него. Ала призрачната сянка вдигна бебето нагоре и проговори със сух, виещ се глас, подобно на змия върху чакъл.

— Дух от твой дух, Абхорсен. Не можеш да ме омагьосаш, докато я държа в ръцете си. А може би ще я преведа през Портата, след като майка ѝ вече я няма.

Абхорсен се смръщи, познал съществото, и свали звънчето.

— Приел си нова форма, Керигор. И сега си от тази страна на Първата порта. Кой е бил така глупав, че да ти помогне да стигнеш дотук?

Керигор се усмихна широко и Абхорсен зърна огньовете, които горяха дълбоко в устата му.

— Един от онези с обичайното призвание — изрече дрезгаво той. — Но неопитен. Не разбра, че това ще бъде равносилно на размяна. Уви, животът му не се оказа достатъчен, за да премина Последната порта. Но ето че ти дойде да ми помогнеш.

— Аз, който те приковах отвъд Седмата порта?

— Да — прошепна Керигор. — Струва ми се, че иронията не ти убягва. Но ако искаш детето...

Той понечи да хвърли детето в потока и с това движение го събуди. Бебето веднага се разплака и малките му юмручета се протегнаха да сграбчат призрачната материя на Керигор, подобно на дипли на роба. Той извика, опита се да я откъсне от себе си, но малките ръчички стискаха здраво, духът бе принуден да използва прекомерна сила и я захвърли далече. Тя падна, пиццейки, и течението

на реката мигновено я понесе, но Абхорсен се хвърли напред, изтръгвайки я и от водите, и от хватката на Керигор.

Отстъпвайки назад, той измъкна с една ръка сребърното звънче и го разклати, за да звънне два пъти. Звукът бе странно приглушен, но реален, и ясният звън се понесе из въздуха, чист и пронизителен, жив. Керигор потръпна, когато го чу, и пропадна назад в мрака на портата.

— Скоро някой глупак ще ме върне отново и тогава... — извика той, докато реката го поглъщаше. Водите се завъртяха и заклокочиха, а после подеха нормалния си ход.

Абхорсен погледа портата известно време, после въздъхна и като върна звънчето обратно на пояса си, погледна бебето, което държеше в ръка. Тя отвърна на погледа му, а тъмните ѝ очи приличаха на неговите. Цветът вече се бе отдръпнал от кожата ѝ. Абхорсен тревожно прокара ръка през белега на челото и усети топлината на духа ѝ под него. Знакът на Хартата бе запазил живота ѝ непокътнат, когато реката трябваше да го погълне. Именно духът на живота ѝ бе опарил толкова силно Керигор.

Тя му се усмихна и изгука нещо и Абхорсен усети как собствената му уста също се разтяга в усмивка. Все така усмихнат, той се извърна и поде дългия преход нагоре по реката, към портата, която щеше да върне и двамата към живата плът.

Бебето проплака миг преди Абхорсен да отвори очи, а акушерката вече бе преполовила пътя до гаснещия огън, готова да я поеме. Скрежът хрущеше по земята, а от носа на Абхорсен се спускаха ледени висулки. Той ги изтри с ръкава си и се приведе над детето, както прави всеки загрижен баща след раждането.

— Как е бебето? — попита той, а акушерката го погледна учудено, защото мъртвото дете вече бе живо и шумно, а кожата му бе мъртвешки бледа като неговата.

— Както сам чувате, господарю — отвърна тя, — тя е много добре. Навярно е малко студено за нея...

Той посочи огъня и каза нещо, след което огънят се оживи с рев, мразът незабавно се стопи, а дъждовните капки се превърнаха в пара.

— Това ще свърши работа до сутринта — каза Абхорсен. — Тогава ще я заведа в дома си. Ще имам нужда от бавачка. Ще дойдеш

ли?

Акушерката се поколеба и погледна към мага на Хартата, който все още стоеше в далечния край на огъня. Той не пожела да отвърне на погледа ѝ и тя още веднъж погледна малкото момиченце, което плачеше в ръцете ѝ.

— Вие сте... вие сте... — прошепна акушерката.

— Некромант? — рече Абхорсен. — Само донякъде. Обичах жената, която лежи тук. Тя щеше да оцелее, ако бе обикнала друг, но не го направи. Сабриел е наше дете. Не виждаш ли приликата?

Акушерката го погледна, когато той се наведе и взе бебето от ръцете ѝ, люлеейки я на гърдите си. То утихна и след няколко мига заспа.

— Да — отвърна акушерката. — Ще дойда с вас и ще се грижа за Сабриел. Но трябва да намерите дойка...

— А предполагам и много други неща — размишляваше Абхорсен. — Но моят дом не е място за...

Магът на Хартата се прокашля и заобиколи огъня.

— Ако имате нужда от човек, който да познава малко Хартата — каза той колебливо, — бих желал да ви служа, защото видях нейното дело във вас, господарю, макар че не ми се ще да напусна своите спътници.

— Може би няма да ви се наложи — отвърна Абхорсен, усмихнат от внезапно осенилата го идея. — Питам се дали вашата предводителка би възразила, ако още двама членове се присъединят към групата ѝ. Моята работа е свързана с пътуване и няма кътче от кралството, където стъпките ми да не са оставили отпечатък.

— Вашата работа? — попита мъжът и потрепери леко, макар вече да не бе студено.

— Да — отвърна Абхорсен. — Аз съм некромант, но не като обикновените. Докато останалите в нашия занаят възкресяват мъртвите, аз ги връщам обратно. А тези, които не желаят да се върнат, аз заставям да го направят — или поне опитвам. Аз съм Абхорсен... — Той отново погледна бебето и добави, почти с нотка на изненада: — Бащата на Сабриел.

ГЛАВА ПЪРВА

Заекът беше прегазен преди минути. Розовите му очи бяха изцъклени, а бялата му козина бе обагрена в кръв. Козината бе неестествено чиста, тъй като той току-що бе избягал от ваната. Тя все още ухаеше слабо на лавандулова вода.

Една висока, необичайно бледа жена се надвеси над заека. Черната ѝ като нощта, модно подстригана коса бе леко надвиснала над лицето ѝ. Не носеше грим или бижута, с изключение на една емайлирана училищна значка, прикрепена към униформения ѝ тъмносин блейзър. Всичко това, съчетано с дългата ѝ пола, чорапи и удобни обувки, я определяше като ученичка. На една табела под значката пишеше „Сабриел“, а римската цифра „VI“ и една позлатена корона съобщаваха, че е в шести прогимназиален клас, а също така е и отговорник.

Заекът без съмнение бе мъртъв. Сабриел отмести очи от него и погледна към настланата с тухли алея, която се отклоняваше от пътя и лъкатушеше към две внушителни порти от ковано желязо. Една табела над портата с позлатени букви, имитиращи готически стил, оповестяваше, че това е входът към колежа „Уайвърли“. С по-дребен шрифт се съобщаваше, че колежът е бил „основан през 1652 за млади дами с благородно потекло“.

Една дребна фигура се опитваше да се покатери по портата, ловко избягвайки шиповете, предназначени да осуetyават подобни намерения. Тя измина последните няколко стъпки и се затича, докато опашките ѝ се развяваха, а обувките тракаха върху тухлите. Главата ѝ бе приведена, за да набере инерция, но щом достигна определената скорост, вдигна очи, видя Сабриел и мъртвия заек, и изпищя:

— Зайче!

Сабриел се сепна, когато момичето изпищя, поколеба се за миг, после се приведе към заека и протегна бледата си ръка, за да докосне мястото между дългите му уши. Очите ѝ се затвориха, а лицето ѝ застина, сякаш внезапно се бе вкаменила. От полуотворените ѝ устни

долетя слабо изсвирване, подобно на вятъра, който се чува в далечината. По върховете на пръстите ѝ се образува скреж, който покри асфалта между стъпалата и коленете ѝ.

Другото момиче, все още тичайки, видя как тя внезапно се наклони над заека и политна към пътя, но в последния момент ръката ѝ се протегна и тя се задържа. Миг по-късно бе възвърнала равновесието си и използваше двете си ръце, за да задържи заека, който необяснимо как вече бе оживял, очите му бяха ведри и блестящи, а той изгаряше от желание да избяга, съвсем както когато се бе изплъзнал от къпането.

— Зайче! — изпищя отново по-малкото момиче, когато Сабриел се изправи, хванала животинчето за врата. — О, благодаря ти, Сабриел! Когато чух, че колата поднесе, помислих...

Тя залитна, когато Сабриел ѝ подаде заека и кръвта обагри протегнатите ѝ ръце.

— Ще се оправи, Ясинт — отвърна уморено Сабриел. — Това е само драскотина. Вече зарасна.

Ясинт внимателно огледа заека, после погледна Сабриел, а в дъното на очите ѝ личеше зараждащият се парализиращ страх.

— Под кръвта няма нищо — промърмори Ясинт. — Какво си...

— Не съм — срязва я Сабриел. — Но може би ти ще ми кажеш какво правиш извън района на училището?

— Гонех зайчето — отвърна Ясинт, а очите ѝ се проясниха, докато нещата се връщаха към по-нормална ситуация. — Нали разбираш...

— Без извинения — издекламира Сабриел. — Нали помниш какво каза мисис Ъмбрейд на събранието в понеделник.

— Това не е извинение — настоя Ясинт. — Това е основание.

— В такъв случай можеш да го обясниш на мисис Ъмбрейд.

— О, Сабриел! Не би го направила! Знаеш, че просто тичах след зайчето. Никога нямаше да изляза...

Сабриел вдигна ръце, за да се престори на победена и посочи към портата.

— Ако се върнеш вътре до три минути, не съм те виждала. И този път отвори портата. Няма да я заключат, докато не се върна.

Ясинт се усмихна, цялото ѝ лице сияеше, завъртя се в кръг и хукна обратно по алеята, със зайчето, вкопчено в шията ѝ. Сабриел я проследи с поглед, докато влезе през портата, после се остави

треперенето да я обземе, докато не се приведе одве, потръпвайки от студ. В момент на слабост бе нарушила обещанието, което бе дала на себе си и на баща си. Това бе само един заек, а Ясинт наистина го обичаше толкова много — но до какво щеше да доведе това? Не съществуваше голяма разлика между това да върнеш заек и да върнеш човек.

И което е по-зле, беше толкова лесно. Тя бе уловила духа точно при извора на реката и го бе върнала с едва доловимо движение на силата си, възстановявайки тялото с най-обикновени символи на Хартата, докато преминаваха от смъртта към живота. Дори не ѝ бяха нужни звънчета или някои от другите приспособления на един некромант. Само едно изсвирване и волята ѝ.

Смъртта и нейните последици не бяха голяма мистерия за Сабриел. Само ѝ се щеше да е така.

Това бе последният учебен срок за Сабриел в „Уайвърли“ — всъщност, последните три седмици. Тя вече бе завършила, първа по английски, първа и по музика, трета по математика, седма по естествени науки, втора по бойни изкуства и четвърта по етикет. Освен това беше безспорен първенец по магии, но това не бе отразено в дипломата ѝ. Магията действаше единствено в онези райони на Анселстиер, които се намираха близо до Стената, бележеща границата със Старото кралство. Отвъд тези земи, магията се възприемаше като занимание, надхвърлящо рамките на приличието, ако изобщо съществуваше, и хората с добра репутация дори не я споменаваха. Колежът „Уайвърли“ се намираше едва на четиридесет мили от Стената, като цяло се ползваше с добра репутация и в него преподаваха магия на онези ученици, които получаваха специално разрешение от родителите си.

Бащата на Сабриел го бе избрал именно поради тази причина, когато се бе появил от Старото кралство с петгодишната си дъщеря, в търсене на пансион. Той бе предплатил за първата година със сребърни дениери от Старото кралство, които тайнствено наподобяваха хладно желязо. След това той идваше да посещава дъщеря си два пъти годишно, в средата на лятото и в средата на зимата, като всеки път оставаше за няколко дни и винаги носеше още сребро.

Съвсем разбираемо, директорката много обичаше Сабриел. Най-вече защото тя никога не изглеждаше разстроена от редките посещения на баща си, както биха били повечето момичета. Веднъж мисис Ъмбрейд бе попитала Сабриел дали това ѝ пречи и бе смутена от нейния отговор, защото според Сабриел тя виждала баща си много по-често, отколкото когато идвал лично. Мисис Ъмбрейд не преподаваше магия и не желаше да знае нищо повече за нея освен приятния факт, че някои родители плащаха значителни суми за обучението на дъщерите си в основните принципи на магьосничеството и магиите.

Мисис Ъмбрейд със сигурност не желаше да знае как Сабриел вижда баща си. Сабриел, от друга страна, винаги очакваше с нетърпение неговите неофициални посещения и наблюдаваше луната, проследявайки движенията ѝ в алманаха с кожена подвързия, в който бяха изброени фазите ѝ в двете кралства, както и ценна информация за сезоните, приливите и отливите и други краткотрайни явления, които никога не бяха еднакви по едно и също време от двете страни на Стената. Образът на Абхорсен винаги се появяваше сред лунния мрак.

През тези нощи Сабриел се заключваше в кабинета си (една от привилегиите на последния клас — преди това ѝ се налагаше да се промъква в библиотеката), поставяше чайника на огъня, пиеше чай и четеше книга, докато не се появеше характерния вятър, който загасяваше огъня, изключваше електрическите лампи и разтърсваше кепенците — всички необходими приготовления, както изглеждаше, за да може в празното кресло да се появи фосфоресциращото изображение на баща ѝ.

Този ноември Сабриел очакваше с особено нетърпение посещението му. То щеше да бъде последното, защото обучението ѝ в колежа бе към края си и тя искаше да обсъдят бъдещето ѝ. Мисис Ъмбрейд искаше тя да отиде в университет, но това означаваше още повече да се отдалечи от Старото кралство. Магическите ѝ способности щяха да намалее, а посещенията на баща ѝ щяха да се ограничат фактически до физическите появи, които по всяка вероятност щяха да станат още по-редки. От друга страна, постъпването в университет означаваше да остане с някои от приятелките, които бе имала буквално през целия си живот — момичета, с които бе започнала училище на петгодишна възраст. Освен

това пред нея щеше да се разкрие един много по-голям свят на социални контакти, особено с млади мъже, от които в колежа „Уайвърли“ се наблюдаваше чувствителен недостиг.

А недостатъкът от загубата на магическите ѝ способности вероятно би могъл да се компенсира от отслабването на влечението ѝ към смъртта и мъртвите...

Сабриел размишляваше над тези неща, докато чакаше с книга в ръка, подпряла нестабилно недопитата чаша чай на страничната облегалка на креслото. Беше почти полунощ, а Абхорсен не се появяваше. Тя бе проверила в алманаха два пъти и дори бе отворила кепенците, за да вижда небето през стъклото. Несъмнено се намираше откъм тъмната страна на луната, но от него нямаше и следа. За първи път в живота ѝ той не се появяваше и тя внезапно бе обзета от тревога.

Сабриел рядко се замисляше за това какъв е животът в Старото кралство, ала сега в съзнанието ѝ изплуваха стари истории и смътни спомени от времето, когато бе живяла там с пътешествениците. Абхорсен беше могъщ магьосник, но въпреки това...

— Сабриел! Сабриел!

Един писклив глас прекъсна размишленията ѝ, незабавно последван от припряно почукване и раздвижване на бравата. Сабриел въздъхна, стана от стола, взе чашата с чай и отключи вратата.

От другата страна стоеше малко момиче, което мачкаше нощната си шапчица с треперещи ръце, а лицето ѝ бе пребледняло от страх.

— Олуин! — възкликна Сабриел. — Какво има? Да не би Съсен да е отново болна?

— Не — проплака момичето. — Чух шумове зад вратата на кулата и си помислих, че Ребека и Айла провеждат среднощно тържество без мене, затова погледнах...

— Моля! — възкликна Сабриел разтревожена. Никой не отваряше външните врати посред нощ, не и толкова близо до Старото кралство.

— Съжалявам — проплака Олуин. — Не исках. Не знаех защо го направих. Не бяха Ребека и Айла — там имаше мрачна фигура, която се опита да влезе. Затръшнах вратата...

Сабриел захвърли чашата и си проправи път покрай Олуин. Вече бе в средата на коридора, когато чу как порцеланът се счупи зад нея, последван от ужасения стон на Олуин заради това толкова небрежно

отношение. Тя не му обърна внимание и се затича, като включваше осветлението, докато бягаше към отворената врата на западната спалня. Когато я доближи, отвътре се чува писъци, които бързо се извисиха в истеричен хор. В спалнята имаше четиридесет момичета — повечето от първи клас, до една под единайсетгодишна възраст. Сабриел пое дълбоко въздух и застана на вратата, извила пръстите на ръцете си в заклинателен жест. Още преди да погледне, тя усети присъствието на смъртта.

Спалнята беше много дълга и тясна, с нисък покрив и малки прозорци. От двете ѝ страни бяха разположени легла и тоалетни масички. В дъното имаше врата, която водеше към стълбите на Западната кула. Тя би трябвало да е заключена от двете страни, но ключалките рядко устояваха на силите на Старото кралство.

Вратата беше отворена. Зад нея стоеше невероятно тъмна фигура, сякаш някой бе изрязал човешки силует от нощния мрак, внимателно подбирайки участъците без звезди. Фигурата нямаше никакви черти, но главата се въртеше в двете посоки, като че сетивата ѝ имаха ограничен обхват. Колкото и да бе странно, тя държеше най-обикновен чувал в четирипръстата си ръка, а грубо изтъканата материя контрастираше рязко с нейната свръхестествена плът.

Ръцете на Сабриел образуваха сложен жест, изобразявайки символите на Хартата, които изразяваха сън, тишина и спокойствие. Размахвайки ръце, тя посочи двете страни на спалнята и изобрази един от главните символи, обхващайки всички. В миг всички момичета в спалнята престанаха да пищят и бавно утихнаха в леглата си.

Главата на съществото престана да се движи и Сабриел разбра, че вниманието му е насочено към нея. То започна да се движи бавно, като трмаво повдигна единия си крак и замахна напред, поспря за миг, а после замахна с другия малко встрани от първия. Това неуверено, отекващо движение предизвика зловец шум от тътрещи се крака по тънкия килим. Докато вървеше покрай леглата, електрическите лампи над тях проблеснаха веднъж и угаснаха.

Сабриел спусна ръцете си до тялото и съсредоточи погледа си в центъра на торса на съществото, изследвайки материята, от която бе изградено. Тя бе дошла без никакви инструменти или приспособления, ала това предизвика само мигновено колебание, преди да се плъзне отвъд границата към смъртта, без да сваля очи от натрапника.

Реката течеше около краката ѝ, студена както винаги. Светлината, сива и лишена от топлина, все така се простираше до съвсем плоския хоризонт. В далечината чуваше грохота на Първата порта. Вече виждаше ясно истинския силует на съществото, без обвивката на мъртвешката аура, която то бе донесло в света на живите. Беше обитател на Старото кралство, смътно наподобяващ хуманоид, но по-близък до маймуна, отколкото до човек, и очевидно полуинтелигентен. Но това не беше всичко и Сабриел усети хватката на страха, когато видя черната нишка, която излизаше от гърба на съществото и се вливаше в реката. Отвъд Първата порта, или дори още по-далече, тази пъпна връв се намираше в ръцете на някой Адепт. Докато тази нишка съществуваше, съществото щеше да се намира под абсолютната власт на своя господар, който би могъл да използва сетивата му, както намери за добре.

Нещо подръпна физическото тяло на Сабриел и тя неохотно насочи сетивата си отново към света на живите, а в нея се надигна леко чувство на гадене, когато през изстиналото ѝ от смъртта тяло премина топла вълна.

— Какво има? — каза един спокоен глас близо до ухото на Сабриел. Стар глас, белязан от силата на Магията на Хартата — мис Гринууд, магистрата на училището.

— Това е служител на Смъртта в призрачна форма — отвърна Сабриел, а вниманието ѝ отново бе погълнато от съществото. То бе в средата на спалнята и все така целенасочено движеше краката си. — Няма свободна воля. Нещо го е изпратило в света на живите. Контролират го някъде отвъд Първата порта.

— Защо е тук? — попита магистрата. Гласът ѝ звучеше спокойно, но Сабриел долови как в него се надигат символите на Хартата и се оформят върху езика ѝ — символи, които щяха да отрицат мънии и огньове, разрушителните сили на земята.

— Очевидно не е злонамерен, нито е опитал да нанесе някаква действителна вреда... — отвърна бавно Сабриел, докато мозъкът ѝ обмисляше възможностите. Тя бе свикнала да разяснява чисто некромантските аспекти на магията на мис Гринууд. Магистрата ѝ преподаваше Магията на Хартата, но некромантията не бе залегнала в

учебната програма. Сабриел бе научила от своя баща повече, отколкото ѝ се щеше да знае за некромантията... а и за самите мъртви.

— Не правете нищо засега. Ще опитам да поговоря с него.

Студът я скова отново, просмукваше се в нея, докато реката течеше около краката ѝ, нетърпелива да я повлече и да я отнесе със себе си. Сабриел напрегна волята си и студът се превърна просто в усещане, лишено от опасности, а течението стана приятно вибриране за краката ѝ.

Съществото вече беше близо, тъй като се намираше в света на живите. Сабриел протегна двете си ръце и плесна, а пронизителният звук отекна по-дълго, отколкото ако бяха някъде другаде. Преди ехото да утихне, тя изсвири няколко тона и те също отекнаха, мелодични звуци на фона на рязкото пляскане с ръце.

Съществото се сепна от звука и отстъпи назад, закривайки с ръце ушите си. Докато го правеше, изпусна чувала. Сабриел трепна от изненада. Досега не го бе забелязала, вероятно защото не очакваше да е там. Малцина бяха неодушевените същества, които обитаваха и двете царства — на живите и мъртвите.

Изненадата ѝ бе още по-голяма, когато съществото внезапно се наведе напред и се хвърли във водата, а ръцете му търсеха чувала. Намери го почти веднага, но загуби опората си. Когато чувалът изплува на повърхността, течението повлече съществото надолу. Сабриел си отдъхна облекчено, когато го видя да се носи надалече, а после ахна, когато главата му се подаде на повърхността и то извика:

— Сабриел! Моят пратеник! Вземи чувала! — Това беше гласът на Абхорсен.

Сабриел се втурна напред и една ръка се протегна към нея, стиснала горния край на чувала между пръстите си. Тя се пресегна, не успя, после опита отново. Чувалът се намираше в сигурната хватка на ръцете ѝ, когато течението потопа напълно съществото. Сабриел го проследи с поглед и чу как тътенът на Първата порта внезапно се увеличи, както ставаше винаги, когато някой преминаваше през нейните водопади. Тя се извърна и с мъка си проправи път през течението към някое място, откъдето лесно би могла да се върне към живота. Чувалът в ръката ѝ беше тежък и тя почувства в стомаха си

оловна тежест. Ако пратеникът наистина беше на Абхорсен, тогава самият той не беше успял да се върне в царството на живите.

А това означаваше, че или е мъртъв, или е бил възпрепятстван от нещо, което трябва да бе преминало отвъд Последната порта.

Отново я връхлетя пристъп на гадене и Сабриел падна на колене, треперейки. Усещаше ръката на магистрата на рамото си, ала вниманието ѝ бе приковано върху чувала, който държеше в ръката си. Не беше необходимо да поглежда, за да разбере, че съществото е изчезнало. Неговата поява в света на живите бе преустановена, когато духът му бе преминал през Първата порта. От него щеше да остане само купчина черна пръст, която на сутринта да пометат.

— Какво направи? — попита магистрата, когато Сабриел прокара ръце през косата си, а от тях се посипаха ледени кристали и паднаха върху чувала пред коленете ѝ.

— То носеше послание за мен — отвърна Сабриел. — Така че го взех.

Тя отвори чувала и бръкна в него. Ръката ѝ попадна на дръжка на меч и тя го измъкна, все още в ножницата, и го остави настрана. Нямаше нужда да го вади, за да види символите на Хартата, гравирани по острието му — матовият смарагд върху горната част на ефеса и изтърканият, покрит с бронз напречен предпазител ѝ бяха толкова познати, колкото и тривиалните прибори за хранене в училище. Това бе мечът на Абхорсен.

Коженият патрондаш, който измъкна след това, представляваше стар кафяв колан, широк колкото човешка китка, който винаги носеше лек аромат на пчелен восък. На него бяха окачени седем цилиндрични кожени кесии, като първата беше с размера на малко шишенце за хапчета. Те постепенно се уголемяваха и седмата бе почти колкото буркан. Патрондашът беше предназначен да се носи препасан около гърдите, а кесиите да висят надолу. Сабриел отвори най-малката и измъкна миниатюрно сребърно звънче с тъмна, силно излъскана дръжка от махагон. Тя го хвана внимателно, но въпреки това езичето се разлюля леко и звънчето издаде висок мелодичен звук, който някак се запечати в съзнанието ѝ, дори след като звукът изчезна.

— Инструментите на баща ми — прошепна Сабриел. — Некромантските приспособления.

— Но върху звънчето са гравирани символите на Хартата... също и на дръжката! — намеси се магистрата, която гледаше надолу с възхищение. — Некромантията е Свободна магия, която не е под контрола на Хартата...

— Тази на баща ми беше различна — отвърна разсеяно Сабриел, все така взирайки се в звънчето, което държеше в ръката си, мислейки за кафявите, покрити с бръчки ръце на баща си, които държаха звънците. — Обвързваща, а не възкресяваща. Той бе верен слуга на Хартата.

— Ти ще ни напуснеш, нали? — каза внезапно магистрата, когато Сабриел върна обратно звънчето и се изправи, с меч в едната ръка и патрондаш в другата. — Току-що го видях в отражението на звънчето. Ти прекосяваше Стената...

— Да. Към Старото кралство — каза Сабриел с внезапно разбиране. — Нещо се е случило с татко... но аз ще го намеря... кълна се в Хартата, която нося.

Тя докосна знака на Хартата върху челото си, който проблесна за кратко, а след това угасна, сякаш това изобщо не се бе случвало. Магистрата кимна с глава и докосна с ръка челото си, където внезапно се появи светец символ, засенчил целия ход на времето. Когато той избледня, от двете страни на спалнята започнаха да се чуват шумолене и слабо скимтене.

— Ще затворя вратата и ще обясня на момичетата — каза решително магистрата. — Най-добре върви и... се пригответи за утре.

Сабриел кимна и излезе, стараейки се да съсредоточи мислите си върху практическата страна на пътуването, вместо върху това какво би могло да се е случило с баща ѝ. Щеше да вземе такси възможно най-рано до Бейн, най-близкия град, а след това автобус до границата на Анселстиер, която гледаше към Стената. С малко късмет, щеше да пристигне до ранния следобед...

Извън тези планове, мислите ѝ постоянно препускаха към Абхорсен. Какво би могло да се е случило, та да го задържи в смъртта? И какво всъщност можеше да се надява да направи тя, дори и да стигнеше в Старото кралство?

ГЛАВА ВТОРА

Границата в Анселстиер се простираше между два бряга, успоредно на Стената и може би на половин миля от нея. Спираловидната тел приличаше на червеи, приковани върху ръждивите стоманени колове; авангардни укрепления за мрежата от редуващи се окопи и бетонни бункери. Много от тези укрепления бяха предназначени да контролират територията зад тях, както и тази отпред, и почти същото количество бодлива тел бе опъната зад окопите, за да брани тила.

Всъщност границата с по-голям успех държеше хората от Анселстиер далече от Старото кралство, отколкото пречеше на нещата от Старото кралство да преминават. Всяко същество, което беше достатъчно силно, за да прекоси Стената, обикновено запазваше достатъчно от магическите си умения, за да приеме образа на войник, или да стане невидимо и да отиде където си пожелае, независимо от бодливата тел, куршумите, ръчните гранати и минохвъргачките — от които често нямаше никакъв ефект, особено когато вятърът духаше от север, извън пределите на Старото кралство.

Поради неблагонадеждната технология, войниците от граничния гарнизон на Анселстиер носеха брони върху бойните си униформи в цвят таки, имаха ленти за носа и шията върху каските си и ползваха изключително старомодни мечове с байонети в изтъркани ножници. На гърбовете си носеха щитове, или по-точно „малки брони, само за граничния гарнизон“, а фабричният цвят таки отдавна се бе изгубил под ярко оцветените полкови или лични обозначения. Въпросът с камуфлажа не стоеше на дневен ред за този конкретен пост.

Сабриел гледаше как един взвод с млади войници марширува покрай автобуса, докато чакаше туристите пред нея да се изсипят през предната врата и се питаше как възприемат те странните си задължения. Повечето би трябвало да са наборници от далечния Юг, където през Стената не проникваше никаква магия, за да подкопае устоите на това, което те възприемаха за действителност. Тук тя

усещаше как магическият потенциал набира сили, спотайвайки се в атмосферата като зареден въздух преди буря.

Самата Стена изглеждаше напълно нормално покрай пустошта от тел и окопи, съвсем като всяка друга останка от средновековието. Беше каменна и стара, висока около четиридесет стъпки и назъбена. Нищо особено, докато човек не си дадеше сметка, че е идеално запазена. А за посветените, самите камъни бяха пълни със символи на Хартата — символи, които непрекъснато се движеха, извиваха се в различни посоки, плъзгаха се и се пренареждаха под каменната обвивка.

Последното потвърждение за нещо странно се намираше зад Стената. Откъм страната на Анселстиер беше ясно и прохладно и слънцето грееше — но Сабриел виждаше, че зад Стената вали непрестанен сняг, а непосредствено до нея се бяха струпали снежни облаци, които внезапно спираха дотам, сякаш някакъв могъщ нож на времето просто бе прорязал небето.

Сабриел наблюдаваше падащия сняг и отправяше благодарности за своя алманах. Отпечатан с ръчна преса, шрифтът бе оставил изпъкнали ивици върху плътната ленена хартия, принуждавайки множеството ръчно написани бележки да потрепват неуверено между редовете. Една едва видима забележка, написана с почерк, за който тя знаеше, че не е на баща ѝ, съобщаваше какво време да се очаква в съответствие с календарите за всяка страна. За Анселстиер пишеше: „Есен, очаква се да бъде хладно.“ За Старото кралство се казваше: „Зима. Очаква се сняг. Обувки за ски или сняг.“

Последният турист слезе, нетърпелив да стигне до наблюдателната платформа. Макар че армията и правителството не поощряваха туристите и те не можеха да намерят подслон в продължение на двайсет мили покрай Стената, беше разрешено всеки ден да пристига по един автобус с хора, които да я разгледат от една кула, разположена доста зад пределите на границата. Дори и този компромис често биваше нарушаван, защото когато вятърът задухаше от север, автобусът се повреждаше необяснимо как на няколко мили преди кулата и се налагаше туристите да помагат да бъде избутан обратно до Бейн — само за да видят как потегля отново по същия мистериозен начин, по който бе спрял.

Освен това властите до известна степен толерираха малцината, които имаха разрешение да пътуват от Анселстиер до Старото кралство, както видя Сабриел, след като успешно се справи със стъпалата на автобуса със своята раница, ски за бягане, хранителни запаси и меч, всеки от които заплашваше да поеме в различна посока. Една голяма табела до автобусната спирка гласеше:

ГРАНИЧНО КОМАНДВАНЕ СЕВЕРНА АРМЕЙСКА РОТА

Строго се забранява напускането на граничната зона.

При всеки опит за пресичане на граничната зона се стреля без предупреждение.

Пътниците с разрешен достъп са длъжни да се регистрират в щаба на граничното командване.

НАПОМНЯМЕ — СТРЕЛЯ СЕ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Сабриел с интерес прочете надписа и усети как в гърдите ѝ бързо се заражда вълнение. Спомените ѝ от Старото кралство бяха смътни, пречупени през детските ѝ очи, но тя усети как някакво мистериозно и чудновато чувство пламва със силата на магията на Хартата, която долавяше навсякъде около себе си — усещане за нещо много по-живо от асфалтирания параден плац и червената предупредителна табела. И много повече свобода, отколкото в колежа „Уайвърли“.

Ала това чувство за учудване и вълнение бе примесено с ужас, от който тя не можеше да се отърси, ужас, породен от страха заради онова, което се случваше с баща ѝ... или вече му се беше случило...

Стрелката върху табелата, която указваше къде трябва да отидат пътниците с разрешен достъп, като че сочеше към асфалтирания параден плац, ограден с боядисани в бяло камъни и няколко неприветливи дървени постройки. Освен това, те само бележеха началото на свързочните траншеи, които потъваха в земята, а след това криволичеха към двете редици окопи, бетонни бункери и укрепления, насочени към Стената.

Сабриел ги разглежда известно време и видя цветните проблясъци, когато няколко войници изскочиха от един окоп и поеха към тела. Те явно носеха копия, вместо пушки и тя се запита защо границата бе изградена за съвременна война, а редовият състав се състоеше от хора, очакващи нещо по-характерно за средновековието. После си припомни един от разговорите си с баща си и неговата забележка, че границата е била изградена в далечния юг, където хората

отказваха да признаят, че тя се различава от всяка друга оспорвана граница. Допреди около век, откъм страната на Анселстиер също бе имало стена. По-ниска стена, издигната от отъпкана пръст и торф, но надеждна.

Докато си припомняше онзи разговор, очите ѝ забелязаха ниско възвишение от разорана пръст наред телените заграждения и тя си даде сметка, че именно там се е намирала южната стена. Взирайки се нататък, разбра също, че онова, което бе взела за разхлабени колове между редиците спираловидна тел, беше нещо друго — високи конструкции, които повече приличаха на стволоче на малки дървета с окастрени клони. Те ѝ се сториха познати, но не успя да определи какво представляват.

Сабриел все така се взираше в тях, потънала в мисли, когато един висок и не особено приятен глас избоботи малко зад дясното ѝ ухо.

— Какво си мислите, че правите, госпожице? Не можете просто да се мотаате тук. Или се качвайте в автобуса, или в Кулата!

Сабриел трепна и се обърна възможно най-бързо, ските ѝ се плъзнаха на една страна, а вещите ѝ — на друга, и образуваха около главата ѝ Кръста на свети Андрю. Гласът принадлежеше на едър, но доста млад войник, чиито наболи мустаци бяха по-скоро свидетелство за бойните му амбиции, отколкото доказателство за такива. На ръкава му имаше две златни ивици, но не носеше бронираната ризница и каска, които Сабриел бе видяла у другите. От него се носеше миризма на крем за бръснене и талк, и той бе толкова чист, лъснат и самовлюбен, че тя веднага го класифицира като роден бюрократ, понастоящем облечен като войник.

— Аз съм гражданка на Старото кралство — отвърна тихо, гледайки го в червеното, пламнало лице и дребни очички така, както мис Прионт бе обучавала своите момичета да инструктират нисшестоящата домашна прислуга, когато им преподаваше Етикет IV. — Завръщам се там.

— Документите! — настоя войникът, обзет от моментно колебание след думите ѝ. — За Старото кралство.

Сабриел се усмихна хладно (това също бе част от обучението при мис Прионт) и извърши ритуално движение с върховете на пръстите си — символът на разкриването, на превръщането на

невидимите неща във видими, на разтварянето. Докато пръстите ѝ го чертаеха, тя оформи символа в съзнанието си, свързвайки го с документите, които носеше във вътрешния джоб на кожената си туника. Очертаният с пръсти и мислено нарисуваният символ се сляха, и документите се озоваха в ръката ѝ. Паспорт от Анселстиер, както и много по-редкият документ, който Граничното командване в Анселстиер издаваше на хора, които пътуваха и в двете страни: ръчно подвързан, отпечатан с ръчна преса върху ръчно изработена хартия, с нарисуван от художник портрет вместо снимка и отпечатащи от палците на ръцете и краката с лилаво мастило.

Войникът премигна, но не каза нищо. Навярно, помисли си Сабриел, когато той взе предоставените документи, мъжът бе решил, че това е някакъв салонен трик. Или може би просто не бе забелязал. Може би магията на Хартата бе нещо обичайно тук, толкова близо до Стената.

Войникът прегледа документите ѝ внимателно, но без особен интерес. Сабриел вече бе сигурна, че той не заема важен пост, заради начина, по който прелистваше специалния ѝ паспорт. Очевидно никога досега не бе виждал такъв. Тя закачливо започна да преплита пръсти в знака на Хартата, който означаваше сграбчване или хващане, за да изтръгне документите от ръцете му и да ги върне в джоба си, преди дребните му очички да проумеят какво става.

Но още в първия миг на движението, тя усети пламъка на друга магия на Хартата от двете си страни и зад себе си — и чу тропота на подковани обувки по асфалта. Главата ѝ рязко отскочи от документите и тя почувства как косата ѝ падна върху челото, докато се оглеждаше в двете посоки. От бараките и окопите наизлязоха войници, хванали мечове и щитове в ръце и с пушки на рамо. Някои от тях носеха значки, от които тя разбра, че са магове на Хартата. Пръстите им образуваха предпазни символи и бариери, които щяха да приковат Сабриел на място, да я привържат към сянката ѝ. Груба магия, но мощно насочена.

Инстинктивно, мозъкът и ръцете на Сабриел прибегнаха към поредицата от символи, които щяха да я избавят от оковите, но ските ѝ помръднаха и паднаха в извивката на лакътя ѝ, а тя потръпна от удара.

В същото време един войник изтича пред другите, а сребърните звезди върху каската му блестяха на слънцето.

— Спрете! — извика той. — Ефрейтор, отдръпнете се от нея!

Ефрейторът, останал глух за шума от магията на Хартата, сляп за наполовина образуваните знаци, вдигна поглед от документите ѝ и за миг остана с отворена уста, а страхът изтри чертите на лицето му. Той пусна паспортите и залитна назад.

По лицето му Сабриел внезапно разбра какво означава да използваш магии на Границата и застана съвсем неподвижно, потискайки полуоформените знаци в съзнанието си. Ските ѝ се плъзнаха по-надолу по ръката, ремъците им се закачиха за малко, преди да се освободят и да се стоварят с трясък на земята. Войниците се втурнаха напред и за секунди образуваха обръч около нея, насочили мечовете си към гърлото ѝ. Тя видя сребърните ивици, с които бяха покрити остриетата, и грубо изписаните символи на Хартата, и разбра. Тези оръжия бяха предназначени да убиват вече мъртви същества — нискокачествени разновидности на меча, който самата тя носеше.

Мъжът, който бе извикал — офицер, както разбра Сабриел, — се наведе и вдигна паспортите ѝ. Разглежда ги известно време, а после вдигна поглед към нея. Очите му бяха бледосини и в тях се четеше смесица от жестокост и съчувствие, което се стори познато на Сабриел, макар да не успя да го определи точно — докато не си спомни баща си. Очите на Абхорсен бяха толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни, но те излъчваха нещо подобно.

Офицерът затвори паспорта, пхна го в колана си и наклони назад каската си с два пръста, разкривайки знак на Хартата, който все още бе озарен от някакво остатъчно предпазно заклинание. Сабриел предпазливо вдигна ръка и после, тъй като той не я спря, протегна два пръста, за да докосне знака. Когато го направи, той се пресегна и докосна нейния — Сабриел усети познатия прилив на енергия и чувството, че пропада в някаква безкрайна звездна галактика. Звездите тук бяха символи на Хартата, свързани в един необятен танц, който нямаше начало и край, но със своите движения владееше и описваше света. Сабриел разпозна съвсем малка част от символите, но знаеше смисъла на танца и усети как чистотата на Хартата я изпълва.

— Неопетнен знак на Хартата — обяви на висок глас офицерът, когато пръстите им се разделиха. — Тя не е някакво същество или изображение.

Войниците се отдръпнаха, прибраха мечовете в ножниците и щракнаха предпазителите. Само червеноликият ефрейтор не помръдна, все така втренчен в Сабриел, сякаш не бе сигурен какво точно вижда.

— Шоуто свърши, ефрейтор — каза офицерът, а гласът и очите му вече бяха строги. — Връщай се на касата. По време на тукашния си престой ще виждаш и по-странни случки от тази — стой настрана и може би ще оцелееш!

— И така — каза той, като извади документите от колана си и ги подаде на Сабриел. — Ти си дъщеря на Абхорсен. Аз съм полковник Хорис, командир на малка част от местния гарнизон — бойна единица, която армията предпочита да нарича Северен граничен разузнавателен отряд, а всички останали наричат Скаутите от пропускателния пункт — една разнородна смесица от жители на Анселстиер, успели да получат знака на Хартата и ограничени познания за магията.

— Приятно ми е да се запознаем, сър — изтърва се Сабриел, както я бяха учили в училище, преди да успее да потисне думите. Отговор на ученичка, досети се тя, и усети как бледите ѝ бузи се обливат в руменина.

— На мен също — отвърна полковникът, като се приведе. — Може ли да взема ските ти?

— Би било много мило от ваша страна — каза Сабриел, отново прибягвайки до официалностите.

Полковникът вдигна ските с лекота, внимателно завърза вещите ѝ към тях, закопча отново разкопчаните ремъци и пхна всичко това под мускулестата си ръка.

— Предполагам, че възнамеряваш да прекосиш Стената към Старото кралство? — попита той, когато успя да балансира товара си и посочи към червената табела в дъното на парадния плац. — Ще трябва да те регистрираме в Граничния щаб — има няколко формалности, но няма да отнеме много време. Някой... Абхорсен ще дойде ли да те посрещне?

Гласът му пресекна леко, когато спомена Абхорсен, странно заекване за толкова самоуверен мъж. Сабриел го погледна и видя, че очите му се преместиха от меча на кръста ѝ към пояса със звънци, който носеше през гърдите си. Той очевидно разпозна меча, както и значимостта на звънците. Малцина бяха онези, които някога бяха срещали некромант през живота си, но всеки от тях помнеше звънците.

— Познавахте... познавате ли баща ми? — попита тя. — Той ме посещаваше два пъти годишно. Предполагам, че е минавал оттук.

— Да, виждал съм го по онова време — отвърна Хорис, когато започнаха да вървят в периферията на парадния плац. — Но за първи път го срещнах преди повече от двацет години, когато ме разпределиха тук като младши офицер. Бяха странни времена — много лоши времена, за мен и за всички по Границата.

Той спря по средата на пътя, удари ботушите си, а очите му за пореден път погледнаха звънците и белотата на кожата на Сабриел, открояваща се на фона на черната ѝ коса, черна като асфалта под краката им.

— Ти си некромант — каза той направо. — Така че вероятно ще разбереш. Този пресечен пункт е станал свидетел на твърде много битки, твърде много смърт. Преди онези идиоти от Юга да поемат централното управление, пропускателният пункт се местеше на всеки десет години към следваща порта в Стената. Но преди четиридесет години някакъв... бюрократ... постанови, че няма да има повече премествания. Било разхищение на обществени средства. Това беше, и ще продължава да бъде, единственият пропускателен пункт. Без да се взема предвид факта, че с времето ще се натрупа такава концентрация на смърт, примесена със Свободна магия, които ще се промъкват през Стената, че всичко не...

— Няма да остане мъртво — прекъсна го тихо Сабриел.

— Да. Когато пристигнах, неприятностите тепърва започваха. Трупите отказваха да останат погребани — на нашите хора или на съществата от Старото кралство. Войниците, убити предишния ден, се появяваха на плаца. Съществата, на които не позволявахме да преминават, възкръсваха и нанасяха по-големи щети, отколкото приживе.

— И как постъпихте? — попита Сабриел. Тя знаеше много за ограничаването и налагането на действителната смърт, но не в такива мащаби. Сега наблизко нямаше мъртви създания, защото тя винаги инстинктивно долавяше допирните точки между живота и смъртта около себе си, а тук не бе по-различно, отколкото на четиридесет мили разстояние, в колежа „Уайвърли“.

— Нашите магове на Хартата опитаха да се справят с проблема, но нямаше специални символи на Хартата, които да... причинят

смъртта им, само можеха да унищожат физическата им форма. Понякога това бе достатъчно, а друг път — не. Налагаше се да прехвърляме войската в Бейн и дори по-далече, само за да се възстановят от това, което Главният щаб предпочиташе да възприема като пристъпи на масова истерия или лудост. По онова време не бях маг на Хартата, но ходех с патрулите в Старото кралство и започвах да се уча. По време на една обиколка попаднахме на мъж, който седеше до един Камък на Хартата, на върха на един хълм с изглед както към Стената, така и към границата.

— Тъй като той очевидно проявяваше интерес към границата, старшият офицер на патрула реши, че трябва да го разпитаме и да го убием, ако се окаже, че носи подправена Харта или е някакъв свободен магьосник, приел човешка форма. Но, естествено, не го направихме. Това беше Абхорсен, който идваше при нас, защото бе чул за мъртвите.

— Ескортирахме го дотук и той се срещна с генерала, който командваше гарнизона. Не знам какво са се разбрали, но подозирам, че е било Абхорсен да възпира мъртвите и в замяна да получи гражданство в Анселстиер и правото свободно да прекосява Стената. Определено разполагаше с двата паспорта след това. Както и да е, той прекара следващите няколко месеца, дълбаейки вятърните флейти, които виждаш между теловете...

— Ах! — възкликна Сабриел. — Питам се какво е това. Вятърни флейти. Това обяснява много неща.

— Радвам се, че разбираш — каза полковникът. — Аз още не мога. Преди всичко, те не издават никакъв звук, независимо колко силно духа вятърът. Върху тях има символи на Хартата, които не бях виждал никога, преди да ги издялка, и никога повече не съм ги виждал другаде. Но когато започна да ги поставя... по една на нощ... Мъртвите постепенно изчезнаха и нямаше нови възкръснали.

Те стигнаха дъното на парадния плац, където до един свързочен окоп имаше друга червена табела, която гласеше:

Щаб на Граничния гарнизон.

Позвънете и изчакайте караула.

Една телефонна слушалка и верига на звънец изразяваха обичайното раздвоение по границата. Полковник Хорис вдигна слушалката, завъртя шайбата, слуша известно време, а после затвори.

Намръщен, той дръпна веригата на звънеца три пъти в бърза последователност.

— Както и да е — продължи, докато чакаха караула. — Каквото и да беше направил, то даде резултат. Затова ние сме дълбоко задължени на Абхорсен и това прави неговата дъщеря наш почетен гост.

— Може би няма да ми окажете същите почести, а по-скоро ще ме наругате, защото нося лоши поличби — каза тихо Сабриел. Тя се поколеба, защото ѝ беше трудно да говори за Абхорсен, без в очите ѝ да се появят сълзи, после бързо продължи, за да приключи с това веднъж завинаги. — Причината, поради която отивам в Старото кралство, е да... да потърся баща си. Нещо се е случило с него.

— Надявах се да има друга причина, поради която да носиш меча му — каза Хорис. Той премести ските в лявата си ръка, за да отвърне на поздрава на двамата часовои, които тичаха по двойните свързочни окопи, а обувките им отекваха върху дървените летви.

— Струва ми се, че има нещо по-лошо — добави Сабриел, поемайки си дълбоко въздух, за да не се разплаче. — Заловили са го в смъртта... или... или може би е дори мъртъв. И неговите ограничители ще бъдат разрушени.

— Вятърните флейти? — попита Хорис, поставяйки на земята единия край на ските, а поздравът му секна на половината разстояние до главата му. — И всички мъртви ще дойдат тук?

— Флейтите свирят песен, която се чува само в смъртта — отвърна Сабриел, — и са продължение на ограничението, наложено от Абхорсен. Но обвързаните с него са свързани с баща ми и флейтите ще загубят силата си, ако... Те ще бъдат безсилни, ако Абхорсен е вече сред мъртвите и няма да ги възпират.

ГЛАВА ТРЕТА

— Не съм човек, който би винил вестносеца за донесените новини — каза Хорис, докато подаваше чаша чай на Сабриел, седнала в единствения удобен стол в землянката, която представляваше щабът на полковника, — но ти донесе най-лошите новини, които съм чувал от години.

— Поне съм жив вестносец... и дружелюбно настроен — отвърна тихо Сабриел. Всъщност тя не се бе замисляла за други неща, освен за притесненията около баща си. Сега започваше да разширява познанията си за него, да разбира, че той бе нещо повече от неин баща, и че означаваше различни неща за различните хора. Нейната опростена представа за него — облегнат в креслото в стаята ѝ в колежа „Уайвърли“, докато разговаряха за обучението ѝ, за технологиите в Анселстиер, магията на Хартата и некромантията — беше ограничена, подобно на картина, уловила само едно от измеренията на човека.

— С колко време разполагаме, преди ограничителните заклинания на Абхорсен да престанат да действат? — попита Хорис, прекъсвайки спомените на Сабриел. Образът на баща ѝ, протегнал ръка да поеме чаша чай в стаята ѝ, изчезна, пропъден от истинския чай, който се плискаше в емайлирания съд и изгаряше пръстите ѝ.

— О! Извинете ме. Разсеях се... колко време до какво?

— Възпирането на мъртвите — повтори търпеливо полковникът. — Колко време остава до отпадането на ограниченията и освобождаването на мъртвите?

Сабриел си припомни бащините уроци и древния гримоар^[1], който постепенно наизустяваше през всяка ваканция. Той се наричаше „Книга за мъртвите“ и тя и до днес потръпваше от някои части от него. Видът му бе съвсем безобиден, със зелена кожена подвързия и блестящи сребърни орнаменти. Но ако човек го погледнеше внимателно, виждаше, че кожата и орнаментите са гравирани със символи на Хартата. Знаци за обвързване и заслепяване, затваряне и пленяване. Само един опитен некромант би могъл да отвори тази

книга... и само непокварен маг на Хартата можеше да я затвори. Баща ѝ я носеше със себе си по време на посещенията си и винаги я отнасяше в края им.

— Зависи — каза тя бавно, налагайки си да обмисли въпроса обективно, без да допуска емоциите да ѝ пречат. Опитва да си припомни страниците, описващи издълбаването на вятърните флейти, главите, посветени на музиката и особеностите на звуците при възпирането на мъртвите. — Ако татко... ако Абхорсен... наистина е мъртъв, вятърните флейти просто ще се разпаднат под лъчите на следващото пълнолуние. Ако са го пленили пред Деветата порта, възпирането ще продължи до следващото пълнолуние, след като той премине през Портата или някой особено силен дух разкъса отслабналите окови.

— Значи ще разберем по луната след време — каза Хорис. — Остават четиринайсет дни до пълнолуние.

— Аз бих могла отново да възпра мъртвите — каза предпазливо Сабриел. — Тоест, не съм го правила в такива мащаби, но зная как. Най-важното е татко да не е... да не е отвъд Деветата порта, в противен случай трябва да му помогна по най-бързия начин. А преди да го направя, трябва да отида в дома му и да взема някои неща... да направя няколко справки.

— На какво разстояние от Стената се намира домът му? — попита Хорис, като видимо пресмяташе.

— Не зная — отвърна Сабриел.

— Моля?

— Не зная. Не съм била там от четиригодишна. Мисля, че го пази в тайна. Татко имаше много врагове, не само сред мъртвите. Низши некроанти, магьосници, практикуващи свободна магия, вещици...

— Не изглеждаш обезпокоена от липсата на информация — прекъсна я студено полковникът. За пръв път в гласа му се долавяше нотка на съмнение, дори на бащинска снисходителност, сякаш младостта на Сабриел намаляваше уважението, което ѝ се полагаше както като на маг на Хартата, така и като на некроант.

— Татко ми показва как да се обадя на водач, който да ме упъти — отвърна хладно Сабриел. — И знам, че пътуването отнема по-малко от четири дни.

Това накара Хорис да замълчи, поне за момента. Той кимна и като се изправи внимателно, за да не удари главата си в голите греди на земянката, отиде до един стоманен шкаф, който ръждясваше под тъмнокафявата кал, процеждаща се между белите дъски на облицовката. Отвори шкафа, повдигайки го силно с отработено движение, намери една карта, отпечатана на циклостил, и я разгъна на масата.

— Така и не успяхме да се сдобием с оригинална карта на Старото кралство. Баща ти имаше такава, но той беше единственият човек, който можеше да я разчете — на мен ми изглеждаше просто като парче телешка кожа. Дребна магия, казваше той, но щом не можеше да ни научи на нея, навярно не е била толкова дребна... Както и да е, тази карта е копие на най-новата версия на нашата патрулна карта, затова обхваща едва около десет мили от пропускателния пункт. Уставът на гарнизона строго ни забранява да се отдалечаваме повече. Патрулите често не се връщат след това разстояние. Може би дезертират, или пък...

Тонът му подсказваше, че с патрулите са се случвали още по-неприятни неща, но Сабриел не го попита какви. На масата се простираше малка част от Старото кралство и тя за пореден път бе обзета от вълнение.

— Обикновено вървим по стария северен път — каза Хорис, проследявайки го с една ръка, а задебелите му от меча пръсти дращеха картата, както майсторът занаятчия деликатно борави с шкурката. — След това патрулите се отделят, или на югоизток, или на югозапад, докато стигнат до Стената. После я следват до портала.

— Какво означава този символ? — попита Сабриел, сочейки боядисано в черно квадратче на върха на един от отдалечените хълмове.

— Това е Камък на Хартата — отвърна полковникът. — Или само част от него. Преди около месец беше разполовен, сякаш бе ударен от гръм. Патрулите започнаха да го наричат Разполовения хребет и се стараят да го избягват, ако е възможно. Истинското му име е Бархедрин Хил и навремето върху камъка била изписана Хартата на едноименното село. Във всеки случай, било е преди да дойда тук. Ако селото продължава да съществува, трябва да се намира още по на север, извън обхвата на нашите патрули. Никога не сме получавали

сведения някои негови обитатели да са се придвижвали на юг към Разполовения хребет. Всъщност получаваме съвсем малко сведения за съществуването на хора. В гарнизонния дневник бяха отразени значителни връзки с хора от Старото кралство — фермери, търговци, пътешественици и други — но срещите с тях стават все по-редки през последните сто години и много редки през изминалите двайсет. Сега патрулите имат късмет, ако видят дори двама-трима души годишно. Става въпрос за истински хора, а не за някакви същества или творения на Свободната магия, или пък мъртви. Такива виждаме твърде често.

— Не разбирам — промърмори Сабриел. — Татко често говореше за села и градове... дори за големи градове в Старото кралство. Помня някои от тях от детските си години... е, донякъде си ги спомням... струва ми се.

— По-навътре в Старото кралство със сигурност има — отвърна полковникът. — В архивите се споменават доста имена на малки и големи градове. Знаем, че тамошните хора наричат зоната около Стената „Граничната област“. И не го казват с особена любов.

Сабриел не отговори, привела глава по-близо до картата, потънала в мисли за пътуването, което ѝ предстоеше. Разполовеният хребет можеше да се окаже добра дестинация. Намираше се на не повече от осем мили разстояние, така че тя би могла да отиде със ски дотам, преди да се стъмни, ако тръгнеше съвсем бързо и ако не валеше прекалено силно от другата страна на Стената. Счупеният Камък на Хартата не беше добра поличба, но там щеше да има някаква магия и щеше да бъде по-лесно да следва пътя към смъртта. Камъните на Хартата често биваха издигани на места, където имаше прилив на Свободна магия и кръстопътите на потоците от Свободна магия често бяха естествени врати към царството на смъртта. Сабриел усети как по гърба ѝ пробягва тръпка при мисълта за онова, което би могло да използва тази врата и треперенето премина през пръстите ѝ към картата.

Тя внезапно вдигна поглед и видя, че полковник Хорис гледа дългите ѝ, бледи ръце, докато тежката хартия на картата още трептеше от допира ѝ. Укроти ръцете си с усилие на волята.

— Имам дъщеря почти на твоята възраст — каза той тихо. — Тя е в Корвир, със съпругата ми. Не бих ѝ позволил да отиде в Старото кралство.

Сабриел отвърна на погледа му, а в очите ѝ нямаше нищо от несигурния, трептящ пламък на юношеството.

— Погледнато формално, аз съм едва на осемнайсет — каза тя, докосвайки с длан гърдите си почти с тъга. — Но за първи път влязох в смъртта на дванайсет. Срегнах един обитател на Петата порта, когато бях на четиринайсет и го прокудих зад Деветата порта. На шестнайсет издебнах и прокудих един разяждащ дух, който се доближи до училището. Омаломощен разяждащ дух, но все пак... Преди година прелистих последната страница от „Книга за мъртвите“. Вече не се чувствам малка.

— Съжалявам за това — каза полковникът, а после, сякаш бе изненадал самия себе си, добави: — О, искам да кажа, че ти пожелавам да изпиташ някои от глуповатите радости на моята дъщеря — част от безгрижността, от липсата на отговорност, които са присъщи на младостта. Но не ти го пожелавам, ако това ще те направи по-слаба в бъдеще. Избрала си труден път.

— Дали пътникът избира своя път, или пътят избира пътника? — изрецитира Сабриел думите, отекващи със силата на Магията на Хартата, изпълнили устата ѝ като някакъв траен аромат. Тези думи бяха написани като посвещение в началото на нейния алманах. Това бяха и последните думи, единствените от последната страница на „Книга за мъртвите“.

— Чувал съм това и преди — отбеляза Хорис. — Какво означава?

— Не зная — каза Сабриел.

— Излъчва сила, когато го казваш — добави бавно полковникът. Той преглътна с отворена уста, сякаш вкусът на символите на Хартата още витаеше из въздуха. — Ако аз изрека тези думи, те ще си останат просто това. Само думи.

— Не мога да го обясня — сви рамене Сабриел и опита да се усмихне. — Но знам други поговорки, които са по-актуални в този момент, например: „Пътнико, прегърни утринната светлина, но не докосвай ръката на нощта“. Трябва да вървя.

Хорис се усмихна на този стар стих, така любим на бабите и бавачките, но усмивката му беше празна. Очите му се плъзнаха на известно разстояние от тези на Сабриел, и тя разбра, че той възнамерява да ѝ забрани да прекоси Стената. После въздъхна, с

кратката, горчива въздишка на човек, принуден да предприеме определени действия поради липса на друга възможност.

— Документите ти са в ред — каза той, като отново я погледна в очите. — И ти си дъщеря на Абхорсен. Не мога да не ти позволя да преминеш границата. Но не ме напуска чувството, че така те излагам на ужасни опасности. Дори не мога да осигуря патрул да те придружи, защото вече сме изпратили там цели пет патрула.

— Очаквах, че ще отида сама — отвърна Сабриел. Наистина беше така, но изпита леко съжаление. Група войници, които да я защитават, щяха да ѝ бъдат голяма утеха. Страхът да бъде сама в една непозната и опасна земя, макар и нейна родина, бе на крачка от това да надделее над вълнението ѝ. Нямаше да му бъде трудно да го превъзмогне. А в съзнанието ѝ непрекъснато изплуваше образът на баща ѝ. Баща ѝ, който беше в беда, пленен и сам в ледените води на смъртта...

— Много добре — каза Хорис. — Сержант!

Изведнъж на вратата се появи глава, покрита с каска и Сабриел осъзна, че пред землянката навярно са стояли на пост двама войници, на стълбите към свързочните окопи. Запита се дали бяха чули нещо.

— Подгответе отряд за прекосяване на границата — тросна се Хорис. — Един човек ще я премине. Госпожица Абхорсен, ето я. И сержант, ако ти или редник Рахис проговорите дори и на сън за това, което може би сте чули тук, ще давате наряди като гробокопачи до края на живота си!

— Да, сър! — чу се отривистият отговор, повторен от злощастния редник Рахис, който, както забеляза Сабриел, наистина изглеждаше полузаспал.

— След вас, моля — продължи Хорис, сочейки вратата. — Може ли отново да нося ските ви?

Армията не поемаше никакви рискове, когато ставаше дума за прекосяване на Стената. Сабриел стоеше сама под огромната арка на портала, който я прорязваше, но около него стояха или клечаха стрелци, подредени във формата на обърната обратно стрела, а дузина войници с мечове се бяха изнесли напред заедно с полковник Хорис. На стотина метра зад нея, до криволичето алея с бодлива тел, двама войници с картечници „Люин“ наблюдаваха от една предна платформа — макар че Сабриел забеляза, че бяха измъкнали своите мечове с

щикове и ги бяха пъхнали, готови за употреба, в пясъчните торби, демонстрирайки недоверието си към своите разрушителни оръжия с въздушно охлаждане и възможност за 45 изстрела в минута.

В арката всъщност нямаше врата, макар че от двете ѝ страни се люлееха ръждиви панти, като механични ръце, а от земята стърчаха остри късове дъбово дърво, подобно на зъби в счупена челюст, и свидетелстваха за някаква експлозия, причинена от съвременната химия или от магия.

Откъм страната на Старото кралство валеше слаб сняг и вятърът гонеше по някоя и друга снежинка през портата към Анселстиер, където те се топяха върху по-топлата южна земя. Една от тях се заплете в косата на Сабриел. Тя леко я бръсна, докато не се плъзна по лицето ѝ и я улови с език.

Студената вода беше освежаваща и макар вкусът ида не се различаваше от разтопения сняг, който бе пила, това бе първият вкус от Старото кралство от тринайсет години насам. Смътно си спомняше, че тогава валеше. Баща ѝ я беше пренесъл на ръце, когато за първи път я заведе на юг, в Анселстиер.

Едно изсвирване я стресна и тя видя как от снега се появи фигура, обградена от още дванайсет, които се подредиха в две редици към излаза на портата. Бяха обърнати навън, мечовете им блестяха, а остриетата им отрязваха светлината, която на свой ред бе отражение на снега. Само Хорис гледаше към вътрешността и я очакваше.

Преметнала ските през рамо, Сабриел си проправи път през счупените дървени късове на портала. Премина през арката, от калта към снега, от яркото слънце към бледата луминесценция на падащия сняг, от миналото към своето бъдеще.

Камъните на Стената от двете страни и над главата ѝ, сякаш я приветстваха с добре дошла у дома, а между тях се стичаха поточета от символи на Хартата, подобно на дъжд из праха.

— Старото кралство те приветства — каза Хорис, ала гледаше как символите на Хартата се стичат по камъните, а не Сабриел.

Сабриел излезе от сянката на портала и смъкна надолу шапката си, така че козирката ѝ да предпазва лицето ѝ от снега.

— Пожелавам пълен успех на мисията ти, Сабриел — продължи Хорис, като я погледна. — Надявам се... надявам се съвсем скоро да видя и теб, и баща ти.

Той отдаде чест, елегантно се завъртя наляво и изчезна, като я заобиколи и премина с маршируване през портата. Хората му се отдалечиха от границата и го последваха. Сабриел се наведе, докато те маршируваха покрай нея, плъзна ските напред-назад в снега, а след това пъхна ботушите си в ремъците. Снегът валеше неспирно, но слабо и снежната покривка не беше плътна. Все още ясно виждаше стария северен път. За щастие, снегът се бе натрупал в канавките от двете страни на пътя и можеше да напредне бързо, ако следваше тези тесни снежни пътеки. Макар че по всичко личеше, че в Старото кралство е с няколко часа по-късно, отколкото в Анселстиер, се надяваше да пристигне при Разполовения хребет преди здрачаване.

Вземайки щеките, Сабриел се увери, че мечът на баща ѝ е на мястото си в ножницата, а звънчетата са окачени правилно на ремъка. Замисли се дали да не направи бързо заклинание на Хартата за сгряване, но се отказа. Пътят беше с лек стръмен наклон, така че карането на ски щеше да е доста уморително. Със своя ръчно плетен пуловер от непрана вълна, кожено яке и дебелите, двойно подплатен голф за ски, вероятно щеше да загрее прекалено, щом започнеше да се движи.

С отработено движение отблъсна напред едната ска, замахна с другата ръка с щеката и потегли, точно когато последният въоръжен войник я задмина на път към портала. Той се ухили, но тя не го забеляза, съсредоточена върху това да установи ритъм между ските и щеките. След минути буквално летеше по пътя — дребна тъмна фигура на фона на бялата земя.

[1] Книга с магии, наръчник за магьосници — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Сабриел откри първия мъртъв войник от Анселстиер на около шест мили от Стената в последните гаснещи часове на следобеда. Хълмът, който според нея бе Разполовеният хребет, се намираше на една-две мили на север. Тя беше спряла да погледа мрачното му туловище, издигащо се като гола скала от заснежената земя, а върхът му в момента бе скрит зад едно от светлите, пухкави облачета, от което от време на време се сипеше сняг или суграшица.

Ако не беше спряла, навярно щеше да пропусне вкочанената бяла ръка, която се подаваше от една пряспа от другата страна на пътя. Ала в мига, в който я зърна, вниманието ѝ бе приковано и Сабриел усети познатия спазъм на смъртта.

Прекосявайки пътя, докато ските ѝ тракаха върху голите камъни по средата му, тя се наведе и внимателно почисти снега.

Ръката принадлежеше на млад мъж, облечен в стандартната бронирана ризница над униформата на Анселстиер от шевиот в цвят кири. Той беше рус и със сиви очи и Сабриел реши, че са го нападнали изненадващо, защото по замръзналото му изражение не се четеше страх. Докосна челото му с един пръст, затвори немиждащите му очи и допря два пръста до отворената му уста. Усети, че беше мъртъв от дванайсет дни. Нямаше видими признаци за причината за смъртта му. За да научи нещо повече, щеше да се наложи да последва младежа в смъртта. Макар и дванайсет дни по-късно, едва ли бе стигнал подалече от Четвъртата порта. Въпреки това, Сабриел изпитваше огромно нежелание да влиза в царството на мъртвите, докато наистина не ѝ се наложеше. Онова, което бе пленило — или убило — баща ѝ, като нищо можеше да ѝ е устроило засада там. Този мъртъв войник дори би могъл да е примамка.

Потискайки вроденото си любопитство да разбере какво точно се бе случило, Сабриел прекръсти ръцете на мъжа на гърдите му, след като най-напред освободи хватката на дясната му ръка, която още стискаше дръжката на меч — може би все пак не беше съвсем

изненадан. След това се изправи и нарисува във въздуха символите на Хартата за огън, пречистване и сън над мъртвото тяло, докато шепнеше звуците на съответните символи. Това бе молитва, която всеки маг на Хартата знаеше и тя предизвика обичайния си ефект. Между скръстените ръце на мъжа проблесна пламтящ въглен, който се разрасна в множество пронизващи, лумнали пламъци, а после огънят обхвана цялото тяло. След секунди той угасна и остана само пепел, покрила бронята на почернялата ризница.

Сабриел измъкна меча на войника от купчината пепел и го забоден в разтопения сняг, в черната пръст под него. Той се закрепил отвесно, а дръжката хвърляше сянка, сякаш бе кръст над пепелта. Нещо проблесна в сянката и Сабриел със закъснение си припомни, че войникът сигурно е носил личен знак или номер.

Като премести отново ските, за да запази равновесие, тя се наведе и закачи с един пръст верижката на личния му знак, издърпвайки го нагоре, за да прочете името на мъжа, намерил смъртта си тук, сам сред снега. Но и веригата, и знакът бяха машинно изработени в Анселстиер и поради това не бяха устояли на огъня на магията на Хартата. Знакът се превърнал в пепел, когато Сабриел го повдигнал на нивото на очите си, а веригата се разпадна на съставните си части, които се изсипаха между пръстите ѝ като дребни стоманени монети.

— Може би ще те разпознаят по мечата ти — каза Сабриел. Гласът ѝ прозвуча странно в тишината на снежната пустош и след всяка дума дъхът ѝ се виеше като малка, влажна мъгла. — Поеми по пътя си без съжаление — добави тя. — Не поглеждай назад.

После сама последва съвета си и поведе нататък със ските. Сега изпитваше тревога, която доскоро бе по-скоро теоретична и всичките ѝ сетива бяха напрегнати и бдителни. Винаги ѝ бяха казвали, че Старото кралство крие опасности, и особено граничната зона близо до Стената. Но това академично познание бе примесено със смътните детски спомени за щастие, за живота ѝ с баща ѝ и групата пътешественици. Сега реалността на тази опасност бавно се прокрадваше към нея...

След половин миля тя намали и спря, за да погледне отново Разполовения хребет, извила врат назад към мястото, където слънцето си проправяше път през облаците, осветявайки жълто-червения гранит на скалите. Самата тя се намирала в сянката на облаците, затова

хълмът ѝ се струваше примамлива цел. Докато го наблюдаваше, отново заваля сняг и две снежинки паднаха на челото ѝ, разтопявайки се в очите ѝ. Тя примигна и разтопеният сняг се стече по бузите ѝ като сълзи. През замъглените си очи тя видя някаква граблива птица — ястреб или каня — да излита от скалите и да се рее, насочила цялото си внимание към някаква малка мишка или плъх, пълзящ в снега.

Канята се спусна като хвърлен камък и секунди по-късно Сабриел почувства, че нечий крехък живот е бил отнет. В същото време тя долови и спазъма на човешка смърт. Някъде напред, близо до мястото, където се угощаваше канята, лежаха още мъртви хора.

Сабриел потръпна и отново погледна хълма. Според картата на Хорис, пътеката към Разполовения хребет се намираше в тясно дере между две скали. Тя съвсем ясно виждаше предполагаемото място, но мъртвите се намираха в тази посока. Онова, което ги беше убило, може би все още се намираше там.

Скалите бяха огрени от слънцето, но вятърът гонеше снежните облаци към него и Сабриел предположи, че до падането на здрача остава едва час. Беше загубила време, докато освобождаваше духа на войника, и сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи бързо напред, ако искаше да стигне до Разполовения хребет преди мръкване.

За миг обмисли онова, което я очакваше нататък, а след това избра да направи компромис между бързината и предпазливостта. Заби щеките в снега, разхлаби ремъците, слезе от ските и после бързо ги привърза диагонално на раницата си. Направи го старателно, припомняйки си как бяха паднали и развалили заклинанието ѝ на Хартата на парадния плац — едва тази сутрин, а ѝ се струваше, че е било преди седмици и на другия край на света.

След като направи това, тръгна по средата на пътя, далече от снежните преспи в канавките. Съвсем скоро щеше да се наложи да се отклони от него, но по всичко личеше, че по стръмните скалисти склонове на Разполовения хребет имаше малко сняг.

Като последна предпазна мярка тя извади меча на Абхорсен, после отново го прибра в ножницата, така че част от острието остана извън нея. Щеше да го измъкне бързо и лесно, ако ѝ потребваше.

Сабриел очакваше да открие труповете на пътя или край него, но те лежаха по-нататък. Имаше много отпечатьци и разровен сняг, които водеха от пътя към пътеката до Разполовения хребет. Тази пътека

вървеше между скалите, следвайки коритото на един поток, който се спускаше от дълбок извор нагоре по хълма. Пресичаше потока на няколко места, а над водата имаше камъни или дънери, които да пазят сухи краката на пътниците. По средата на пътеката, където скалите почти се допираха, потокът си бе издълбал малка клисура, широка около четири метра, с дължина и дълбочина около девет. Тук хората, които я бяха проправили, бяха принудени да изградят мост по течението на потока, вместо през него.

Сабриел откри останалите войници от патрула на Анселстиер тук, захвърлени върху тъмното, маслиненочерно дърво на моста, с ромолящата отдолу вода и надвисналият над главите им червен камък. На моста имаше седем войници. За разлика от първия, тук бе съвсем очевидно какво ги е убило. Бяха съсечени и когато Сабриел предпазливо се приближи, разбра, че са били обезглавени. И още по-лошо, този... или това..., което ги бе убило, бе взело главите им — почти сигурна гаранция, че духовете им щяха да се върнат.

Мечът ѝ наистина се измъкна с лекота. Предпазливо, като дясната ѝ ръка бе почти залепена за дръжката, Сабриел заобиколи първото проснато тяло и продължи по моста. Водата отдолу бе почти замръзнала, плитка и застояла, но се виждаше, че войниците са потърсили убежище в нея. Течащата вода беше добра защита срещу мъртви същества или творения на Свободната магия, но този застинал поток не би уплашил дори някой от Низшите мъртви. Напролет, захранен от разтопения сняг, потокът щеше да прелее между скалите и мостът щеше да потъне във вода до коляното — бистра и бърза вода. Войниците навярно щяха да оцелеят по това време на годината.

Сабриел тихо въздъхна, мислейки си колко лесно седем души можеха да са живи в един миг, а после, въпреки всичко, което биха могли да направят, въпреки последната им надежда, в следващия миг да са мъртви. За пореден път изпита изкушението на некроманта да вземе картите, които природата бе раздала, да ги разбърка и да ги раздаде отново. Тя притежаваше силата да накара тези мъже да живеят отново, да се смеят отново, да обичат отново...

Но без главите им можеше да ги върне единствено под формата на „ръце“, пренебрежителен термин, който некромантите, практикуващи Свободна магия, използваха за изгубилите своя блясък завърнали се от света на мъртвите, които запазваха малка част от

първоначалния си интелект и губеха своята самостоятелност. От тях обаче ставаха добри слуги, или като съживени трупове, или като посложните Призрачни ръце, при които се връщаше само духа.

Лицето на Сабриел се сви в гримаса при мисълта за Призрачните ръце. Един вещ некромант лесно можеше да възкреси Призрачни ръце с главите на наскоро починалите. И аналогично, без главите, тя не би могла да извърши с тях последните ритуали и да освободи духовете им. Единственото, което можеше да направи, бе да се отнесе с уважение към труповете и в същото време да разчисти моста. Скоро щеше да се стъмни и сенките на клисурата вече тъмнееха, ала тя не обърна внимание на тихия си вътрешен глас, който я подтикваше да остави труповете и да хукне към откритото пространство на върха на хълма.

Когато приключи с преместването на телата обратно надолу по пътеката, като ги полагаше с мечовете, забити в земята до обезглавените им тела, вече се бе стъмнило и извън клисурата. Всъщност беше толкова тъмно, че се наложи да поеме риска да прибегне до слабата светлина, извикана чрез Хартата, надвиснала като бледа звезда над главата ѝ, която да ѝ посочи за кратко пътя.

Дребна магия, но с неочаквани последствия, защото, когато остави труповете зад себе си, до горния стълб на моста лумна ослепителна ответна светлина. Тя се превърна в червена жарава почти незабавно, но след нея останаха три светещи символа на Хартата. Единият от тях бе непознат за Сабриел, но тя отгатна смисъла му по другите два. Трите заедно носеха послание.

Около трима от мъртвите войници витаеше духа на Магията на Хартата и Сабриел предположи, че те са били магове на Хартата. Сигурно носеха знака ѝ на челата си. Последният труп на моста беше на един от тези мъже и Сабриел си спомни, че той бе единственият, който не държеше оръжие — ръцете му бяха обвити около стълба на моста. Символите несъмнено носеха неговото послание.

Тя докосна знака на Хартата върху челото си, а после стълба на моста. Символите светнаха отново, а после угаснаха. Един глас долетя от нищото, близо до ухото на Сабриел. Мъжки глас, пресипнал от страх, съпроводен от шума на удрящите се оръжия, писъци и повсеместна паника.

— Един от Висшите мъртви! Появи се зад нас, почти откъм Стената. Не можахме да се обърнем. Той има слуги, работна ръка, разяждащ дух! Аз съм сержант Джерън. Кажете на полковника...

Онова, което искаше да каже на полковник Хорис, изчезна в мига на собствената му смърт. Сабриел стоеше неподвижно и се заслушваше, сякаш щеше да последва още нещо. Чувстваше се зле, гадеше й се, и на няколко пъти пое дълбоко въздух. Беше забравила, че макар да познава смъртта и мъртвите, никога не бе ставала свидетел на нечия истинска смърт. Беше се научила да се справя с последствията... но не и със самото събитие.

Тя отново докосна стълба на моста, само с един пръст, и усети как символите на Хартата се процеждат през структурата на дървото. Посланието на сержант Джерън щеше да остане завинаги там, за да бъде чуто от всеки маг на Хартата, докато времето не си свършеше работата и стълбът, а и целият мост, не изгниеха или не бъдеха отнесени от водна стихия.

Сабриел отново пое въздух няколко пъти, успокои стомаха си и си наложи да се вслуша в посланието още веднъж.

Един от Висшите мъртви се бе върнал в живота, а това бе нещо, което баща й се бе заклел да не допуска. Беше почти сигурно, че тази поява и изчезването на Абхорсен са свързани.

Съобщението се появи още веднъж и Сабриел се заслуша. След това, изтривайки зараждащите се сълзи, продължи да върви по пътеката, далече от моста и мъртвите, нагоре, към Разполовения хребет и счупения Камък на Хартата.

Скалите се раздалечиха и на небето започнаха да блещукат звезди, докато вятърът ставаше все по-дързък и помете снежните облаци пред себе си на запад. Новата луна свали булото си и засия ярко, като хвърляше сенки над покритата със сняг земя.

ГЛАВА ПЕТА

До плоския връх на Разполовения хребет оставаше не повече от половин час непрестанно катерене, макар че пътеката стана по-стръмна и трудна. Вятърът се усили и проясни небето, а лунната светлина придаде форма на пейзажа. Ала без облаците бе станало много по-студено.

Сабриел обмисли идеята да направи заклинание на Хартата за сгряване, но беше уморена и усилието, свързано с това, можеше да й струва повече от ползата от топлината. Вместо това, тя спря и се загърна с една мушама, обточена с вълна, останала ѝ от баща ѝ. Мушамата беше поизносена и твърде голяма, затова се наложи да я стегне здраво с пояса на меча и раменния ремък, на който висяха звънчетата, но определено спираше вятъра.

След като се стопли донякъде, Сабриел продължи да изкачва последния, криволичещ участък от пътеката, където наклонът бе толкова стръмен, че хората, проправили пътя, се бяха принудили да изсекат стъпала в гранита — но те вече бяха износени и се рушаха, готови да поддадат под краката ѝ.

Всъщност бяха толкова износени, че Сабриел стигна върха, без да го осъзнае. Навела глава, докато очите ѝ се взираха на лунната светлина, за да открият твърдата част на следващото стъпало, кракът ѝ се озова наполовина във въздуха, преди да си даде сметка, че такова няма.

Пред нея се простираше Разполовения хребет. Тясно било, където се събираха няколко склона на хълма и образуваха миниатюрно плато, с лека вдлъбнатина по средата. В тази вдлъбнатина имаше сняг, дебела пряспа с форма на пура, която светеше на лунната светлина, ослепителнобяла на фона на червения гранит. Нямах дървета, или каквато и да било растителност, но в самия център на пряспата един тъмносив камък хвърляше дълга сянка под лунните лъчи. Той бе два пъти по-широк от Сабриел, а на височина я надминаваше три пъти, и

изглеждаше непокътнат, докато тя не се приближи и видя зигзагообразната пукнатина, която го прорязваше през средата.

Никога преди Сабриел не бе виждала истински Камък на Хартата, но знаеше, че те наподобяват Стената, покрити със символи на Хартата, стичащи се като живак по камъка, събиращи се и разделящи се, само за да се съберат отново в една безкрайна история, разказваща за създаването на света.

По този камък имаше символи, ала те бяха застинали, сякаш замръзнали като снега. Безжизнени символи, просто безсмислени надписи, издълбани в един изваян камък.

Сабриел не бе очаквала точно това, макар че сега разбра, че не бе мислила по правилния начин. Беше решила, че светкавица или нещо подобно е разполовило камъка, но забравените уроци, които си припомняше със закъснение, ѝ дадоха да разбере, че не е така. Само някаква ужасна сила на Свободната магия можеше да разполови Камък на Хартата.

Приближи се до камъка, а страхът се надигаше в нея като зараждащ се зъбобол, вещаейки, че предстои и нещо по-лошо. Вятърът бе по-силен и студен при хребета и мушамата изглеждаше все по-неудобна, понеже спомените за баща ѝ извикваха в съзнанието ѝ определени страници от „Книга за мъртвите“ и ужасяващи истории, които малките момиченца си разказваха в мрака на спалното помещение, далече от Старото кралство. Тези спомени будеха страхове, но Сабриел не ги изтласка в дъното на съзнанието си и си наложи да се приближи до камъка.

Тъмни петна от... нещо... скриваха част от символите, но едва когато Сабриел почти долепи лицето си към камъка, успя да разбере какво представляват, толкова мрачни и черни бяха под лунната светлина.

Когато разбра, рязко вдигна глава и се запрепъва назад, като едва не падна в снега. Петната бяха от засъхнала кръв и още щом ги видя, Сабриел разбра как е бил счупен камъкът и защо кръвта не е била отмита от дъжда или снега... защо никога нямаше да бъде отмита.

Един от маговете на Хартата беше принесен в жертва на този камък. Беше жертван от некромант, за да получи достъп до смъртта, или да помогне на нечий мъртъв дух да проникне в живота.

Сабриел хапеше долната си устна, докато не я заболя, а ръцете ѝ помръдваха почти несъзнателно, наполовина рисувайки символи на Хартата от притеснение и страх. Заклинанието за този тип жертвоприношение се намираше в последната глава на „Книга за мъртвите“. Сега тя си го припомни с всички ужасяващи подробности. Това бе едно от многото неща, които бе забравила от онази книга със зелена подвързия — или бе принудена да забрави. Само много силен некромант би могъл да го използва. И само безкрайно зъл некромант би пожелал да го направи. А злото поражда зло, злото заразява местата и ги кара отново да привличат актове на...

— Престани! — прошепна на глас Сабриел, за да изтрие образите от мозъка си. С всяка минута ставаше все по-тъмно, ветровито и студено. Налагаше се да вземе решение: да лагерува тук и да се свърже с водача си, или незабавно да продължи в произволна посока, с надеждата, че ще успее да го повика от друго място.

Най-лошото бе, че водачът ѝ бе мъртъв. Сабриел трябваше да влезе в смъртта, макар и за кратко, за да го извика и поговори с него. Това лесно можеше да се осъществи тук, защото жертвоприношението бе създавало почти постоянен вход, сякаш бе оставило една врата постоянно открената. Ала кой можеше да знае какво се спотайва и дебне в студената река оттатък.

Сабриел се спря за миг, като трепереше и се заслушваше, напрегнала всичките си сетива, като някакво дребно животно, което знае, че наблизо ловува хищник. Тя мислено прелисти страниците на „Книга за мъртвите“ и си припомни дългите часове, прекарани в усвояване на Магията на Хартата от магистра Гринууд в слънчевата Северна кула на колежа „Уайвърли“.

Когато мигът свърши, тя знаеше, че е немислимо да направи лагер. Просто бе твърде уплашена, за да спи близо до разрушения Камък на Хартата. Само че би било по-бързо да извика водача си тук — а колкото по-бързо пристигнеше в дома на баща си, толкова по-скоро можеше да направи нещо, за да му помогне, така че се налагаше да направи компромис. Щеше да се защитава с Магията на Хартата с всички сили, да влезе в смъртта съвсем предпазливо, да повика водача си, да получи инструкции и да излезе възможно най-бързо. Дори по-бързо.

Решението ѝ бе последвано от незабавни действия. Захвърли ските и раницата, натъпка в устата си малко сушени плодове и домашно приготвени дъвчащи бонбони за бърз прилив на енергия, и зае позата за медитация, която улесняваше магията на Хартата.

След кратки неприятности с бонбоните и зъбите си, тя започна. Символите се оформяха в съзнанието ѝ — четирите основни знака на Хартата, представляващи върховете на ромб, които щяха да я предпазват както от физическа опасност, така и от Свободна магия. Сабриел ги задържа в съзнанието си, фиксира ги във времето и ги изтръгна от потока на вечната Харта. След това, като измъкна меча си, тя начерта груби контури в снега около себе си, поставяйки по един знак при всяка от четирите посоки. Когато приключи с всички знаци, придвижи този от съзнанието си от главата към ръката си, през меча и оттам в снега. Те се спуснаха като линии от златист огън и се оживиха, пламтейки върху земята.

Последният знак беше Северният знак, най-близък до разрушения камък, и той едва не се провали. Наложил се Сабриел да затвори очи и да използва цялата си воля, за да го принуди да се отдели от меча. Дори и тогава, той бе само бледо подобие на останалите три, и гореше толкова слабо, че едва разтопи снега.

Сабриел не му обърна внимание, потискайки гаденето, което бе изпълнило с жлъчен сок дъното на устата ѝ, докато тялото ѝ реагираше на борбата със знака на Хартата. Тя знаеше, че Северният знак е слаб, но и четирите точки бяха свързани със златисти линии и ромбът бе завършен, макар и нестабилен. Във всеки случай, това бе най-доброто, на което беше способна. Прибра меча в ножницата, свали ръкавиците си, и заопипва колана със звънчетата, а студените ѝ пръсти ги брояха.

— Ранна — изрече на глас, докосвайки първия, най-малък звънец. Ранна, извикващия съня, мелодичният, нисък звук, който носеше тишината.

— Мозраел — Вторият звънец, с пронизителен, тътнещ звук. Мозраел бе пробуждащият, звънецът, който Сабриел не биваше никога да използва, звънецът, чийто звук бе като люлка, която запращаше звънящия в дебрите на смъртта, докато връщаше слушащия към живота.

— Кибет. — Кибет, пътешественика. Звънец с няколко звъна, сложен и противоречив. Той можеше да даде свобода на движението на

някой мъртъв, или да го преведе през следващата порта. Не един некромант се бе обърквал с Кибет и беше отивал там, където не бива.

— Дайръм. — Музикален звънец, с ясен и мелодичен звук. Дайръм беше гласът, който мъртвите губеха толкова често. Ала Дайръм можеше също да накара да замълчи нечий твърде свободен език.

— Белгер. — Още един сложен звънец, който звънеше по своя воля. Белгер бе мислещият звънец, звънецът, който повечето некроманти използваха с ненавист. Той можеше да възстанови самостоятелното мислене, паметта и всички характерни особености на живия човек. Или, ако попаднеше в небрежни ръце, да ги изличи.

— Саранет. — Най-дълбокият, нисък звънец. Звукът на силата. Саранет беше ограничителят, звънецът, който приковаваше мъртвите според волята на този, който го направляваше.

И последният, най-голям звънец, който се стори още по-студен за пръстите на Сабриел, дори и в кожения калъф, който го караше да мълчи.

— Астарел, печалния — прошепна Сабриел. Астарел беше този, който прогонваше, последният звънец. Ако се използваше правилно, запращаше всеки, който го чуе, далече в смъртта. Всеки, включително и звънящия.

Ръката на Сабриел се изви във въздуха, докосна Ранна, а после се задържа върху Саранет. Тя внимателно развърза каиша и го измъкна. Езикът му, освободен от скривалището си, звънна леко, наподобявайки ръмженето на пробуждаща се мечка.

Сабриел го заглуши, стиснала езика с длан във вътрешността му, пренебрегвайки дръжката. С дясната си ръка измъкна меч и го вдигна в отбранителна позиция. Знаци на Хартата по острието уловиха лунната светлина и се пробудиха за живот. Сабриел ги наблюдава известно време, защото в тези неща понякога можеха да се видят поличби. По острието се стрелнаха странни символи, преди да се преобразуват в по-традиционния надпис, който тя познаваше добре. Сведе глава и се подготви да влезе в смъртта.

Без Сабриел да забележи, надписът започна да се подрежда отново, но някои негови части не бяха същите. „Създаден съм за Абхорсен, за да убива онези, които са вече мъртви“, гласеше обичайният надпис. Сега той продължаваше: „Клеър ме видя,

Създателят на Стената ме направи, Кралят ме кали. Абхорсен е моят владетел.“

Затворила очи, Сабриел усети как се появява границата между живота и смъртта. Тя почувства вятъра в гърба си, сега изненадващо топъл, и лунната светлина, ярка и гореща като слънчевата. С лицето си усети абсолютния студ и отваряйки очи, видя сивата светлина на смъртта.

С усилие на волята, духът ѝ премина от другата страна, а мечът и звънецът бяха в готовност. Тялото ѝ се скова в ромба и около стъпалата ѝ се изви мъгла, която обгърна краката ѝ. Лицето и ръцете ѝ се покриха със скреж, а знаците на Хартата светеха при всеки от върховете на ромба. Три от тях имаха стабилен пламък, но Северният знак лумна още по-ярко — и угасна.

Реката течеше бързо, но Сабриел стъпи срещу течението, без да обръща внимание нито на него, нито на студа, оглеждайки се съсредоточено, в търсене на капан или засада. Точно в този входен пункт към смъртта беше тихо. Тя чуваше как водата пада през Втората порта, но нищо повече. Никакво плискане или клокочене, или пък странни звуци. Никакви мрачни, безформени сенки или зловещи силуети, изглеждащи като призраци на сивата светлина.

Внимателно заела позиция, Сабриел отново се огледа на всички страни, преди да прибере меча в ножницата и да бръкне в един от джобовите на вълнения си голф. Звънецът, Саранет, се намираше в готовност в лявата ѝ ръка. С дясната извади една хартиена лодка и, отново с една ръка, я разгъна в правилната ѝ форма. Невероятно бяла, почти искряща на тази светлина, тя имаше едно малко, съвършено кръгло петънце на носа, където Сабриел внимателно бе капнала капка кръв от пръста си.

Постави я хоризонтално в ръката си, поднесе я към устните си и духна в нея, сякаш изпращаше перце. Подобно на хидроплан, лодката излетя от ръката ѝ към реката. Сабриел задържа този задвижващ дъх, докато той почти я заля само за да въздъхне с облекчение, когато лодката се пребори с една вълна, изправи се и се понесе по течението. Секунди по-късно изчезна от погледа ѝ, отправила се към Втората порта.

За втори път в живота си Сабриел пускаше такава хартиена лодка. Баща ѝ я бе научил как да ги прави, но бе подчертал, че трябва

да ги използва пестеливо. Не повече от три пъти на всеки седем години, беше казал той, в противен случай щеше да се наложи да плати цена, далеч по-висока от капка кръв.

Тъй като събитията трябваше да следват първоначалния си ход, Сабриел знаеше какво да очаква. И все пак, когато шумът от Втората порта утихна за миг след около десет, двайсет или четирийсет минути — времето не подлежеше на отчитане в смъртта, — тя извади меча си, а Саранет увисна в ръката ѝ, с освободен звънец в очакване да бъде чул. Портата бе утихнала, защото някой... нещо... се връщаше от дълбоките владения на смъртта.

И Сабриел се надяваше да е този, когото бе поканила с хартиената лодка.

ГЛАВА ШЕСТА

Магията на Хартата върху Разполовения хребет беше като примамлив аромат, носен от вятъра, за съществото, спотайващо се в пещерите под хълма, на около повече от миля на запад от счупения Камък на Хартата.

Някога то бе човешко същество, или поне с човешки вид, през годините, прекарани под слънцето. Този образ бе изчезнал през вековете, прекарани от съществото в ледените води на смъртта, докато яростно се бореше срещу течението, демонстрирайки невероятната си воля да живее отново. Воля, която не подозираше че притежава, преди едно неумело хвърлено копие да отскочи от една скала и да прониже гърлото му, като така причини последните няколко минути френетичен живот.

Единствено чрез усилия на волята то се бе задържало откъм изпълнената с живот страна на Четвъртата порта цели триста години, увеличавайки силата си, докато разучаваше прийоми на смъртта. Преследваше по-низшите духове и избягваше или служеше на повисшите, но неизменно се придържаше към живота. Накрая неговият шанс дойде, когато един могъщ дух изригна иззад Седмата порта, унищожавайки последователно всяка от Горните порти, преди да се развилнее из живота. Последваха го стотици мъртви и той също стана част от тълпата. На самата граница между живота и смъртта настана ужасен хаос, защото се натъкнаха на могъщ враг, но то успя да се измъкне в последвалото меле и победоносно се промъкна в живота.

На мястото, където излезе, имаше много наскоро освободени тела, така че то зае едно от тях, съживи го и избяга. Не след дълго откри пещерата, която обитаваше в момента. Дори реши да приеме име. Тролк. Обикновено име, не особено трудно за произнасяне от една почти разпаднала се уста. Име на мъж. Тролк не помнеше какъв е бил първоначалният му пол преди толкова много векове, ала новото му тяло бе мъжко.

Това име всяваше страх в няколкото малки селища, които все още съществуваха в тази част на Граничната зона, селища, в които Тролк ловуваше, пленяваше и поглъщаше човешкия живот, от който се нуждаеше, за да се задържи откъм изпълнената с живот страна на смъртта.

Магията отново проблесна върху Разполовения хребет и Тролк усети, че това бяха силни и чисти познания за Хартата, но заклинанието бе слабо. Силата на магията го плашеше, но липсата на умения, която разкриваше, бе успокояваща, а силната магия говореше за силен живот. Тролк се нуждаеше от този живот, трябваше му, за да подсили тялото, което използваше, както и да възстанови онази част от духа си, която бе изтекла към смъртта. Алчността надделя над страха. Мъртвото същество напусна пещерата и започна да се катери по хълма, а очите му — разпадащи се и без клепки — бяха вперени в далечния хребет.

В началото Сабриел видя своя водач като висока, бледа светлина, понесла се към нея над завихрящата се вода, а след това, когато спря на няколко метра, като неясна, светеща човешка фигура, протегнала ръце да я приветства.

— Сабриел.

Думите прозвучаха неясно и сякаш идваха от много по-далече от мястото, където стоеше светещата фигура, Но Сабриел се усмихна, когато усети топлината на поздрава. Абхорсен така и не ѝ обясни кой или какъв е този сияещ човек, ала Сабриел си мислеше, че знае. Тя бе повикала съветника си само веднъж преди това — когато получи първата си менструация.

Сексуалното образование в колежа „Уайвърли“ беше ограничено — и изобщо не се провеждаше за лица под петнайсетгодишна възраст. Историите на по-големите момичета за менструацията бяха многобройни и най-различни, като често целяха да всеят страх. Нито една от приятелките на Сабриел не бе навлязла в пубертета преди нея, така че тя бе отишла в пределите на смъртта от страх и отчаяние. Баща ѝ беше казал, че онзи, когото повика с хартиената лодка, ще отговори на всеки неин въпрос и ще я защити — и така и стана. Светещият дух

отговори на всичките ѝ въпроси, както и на още много други, докато Сабриел не бе принудена да се завърне в живота.

— Здравей, майко — каза Сабриел, като прибра меча в ножницата и внимателно пхна пръсти от вътрешната страна на Саранет, за да го заглуши.

Светецата фигура не отвърна, но това не я изненада. С изключение на краткия си поздрав, тя можеше само да дава отговори. Сабриел не беше съвсем сигурна дали това беше необичайно проявление на мъртвия дух на майка ѝ, което бе много невероятно, или бе някаква остатъчна закриляща магия, завещана ѝ от нея.

— Не разполагам с много време — продължи Сабриел. — Бих искала да попитам за... о, за всичко, струва ми се... но в момента трябва да разбера как да стигна до дома на баща си от Разполовения хребет... искам да кажа, хребета Бархедрин.

Изображението кимна и проговори. Докато Сабриел слушаше, мислено си представяше картините, които жената описваше: ярки образи, като спомени за едно пътуване, което самата тя бе предприемала.

— Отиди до северната страна на хребета. Последвай разклонението, което започва там, докато стигнеш дъното на долината. Погледни небето... то ще бъде безоблачно. Погледни ярката червена звезда, Уалус, близо до хоризонта, на три пръста в източна посока, гледано от север. Следвай тази звезда, докато стигнеш до път, който се простира от югозапад на североизток. Върви по този път в продължение на една миля на североизток, докато стигнеш до километричен стълб и Камъка на Хартата, разположен зад него. Пътеката зад камъка води към Дългите скали, непосредствено на север. Тръгни по нея. Тя свършва при една врата, издълбана в скалите. Вратата ще се отвори при името Мозраел. Зад нея има тунел, който рязко се издига нагоре. Зад тунела се намира Мостът на Абхорсен. Къщата е разположена над моста. Върви с любов — и не се бави, не спирай, каквото и да се случи.

— Благодаря ти — поде Сабриел, като внимателно подбираше думите и съпътстващите ги мисли. — Би ли могла също...

Тя замълча, когато изображението на майка ѝ пред нея внезапно вдигна ръце, сякаш от ужас, и извика:

— Върви!

В същото време Сабриел усети как защитният ромб около физическото ѝ тяло потрепва предупредително, и разбра, че северният знак е угаснал. Тя веднага се завъртя на лявата си пета и хукна назад към границата с живота, изваждайки меча си. Течението насреща ѝ сякаш ставаше по-силно, обвиваше се около краката ѝ, но после отстъпи пред нейната упоритост. Сабриел се добра до границата с неистово усилие на волята, а духът ѝ изплува обратно в живота.

За миг изгуби ориентация и внезапно отново бе скована от студ, а мозъкът ѝ блокира. Едно ухилено, подобно на труп същество тъкмо минаваше през угасналия северен знак, протегнало ръце да я прегърне, а от неестествено широката му уста излизаха облаци вонящ дъх.

Тролк беше много доволен, че е открил бродещия дух на мага на Хартата, както и един счупен защитен ромб. Беше се обезпокоил малко от меча, но той бе покрит със скреж и спаружените му очи не виждаха символите на Хартата, които танцуваха отдолу. Звънецът в лявата ръка на Сабриел също имаше вид на буца лед или сняг, като че ли тя държеше снежна топка. В крайна сметка, Тролк се чувстваше много щастлив, най-вече защото животът, който гореше в тази притихнала жертва, беше много млад и силен. Той предпазливо се приближи и протегна ръцете си с двойни стави, за да обхване врата на Сабриел.

Тъкмо когато слугестите му, разкривени пръсти се протегнаха напред, Сабриел отвори очи и демонстрира блокиращия удар, който ѝ бе донесъл второто място по бойни изкуства, а по-късно я лиши от първото. Ръката и мечът ѝ се изпънаха докрай като едно цяло и върхът на острието разпори гърлото на Тролк, като излезе на цели двайсет сантиметра зад него.

Тролк изпищя, а пръстите му сграбчиха меча, за да го освободят от него — само за да изпищят отново, когато символите на Хартата проблеснаха върху острието. Между кокалчетата на пръстите му се загнездиха нажежени до бяло искри и той внезапно разбра пред какво е изправен.

— Абхорсен! — изхриптя, търкулвайки се назад, когато Сабриел освободи острието с едно рязко движение.

Мечът вече нараняваше мъртвата плът, която Тролк обитаваше, а Магията на Хартата изгаряше съживените нерви, смразявайки твърде гъвкавите му стави. В гърлото на Тролк лумна огън, но той проговори, за да отвлече вниманието на страховития си съперник, докато духът му

се опитваше да отхвърли тялото, както змията съблича кожата си, и да избяга в нощта.

— Абхорсен! Аз ще ти служа, ще те възхвалявам, ще бъда твоя Ръка... познавам различни същества, живи и мъртви, ще ти помогна да ги подмамиш...

Ясният, дълбок звук на Саранет проряза хленчещия му, сипкав глас като сирена, отекваща над писъка на чайките. Звънът продължи да кънти в нощта и Тролк усети, че го сковава, дори когато духът му напусна тялото и понечи да избяга. Звънецът го прикова към парализираната плът, а гневът и страхът подхранваха усилията му, но звукът беше навсякъде, витаеше около него и изпълваше цялото му същество. Никога нямаше да се избави от него.

Сабриел гледаше как се гърчи деформираната сянка, наполовина напуснала трупа, наполовина в него, а от тялото се процежда тъмна локва. Тя все така се опитваше да използва устата на трупа, но безуспешно. Момичето реши да го придружи до смъртта, където щеше да приеме форма и можеше да го накара да ѝ отговори с помощта на Дайръм. Ала счупеният Камък на Хартата бе надвиснал наблизко и тя го усети като някакъв вечен страх, като студено бижу на гърдите си. Мислено чу думите на изображението на майка си: „Не се бави, не спирай, каквото и да се случи.“

Сабриел заби върха на меча си в снега, остави настрана Саранет и извади Кибет от пояса с две ръце. Тролк го усети и гневът му отстъпи място на чист, неподправен страх. След дългите векове на борба той разбра, че накрая истинската смърт е дошла за него.

Сабриел зае предпазлива поза, хванала звънеца с двете си любопитни ръце. Кибет сякаш почти помръдна в ръцете ѝ, но тя го овладя, залюля го назад, после напред, а след това в нещо като странна осморка. Звуците, издадени само от този звънец, много се различаваха помежду си, но звучаха като кратък марш, като танцувална мелодия.

Тролк ги чу и почувства, че го завладяват могъщи сили. Странни, неумолими сили, които го принудиха да открие границата, заставиха го да се завърне в смъртта. Той се сражаваше с тях напразно, почти патетично, съзнавайки, че не може да се освободи. Знаеше, че ще премине през всички Порти, а накрая ще пропадне и през Деветата. Спря да се бори и използва последните си сили, за да образува някакво

подобие на уста наред призрачната материя, уста с гърчещ се черен език.

— Проклет да си! — изхриптя той. — Ще кажа на слугите на Керигор! Те ще отмъстят за мен...

Неговият уродлив, давящ се глас секна по средата на изречението, когато Тролк изгуби свободната си воля. Саранет го бе приковал, но Кибет го сграбчи и го поведе към небитието. Гърчещата се сянка просто изчезна и остана само снегът под отдавна безжизнения труп.

Въпреки че възвращенецът бе изчезнал, последните му думи разтревожиха Сабриел. Името Керигор, макар и не съвсем познато, пробуди някакъв първичен страх у нея, някакъв спомен. Може би Абхорсен беше изричал това име, което несъмнено принадлежеше на един от Висшите мъртви. Името я плашеше така, както и счупеният камък, сякаш това бяха осезателни символи на един порочен свят, свят, в който бе изчезнал баща ѝ, и който представляваше ужасна заплаха за самата нея.

Сабриел се прокашля, усетила студа в дробовете си, и много внимателно върна Кибет в пояса. Мечът ѝ сякаш се бе прочистил от огъня, но тя изтри острието с парцал, преди да го прибере в ножницата. Почувства се много уморена, когато отново метна товара си на гърба, но не изпитваше и най-малкото съмнение, че незабавно трябва да продължи. Думите на майчиния ѝ дух продължаваха да отекват в съзнанието ѝ и собствените ѝ сетива ѝ подсказваха, че нещо се случва в смъртта, нещо могъщо се придвижва към живота, и се готви да изплува на повърхността при счупения камък.

На този хълм имаше твърде много смърт и твърде много магия, а нощта още не бе в разгара си. Вятърът свистеше наоколо, а облаците възвръщаха надмощието си над небето. Скоро звездите щяха да се скрият и новата луна щеше да се обвие в бяло.

Сабриел бързо огледа небето, търсейки трите ярки звезди, които образуваха Токата на Колана на Северния великан. Откри ги, но после се наложи да погледне звездната карта в алманаха си, а ръчно изработеният кибрит издаде неприятна миризма, докато осветяваше страниците с трептящия си жълт пламък, защото тя не се осмели да използва повече магия, докато не се отдалечи от счупения камък. Алманахът сочеше, че е запомнила правилно: в Старото кралство

Токата сочеше север; другото му название беше Заблудата на моряка. В Анселстиер Токата безспорно се намираше на десет градуса западно от северната посока.

След като установи накъде е север, Сабриел се отправи към тази страна на хребета, търсейки разклонението, което се спускаше към долината, потънала в мрака отдолу. Облаците се сгъстяваха и тя искаше да стъпи на равна земя, преди луната да се скрие. Поне, когато откри разклонението, ѝ се стори, че ще бъде по-лесно да се върви по него, отколкото по счупените стъпала на юг, макар че лекият му наклон ѝ подсказваше, че я очаква продължително спускане.

Всъщност изминаха няколко часа преди Сабриел да достигне дъното на долината, докато се препъваше и трепереше, а един много блед пламък на Хартата трептеше малко пред нея. Твърде нищожен, за да улесни пътя ѝ, той ѝ помагаше да избегне съществени неприятности, и тя се надяваше, че е достатъчно слаб и може да бъде сметнат за блатен газ или случайно отражение. Във всеки случай, той се оказа незаменим, когато облаците закриха и последната пролука, останала на небето.

Дотук с безоблачното небе, помисли си тя, вгледана в посоката, за която предполагаше, че е север, в търсене на червената звезда, Уалус. Зъбите ѝ тракаха неудържимо, а една хладна тръпка, започваща от леденостудените ѝ стъпала, постепенно обхващаше всичките ѝ крайници. Ако не се движеше, просто щеше да замръзне на място — особено след като вятърът се изви за пореден път...

Сабриел се засмя тихо, почти истерично, и извърна лице, за да усети полъха му. Идваше от изток и се усилваше с всяка изминала минута. Да, стана по-студено, но пък той разпръсна облаците, отнасяйки ги на запад — а там, след първия прочистващ замах на вятъра, се намираше Уалус, окъпан в червена светлина. Сабриел се усмихна, впери очи в него, огледа с интерес малкото, което успя да види около себе си, и отново потегли, следвайки звездата, а един глас не преставаше да шепне в дъното на съзнанието ѝ.

Не се бави, не спирай, каквото и да се случи.

Усмивката не слезе от лицето ѝ, когато откри пътя и под прикритието на натрупалия се в канавките сняг подкара ските бързо напред.

Когато Сабриел намери километричния стълб и Камъка на Хартата зад него, по бледото ѝ лице нямаше и следа от усмивка. Отново валеше сняг, който падаше косо, когато вятърът стана по-ожесточен, погваше снежинките и ги пращаше в очите ѝ, които сега бяха единственият открит участък от тялото ѝ. Ботушите ѝ бяха подгизнали, въпреки овчата мас, с която ги беше намазала. Стъпалата, лицето и ръцете ѝ бяха вкочанени и тя бе изтощена. Беше хапвала послушно по нещо на всеки час, но сега просто не можеше да разтвори замръзналата си челюст.

За съвсем кратко, при непокътнатия Камък на Хартата, който се извисяваше гордо зад по-малкия километричен стълб, Сабриел се беше стоплила с помощта на едно заклинание за топлина. Но беше твърде уморена, за да го поддържа без помощта на камъка и заклинанието се развали почти незабавно, след като пое отново. Единствено предупреждението на майчиния ѝ дух ѝ даваше сили да продължи. То, и усещането, че я следят.

Това бе просто чувство и както беше уморена и измързнала, Сабриел се запита дали не е само плод на въображението ѝ. Но състоянието ѝ не позволяваше да се изправи пред нещо, което не е родено от въображението, затова си наложи да продължи.

Не се бави, не спирай, каквото и да се случи.

Пътят от Камъка на Хартата беше по-добър от този към Разполовения хребет, но по-стръмен. Хората, които го бяха построили, бяха прорязали плътния сивкав камък, който не ерозираше като гранита, и бяха изсекли стотици широки и ниски стъпала, в които бяха издълбали сложни мотиви. Сабриел не знаеше дали тези мотиви означават нещо. Това не бяха символи на Хартата или знаци от друг език, които тя познаваше, а беше твърде уморена, за да мисли. Концентрираше се върху всяко стъпало поотделно, като си служеше с ръце, за да отблъсква от земята болящите я бедра, докато кашляше и пъшкаше, навела глава, за да избегне хвърчащия сняг.

Пътят ставаше все по-стръмен и Сабриел видя в далечината лицевата страна на скалата — огромна, черна отвесна маса, много по-мрачен фон за реещия се сняг, отколкото облачното небе, огрявана от бледата лунна светлина зад нея. Ала по нищо не личеше, че се приближава към нея, докато пътят криволичеше напред-назад, издигайки се все по-високо над долината.

И тогава, внезапно, Сабриел стигна. Пътят направи нов завой и нейната нищожна, блуждаеща светлина се отрази в една стена, която се простираше на мили в двете посоки, а на височина достигаше стотици метри. Очевидно това бяха Дългите скали и краят на пътя.

Почти разплакана от облекчение, тя се отблъсна напред към самата основа на скалата и слабата светлина се извиси над главата ѝ, за да разкрие сив камък, осеян с лишей. Но дори и сега, нямаше и следа от врата — нищо, освен назъбен, непроницаем камък, извисяващ се около нейното миниатюрно кръгче светлина. Нямаше никакъв път и посока, в която да продължи.

Сабриел уморено коленичи в една снежна пряспа и енергично потърка ръце, опитвайки се да възстанови кръвообращението си, преди да измъкне Мозраел от пояса. Мозраел, пробуждащият. Тя внимателно го успокои и съсредоточи сетивата си в търсене на някакво мъртво същество, което би могло да се намира наблизо и не бива да бъде събудено. Наоколо нямаше нищо, но Сабриел още веднъж усети нещо зад себе си, нещо, което я следеше, някъде далече на пътя. Нещо мъртво, нещо, излъчващо сила. Опита се да прецени на какво разстояние е съществото, преди да го прогони от мислите си. Каквото и да беше, се намираше твърде далече, за да чуе дори дрезгавия глас на Мозраел. Сабриел се изправи и позвъни със звънеца.

Звукът, който издаде, наподобяваше десетки писукащи папагали — този шум се разнесе из въздуха и се преплете с вятъра, отекна в скалите и се разрасна до писъка на хиляди птици.

Сабриел незабавно заглуши звънеца, но ехото го понесе из долината и тя разбра, че съществото зад нея го е чуло. Усети, че е съсредоточено да определи местоположението ѝ, и почувства как ускорява крачка, сякаш наблюдаваше как мускулите на някой състезателен кон преминават от нормален ход в галоп. То изкачваше поне по четири-пет стъпала наведнъж. Усети, че прониква в съзнанието ѝ и успоредно с това страхът започна да я обзема, но въпреки всичко отиде на пътя и погледна надолу, като междуременно извади меча си.

Там, сред падащия сняг, видя една фигура да подскача от стъпало на стъпало. Свръхестествени скокове, които поглъщаха разстоянието с ужасяващ апетит. Приличаше на мъж, но с много по-голям ръст, и на местата, където стъпваше, плъзваха пламъци, като горящ нефт върху

вода. Сабриел извика, щом го видя, и долови мъртвия му дух. Тя си припомни страховитите страници от „Книгата за мъртвите“ и в главата ѝ нахлуха описанията на злото. Беше преследвана от разяждащ дух — същество, което можеше да се движи между живота и смъртта, когато си пожелае, тялото му, състоящо се от блатна пръст и човешка кръв, бе оформено и пропито със Свободна магия от някой некромант, а вътре имаше мъртъв дух, който бе движещата му сила.

Сабриел бе прогонила един разяждащ дух веднъж, но това се случи на четиридесет мили от Стената, в Анселстиер, а той бе слаб и вече угасваше. Този тук беше силен, пламтящ, наскоро роден. Щеше да я убие, внезапно разбра тя, и да покори духа ѝ. Всичките ѝ планове и мечти, надеждите и целият ѝ кураж я напуснаха, заменени от истинска, безумна паника. Обърна се на една страна, след това на другата, като заек, бягащ от куче, ала единственият път надолу беше пътеката, а разяждащият дух се намираше едва на стотина метра под нея, и с всеки изминал миг, с всяка паднала снежинка идваше по-близо. Устата му бълваше пламъци, той отметна назад острата си глава и изрева, докато тичаше, а ревът му наподобяваше последния вик на човек, втурнал се към смъртта, примесен със звука от нокти, дращеци по стъкло.

Сабриел някак си успя да потисне писъка в гърлото си, извърна се към скалата и започна да я налага с дръжката на меч си.

— Отвори се! Отвори се! — крещеше тя, докато в мозъка ѝ препускаха символи на Хартата — ала не и тези, които можеха да разбият врата — заклинание, което бе научила във втори клас. Знаеше го, така както знаеше учебната си програма, но символите на Хартата просто не се появяваха. А и защо в ума ѝ се бе загнездило произведението на дванайсет по дванайсет, когато ѝ трябваха символи...

Ехото от звъна на Мозраел утихна и в последвалата тишина дръжката на меч си се удари в нещо кухо, вместо да хвърля искри и да ожули ръката ѝ. Нещо дървено, нещо, което липсваше преди. Една врата, висока и необичайно тясна, чието тъмно дъбово дърво бе покрито със сребърни символи на Хартата, танцуващи върху него. Една желязна халка, непосредствено на височината на ръката ѝ, се опря в бедрото на Сабриел.

Тя хвърли меч си и изпъшка, хвана халката и я дръпна. Не последва нищо. Сабриел подръпна отново, полуизвърната, за да

погледне назад през рамо, а сърцето ѝ се сви от страх от видяното.

Разяждащият дух зави зад последния ъгъл и погледите им се срещнаха. Тя затвори очи, неспособна да понесе омразата и жаждата за кръв, които пламтяха в погледа на създанието, като ръжен, останал твърде дълго в огнището на ковачницата. То отново изрева и почти прелетя през оставащите стъпала, а устата, ръцете и краката му бълваха огньове.

Все още със затворени очи, Сабриел натисна халката. Вратата се отвори и тя падна вътре, стоварвайки се на земята сред снежна вихрушка, а очите ѝ рязко се отвориха. Отчаяно се претърколи на земята, пренебрегвайки болката в коленете и ръцете си. Протягайки ръка навън, грабна дръжката на меч си и го издърпа при себе си.

Когато острието освободи достъпа до вратата, разяждащият дух се озова до нея и като се изви настрани, за да премине през тесния портал, пхна вътре едната си ръка. От сиво-зелената му плът изригнаха пламъци, като капки пот, а от тях на тънки струйки се виеше черен дим, от който се носеше миризмата на опърлена козина.

Сабриел, просната безпомощно на пода, можеше само да наблюдава ужасена как ръката на съществото, от която стърчаха четири хищни ноктя, бавно се разтвори и посегна към нея.

ГЛАВА СЕДМА

Ала ръката не я сграбчи, ноктите не успяха да разкъсат беззащитната плът.

Вместо това, Сабриел усети как някакъв внезапен прилив на магия и символи на Хартата озари пода, светейки толкова ярко, че остави зад клепачите ѝ червени отблясъци, а пред очите ѝ заиграха черни точки.

Примигвайки, тя видя един мъж да излиза от камъните на стената — висок и очевидно силен мъж, с дълъг меч, досущ като нейния. Мечът се стовари върху ръката на разяждащия дух, откъсвайки парче от горящата, гниеща плът. Отскачайки, мечът замахна отново и отсече още един къс, както дърварят разпраща трески, отсичайки някое дърво.

Разяждащият дух изрева, по-скоро от гняв, отколкото от болка, но дръпна ръката си и непознатият се хвърли към вратата, затръшвайки я с цялата тежест на покритото си с ризница тяло. Странно, но ризницата му не издаде звук, стотиците стоманени брънки не издрънчаха. Тялото под нея също бе особено, забеляза Сабриел, когато черните точки и червената вълна избледняха, давайки ѝ да разбере, че спасителят ѝ съвсем не беше човек. Той изглеждаше доста солиден, но всеки квадратен сантиметър от тялото му беше белязан с миниатюрни, постоянно движещи се символи на Хартата, и Сабриел не успя да види нищо друго помежду им, освен празен въздух.

Той... това беше дух на Хартата, привидение.

Отвън, разяждащият дух изрева отново, като парен локомотив, изпускащ напрежението, а после целият коридор потрепери и пантите изскърцаха недоволно, когато съществото се хвърли срещу вратата. Дървесината се разцепи и от тавана се посипаха гъсти облаци сив прах, които наподобяваха падащия сняг навън.

Привидението се извърна с лице към Сабриел и протегна ръка към нея, за да ѝ помогне да се изправи. Сабриел пое ръката му и го погледна, докато уморените ѝ, замръзнали крака полагаха усилия да се

изправят за десети пореден път. Отблизо илюзията за плът бе несъвършена, непостоянна и обезпокоителна. Лицето му не запазваше облика си, а варираше между десетки възможности. Някои от тях бяха на жени, други на мъже — ала всички имаха сурови, непреклонни изражения. Тялото и облеклото му също се променяха леко, с всяко лице, но два детайла винаги оставаха едни и същи: черна туника с герб, изобразяващ сребърен ключ, и дълъг меч, пропит с Магията на Хартата.

— Благодаря — каза неспокойно Сабриел, потрепвайки, когато разяждащият дух отново удари по вратата. — Може ли... смяташ ли, че... той ще успее ли да влезе?

Привидението кимна мрачно и пусна ръката ѝ, за да посочи дългия коридор, но не проговори. Сабриел обърна глава, за да проследи ръката му и видя тъмен коридор, който се издигаше в мрака. Символите на Хартата осветяваха пространството около тях, но малко по-нататък угасваха. Въпреки това, мракът изглеждаше приветлив и тя почти долови заклинанията на Хартата, които се носеха из прашния въздух.

— Трябва да продължа? — попита Сабриел, когато съществото отново посочи, по-настоятелно. Привидението кимна и размаха ръце назад-напред, с което ѝ казваше да побърза. Зад него, поредният съкрушителен удар предизвика нова масивна вълна от прах, а вратата сякаш поддаде. Из въздуха отново се разнесе отвратителната миризма на изгоряло от разяждащия дух.

Пазителят на вратата сбърчи нос и леко побутна Сабриел в правилната посока, както родителят подтиква противящото се дете да продължи нататък. Но Сабриел нямаше нужда от стимули. Страхът все така я изгаряше. Отслабнал за миг след като я спасиха, миризмата на разяждащия дух беше единственото, което му трябваше, за да се разпали отново. Тя вдигна лице нагоре и бързо закри по коридора.

След няколко метра погледна зад себе си и видя, че пазачът чака близо до вратата, издигнал меч си в отбранителна позиция. Зад него вратата хлътваше навътре, покритите с желязо дъски се чупеха и образуваха дупка, голяма колкото чиния за хранене.

Разяждащият дух се протегна и отчупи още дъски с такава лекота, сякаш чупеше клечки за зъби. Очевидно бе разгневен, задето плячката му се измъква, защото сега гореше целият. Устата му бълваше

отблъскващ поток от жълто-червени пламъци, а около него се издигаше черен дим, като втора сянка, който се виеше в яростни кръгове, докато той ревеше.

Сабриел извърна очи, потегляйки с бърза крачка, ала вървенето ѝ ставаше все по-бързо, прерасна в подтичане и накрая в бяг. Стъпките ѝ отекваха върху камъка, но едва когато премина почти в спринт, разбра защо ѝ е толкова леко — багажът и ските ѝ бяха останали долу, при вратата. За миг бе обзета от смущаващото желание да се върне, но то отмина, още преди да се е превърнало в осъзната мисъл. Въпреки това, ръцете ѝ провериха ножницата и пояса, и намериха успокоение в студения метал на дръжката на меча и в ръчно полираното дърво на дръжките на звънциите.

Освен това беше светло, осъзна тя, докато тичаше. Символите на Хартата препускаха върху камъните, поддържайки нейното темпо. Това бяха символи за светлина и бързина, и за много други, непознати за нея неща. Странни символи, а и толкова многобройни — толкова, че тя се чудеше как изобщо е могла да си помисли, че отличието по магии от училището в Анселстиер би могло да я превърне във велик маг в Старото кралство. Страхът и осъзнаването на собственото ѝ невежество бяха могъщи лекове срещу глупава гордост.

Из коридора отекна още един рев и се понесе нататък, придружен от множество удари, тупвания или дрънчене на стомана, удряща се в свръхестествена плът или рикошираща в камъка. Нямаше нужда Сабриел да поглежда назад, за да разбере, че разяждащият дух е разбил вратата и сега се сражава с пазача — или се промъква покрай него. Знаеше малко за тези привидения, но една от характерните слабости на онези, които служеха като стражи, беше тяхната неспособност да напускат поста си. Щом съществото се отдалечеше на няколко стъпки от пазача на вратата, привидението щеше да се окаже безполезно — и скоро нов прилив на сила щеше да придвижи разяждащия дух покрай него.

Тази мисъл я подтикна да бяга още по-бързо, но Сабриел знаеше, че това е крайната скорост. Тялото ѝ, движено от страха и изтощено от студ и напрежение, беше на ръба на изнеможата. Краката ѝ бяха сковани, мускулите — готови да се схванат, а в дробовете ѝ сякаш имаше течност, а не въздух.

Коридорът пред нея продължаваше сякаш бе безкраен и ставаше още по-стръмен. Но светлината огряваше само местата, където бягаше Сабриел, така че изходът сигурно не беше много далече, може би се намираше точно след следващия мрачен участък...

Точно когато ѝ хрумна тази мисъл, Сабриел видя светлина, която се превърна в ярко очертание на врата. Тя почти изпъшка, почти извика, но звукът беше заглушен от ужасния, нечовешки писък на разяждащия дух. Беше отминал пазача на вратата.

В същото време Сабриел долови нов звук някъде напред, звук, който първоначално бе взела за пулсиращата кръв в ушите ѝ, за биенето на разтуптяното ѝ сърце. Ала той идваше отвън, зад горната врата. Дълбок, ревящ звук, толкова нисък, че наподобяваше вибриране, потръпване, което тя по-скоро долови в пода, вместо да чуе.

По пътя отгоре минават тежки камиони, помисли си Сабриел, преди да си припомни къде се намира. И в същия миг разпозна звука. Някъде нататък, извън тези обграждащи скали, имаше огромен водопад. А водопад, който вдигаше толкова силен шум, сигурно се захранваше от също толкова огромна река.

Течаща вода! Тази възможност изпълни Сабриел с внезапна надежда, а с надеждата дойде и силата, която смяташе, че я е напуснала. С неистов прилив на бързина тя почти удари вратата, а ръцете ѝ се стовариха върху дървото, забавяйки се за миг, за да открие дръжката или халката.

Но когато я докосна, върху нея вече лежеше друга ръка, макар преди миг да нямаше никой. И този път ръката бе покрита със символи на Хартата, и Сабриел видя структурата на дървото и окислената стомана през дланта на друго привидение.

То беше по-малко, с мъчно определим пол, защото носеше монашески одежди, а качулката скриваше главата му. Дрехата беше черна и покрита с емблемата на сребърния ключ отпред и отзад.

Съществото се поклони и завъртя халката. Вратата се отвори, а зад нея се разкри ярка звездна светлина, блеснала между облаците, които бягаха пред новопоявилия се вятър. Шумът от водопада ехтеше през отворената врата, съпроводен от миниатюрни хвърчащи пръски. Без да се замисля, Сабриел прекрачи прага.

Пазачът с качулката я придружи и затвори вратата зад себе си, преди да спусне деликатната сребърна решетка пред нея и да я

заклучи с железен катинар. И двете предпазни средства сякаш се появили от въздуха. Сабриел ги погледна и долови силата им, защото бяха изображения на Хартата. Ала вратата, решетката и катинарът само щяха да забавят разяждащия дух, не да го спрат. Единственото възможно спасение се намирало в най-бързата течаща вода, или в преждевременния блясък на следобедното слънце.

Първото се намирало в краката ѝ, а от второто я делиха много часове. Сабриел застана върху една тясна тераса, която стърчеше поне четиристотин метра над брега на реката. Малко вдясно от нея, на крачки разстояние, могъщата река се хвърляше над скалата, за да образува един наистина великолепен водопад. Сабриел се наведе малко напред, за да погледне водите, които се разбиваха долу, образувайки огромни бели криле от пръски, които с лекота биха погълнали цялото ѝ училище, заедно с новото му крило, както гуменото пате потъва в бурната вана.

Разстоянието до долу беше много голямо и височината, съчетана с очевидната сила на водата, я накара бързо да погледне назад към реката. Право напред, на половината път от отсрещната страна, Сабриел успя да забележи един остров, кацнал на самия край на водопада, който разделяше реката на два потока. Не беше много голям остров, приблизително с размера на футболно игрище, но се извисяваше като кораб от нагъбен камък над бурните води.

Островът бе ограден с бели варовикови стени, високи колкото шестима мъже. Зад тези стени имаше къща. Беше твърде тъмно, за да види ясно, но различаваше кула, един стърчащ, подобен на молив силует с червени керемиди, които тъкмо започваха да улавят светлината на изгряващото слънце. Под кулата, тъмният масивен корпус загатваше за наличието на трапезария, кухня, спални, оръжеен склад, склад за провизии и изба. Кабинетът, припомни си внезапно Сабриел, заемаше пространството между втория и последния етаж на кулата. Последният етаж беше наблюдателница, както на звездите, така и на околната територия.

Това бе къщата на Абхорсен. Дом, макар Сабриел да го бе посещавала само два или три пъти, и то когато беше твърде малка, за да помни нещо. Този период от живота ѝ бе мъгляв и изпълнен предимно със спомени за пътешествениците, вътрешността на техните фургони, и много различни лагери, които се сливаха в едно. Тя дори не

помнеше водопада, макар звукът му да ѝ бе донякъде познат — нещо се бе запечатало в съзнанието на някогашното четиригодишно дете.

За жалост, не помнеше как да стигне до къщата. Разполагаше само с думите, които ѝ бе пратило изображението на майка ѝ — Мостът на Абхорсен.

Не беше осъзнала, че е изрекла думите на глас, преди дребният пазач на портата да я дръпне за ръкава и да посочи надолу. Сабриел погледна и видя, че в брега имаше издълбани стъпала, които водеха към реката.

Този път не се колеба. Тя кимна към изображението на Хартата и прошепна: „Благодаря“, преди да поеме по стълбите. Присъствието на разяждащия дух отново я притискаше, като зловонния дъх на някой непознат зад ухото ѝ. Знаеше, че е стигнал до горната порта, въпреки че звукът от неговите унищожителни удари бе приглушен от по-силния рев на водите.

Стъпалата водеха към реката, но не свършваха там. Макар че не се виждаха от терасата, там имаше камъни за стъпване, които водеха към острова. Сабриел ги погледна неспокойно и се вгледа във водата. Очевидно беше много дълбока и течеше с обезпокоителна скорост. Камъните едва надвишаваха бурните ѝ вълни и, макар че бяха широки и напречно гравирани за по-лесно захващане, бяха мокри от пръските и хлъзгавите остатъци от сняг и лед.

Сабриел гледаше как един леден къс от горната страна на реката се стрелна покрай нея, и си представи как се спуска над водопада, за да бъде натрошен на парчета в дълбините му. Представи си, че е на неговото място, а после се сети за разяждащия дух по петите ѝ, за мъртвия дух, който обитаваше сърцето му, за смъртта, която носеше, и пленничеството, което щеше да преживее отвъд пределите на смъртта.

Тя скочи. Ботушите ѝ се подхлъзнаха леко и разпери ръце, за да запази равновесие, но накрая зае стабилна поза, полуприведена. Без да дочака да си възвърне равновесието, подскочи към следващия камък, после към по-следващия, после отново, в една безумна игра на прескочикобила сред пяната и грохота на реката. Когато преполови пътя до другия бряг, а зад нея се простираха сто метра от чистата, безжалостна вода, спря и погледна назад.

Разяждащият дух стоеше на терасата, а сребристата решетка бе счупена и деформирана от желязната му хватка. Нямаше и следа от

пазача, но това не я изненада. След като бе победен, той просто щеше да изчезне докато заклинанието на Хартата се подновеше — часове, дни или дори години по-късно.

Мъртвото същество беше необичайно неподвижно, но очевидно наблюдаваше Сабриел. Дори толкова могъщо създание не би могло да прекоси тази река и то дори не се опита да го направи. Всъщност, колкото повече го гледаше Сабриел, толкова повече ѝ се струваше, че разяждащият дух няма нищо против да изчака. Той беше страж, охраняващ единствения изход от острова. Или чакаше да се случи нещо, или да дойде някой...

Сабриел потисна треперенето си и продължи да скача. Сега имаше повече светлина, предвещаваща изгрева на слънцето, и тя видя нещо като дървена площадка, която водеше към една порта в бялата стена. Зад стената се виждаха и върховете на дървета, зимни дървета, чиито клони бяха свалили зелените си одежди. Между дърветата и кулата летяха птици, устремени към сутрешната си храна. Гледката беше нещо нормално, нейното убежище. Но тя не можеше да забрави високия, обгърнат в пламъци силует на разяждащия дух, надвиснал над терасата.

Уморена, скочи на последния камък и се строполи на стъпалата на площадката. Дори клепачите ѝ едва се движеха и полезрението ѝ се бе стеснило до малък процеп непосредствено пред нея. Сърцевината на дъските от площадката се приближи застрашително, когато тя пропълзя до портата и вяло се свлече до нея.

Портата се отвори, пращайки я в един павиран вътрешен двор, в началото на пътека от червени тухли. Тухлите бяха стари, а червенината им напомняше цвета на напращени ябълки. Пътеката криволичеше към входа на къщата — приятна небесносиня врата, изпъкваща на фона на варосания камък. Бронзовото чукало с формата на лъвска глава, държаща халка в устата си, ярко контрастираше с бялата котка, свила се върху тръстикова изтривалка пред вратата.

Сабриел легна върху тухлите и се усмихна на котката, премигвайки, за да прогони сълзите си. Котката трепна и извърна глава съвсем леко, за да я погледне, отваряйки ярките си зелени очи.

— Здравей, писано — изрече дрезгаво Сабриел и се закашля, когато за пореден път с мъка се изправи на крака и тръгна напред, стенийки и хриптейки при всяка крачка. Протегна ръка да погали

котката и застина — защото, когато животното вдигна глава, тя видя каишката около шията ѝ и миниатюрното звънче, което висеше там. Каишката беше само от червена кожа, но заклинанието на Хартата върху нея беше най-силното, най-трайно обвързване, което Сабриел някога бе виждала или усещала, а звънчето беше миниатюрен Саранет. Това всъщност не беше котка, а творение на Свободната магия с древна сила.

— Абхорсен — измяука котката, а розовото ѝ езиче се стрелна напред. — Крайно време беше да дойдеш.

Сабриел се вторачи в нея за миг, от гърдите ѝ се изтръгна сподавен стон и тя политна напред, припадайки от изтощение и изненада.

ГЛАВА ОСМА

Събуди се сред приглушената светлина от свещи, топлината на пухено легло и копринени чаршафи, невероятно меки под тежките завивки. В една червена тухлена камина гореше силен огън и облицованите с дървена ламперия стени се къпеха в загадъчния блясък на полирания махагон. Пред току-що отворените ѝ очи се разкри таван със син тапет, покрит със сребристи звезди. В две от стените на стаята имаше прозорци, но кепенците им бяха спуснати и Сабриел нямаше представа колко е часът, нито пък помнеше как се е озовала там. Това несъмнено беше домът на Абхорсен, но последният ѝ спомен бе как припадна на прага.

Предпазливо — защото дори вратът я болеше от денонощното пътуване и уплахата от бягството — Сабриел повдигна глава, за да се огледа наоколо и отново видя зелените очи на котката, която всъщност не беше котка. Странното същество лежеше в краката ѝ, в долния край на леглото.

— Кой... какво си ти? — попита разтревожената Сабриел, внезапно осъзнала, че е гола под меките завивки. Усещането беше приятно, но я караше да се чувства безпомощна. Очите ѝ се стрелнаха към ремъка за меча и пояса със звънците, старателно подредени върху един сушилник за дрехи до вратата.

— Наричат ме с най-различни имена — отвърна котката. Гласът ѝ бе странен, нещо средно между мяукане и мъркане, а гласните изговаряше със съскане. — Можеш да ми казваш Моget. Що се отнася до това какво съм, някога бях много неща, но сега съм едва няколко. Преди всичко, аз съм слуга на Абхорсен. Освен ако не бъдеш така добра да свалиш каишката ми?

Сабриел се усмихна неспокойно и категорично поклати глава. Каквото и да представляваше този Моget, каишката беше единственото нещо, което го превръщаше в слуга на Абхорсен... или на когото и да било друго. Символите на Хартата върху нея го показваха недвусмислено. Доколкото можеше да определи, обвързващото

заклинание беше направено преди повече от хиляда години. Напълно възможно бе Мовет да е някакъв дух на Свободната магия на възрастта на Стената или дори още по-стар. Запита се защо баща ѝ не го бе споменавал, и, пронизана от остра болка, си пожела да се бе събудила в неговото присъствие, в неговия дом, което щеше да сложи край на проблемите им.

— Така си и мислех — каза Мовет, като едновременно небрежно сви рамене и гъвкаво изпъна гръб. Съществото... или по-точно той, защото Сабриел усещаше, че котката несъмнено е мъжка, скочи върху покрития с паркет под и бавно отиде до огъня. Сабриел го наблюдаваше, а опитното ѝ око долови, че сянката на Мовет невинаги беше котешка.

Някой почука на вратата и прекъсна нейното внимателно изучаване на котката. Резкият звук я накара да подскочи нервно, а космите по тила ѝ настръхнаха.

— Това е просто един от слугите — каза Мовет с покровителствен тон. — Привидения на Хартата, при това доста нескопосани. Винаги загарят млякото.

Без да му обръща внимание, Сабриел каза:

— Влез. — Гласът ѝ трепереше и тя осъзна, че известно време нервите ѝ ще бъдат опънати и ще се чувства отпаднала.

Вратата се отвори тихо и вътре се появи ниска фигура, загърната в мантия. Тя наподобяваше пазача на горната порта, бе покрита с качулка и поради това със скрито лице, ала цветът на дрехите му бе светлокремав, а не черен. Беше праметнал семпла памучна туника през едната си ръка, от другата висеше плътна кърпа, а в покритите си със символи на Хартата ръце държеше пантофи. Без да каже и дума, отиде до долния край на леглото и постави дрехите в краката на Сабриел. След това прекоси стаята до порцелановия леген, поставен върху филигранна сребърна стойка над един участък от пода, покрит с плочки, вляво от камината. Там завъртя един бронзов кран и от тръбата в стената бликна клокочеща гореща вода, от която се разнесе неприятна миризма на сяра и още нещо. Сабриел сбърчи нос.

— Горещи извори — отбеляза Мовет. — След малко ще престанеш да усещаш миризмата. Баща ти все повтаряше, че си струва да я понесеш, за да разполагаш постоянно с гореща вода. Или пък дядо ти го казваше? Или прапралеля ти? Ах, памет...

Слугата стоеше неподвижно, докато легенът се пълнеше, след това завъртя крана, за да спре водата, която преля над ръба и намокри пода, близо до Мовет — който скочи и предпазливо се отдалечи от привидението на Хартата. Съвсем като истинска котка, помисли си Сабриел. Може би наложената форма се отразяваше и върху поведението през годините — или вековете. Тя обичаше котки. В училище имаха котка, тлъста сладка писана, която наричаха Бисквитката. Сабриел си припомни как спеше на перваза на прозореца в кабинета на префекта, а после се впусна в спомени за самото училище, питайки се какво правят сега нейните приятели. Клепачите ѝ се притвориха, докато си представяше часа по етикет и учителката, която монотонно разказваше за сребърни подноси...

Пробуди я внезапно дрънчене и тя отново се стресна, усетила нова пронизваща болка в уморените си мускули. Привидението на Хартата бе ударило бронзовия кран с ръжена от камината. Очевидно нямаше търпение Сабриел да се измие.

— Водата изстива — обясни Мовет, като отново скочи на леглото. — А след половин час ще сервираят вечерята.

— Те? — попита Сабриел, като се изправи и посегна да вземе пантофите и кърпата, преди да слезе от леглото и да се загърне.

— Те — отвърна Мовет, сочейки с глава привидението, което се бе отдръпнало от легена и сега ѝ поднасяше калъп сапун.

Сабриел се затътри към легена, плътно загърнатата с кърпата, и предпазливо докосна водата. Тя беше приятно топла, ала преди да успее да направи каквото и да било с нея, привидението се приближи, смъкна кърпата от тялото ѝ и изля легена над главата ѝ.

Сабриел изпищя, ала и този път, преди да успее да направи каквото и да било, привидението вече бе взело легена, бе завъртяло крана за още гореща вода и бе започнало да я сапунива, обръщайки особено внимание на главата ѝ, сякаш искаше да напълни очите ѝ със сапун, или подозираше, че е заразена с гниди.

— Какво правиш! — възмути се Сабриел, когато необичайно студените ръце на привидението започнаха да търкат гърба ѝ, а след това, без особен интерес, гърдите и корема ѝ. — Престани! Достатъчно голяма съм, за да се измия сама, благодаря!

Ала прийомиите на мис Прионт за общуване с домашната прислуга изглежда не действаха при домашните привидения. То

продължаваше да я жули, като от време на време я обливаше с гореща вода.

— Как да го накарам да спре? — изпелтечи тя към Моет, когато над главата ѝ се изсипа още повече вода и привидението започна да търка долната половина на тялото ѝ.

— Не можеш — отвърна Моет, който изглежда доста се забавляваше с гледката. — Този е особено непокорен.

— Какво... ау!... Престани! Как така, този?

— Тук има много такива — каза Моет. — Всеки от рода Абхорсен си е създал свои. Може би защото след неколкостотин години стават като този. Привилегирована семейна прислуга, която винаги си мисли, че знае най-добре. На практика са хора по възможно най-лошия начин.

Привидението прекрати търкането дотолкова, че да напръска с вода Моет, който отскочи в грешната посока и изпищя, когато водата го застигна. Тъкмо преди върху ѝ да се излее поредната огромна порция, Сабриел видя как котаракът се стрелна под леглото, а опашката му разполови покривалото.

— Достатъчно, благодаря! — изрече тя, когато последната капка вода се процеди през една решетка в покрития с плочки участък от пода.

Навярно привидението бездруго беше приключило, помисли си тя, когато то наистина престана да я мие и се зае да я подсушава с кърпата. Момичето грабна кърпата от ръцете му и опита сама да довърши, ала съществото контраатакува и започна да реши косата ѝ, предизвиквайки ново стълкновение. В крайна сметка, Сабриел беше тази, която се загърна в долната дреха и мантията и се остави да ѝ направят маникюр и енергично да я срещат.

Тя се любуваше на миниатюрния, повтарящ се мотив със сребърен ключ върху черната мантия в огледалото на гърба на един от кепенците на прозорците, когато някъде в къщата прозвуча гонг и слугата-привидение отвори вратата. Миг по-късно Моет се втурна покрай нея, надавайки вик, който Сабриел разтълкува като „Вечеря!“. Тя го последва далеч по-спокойно, а привидението затвори вратата зад гърба ѝ.

Вечерята бе поднесена в главната трапезария на къщата. Това беше дълга, внушителна стая, която заемаше половината от приземния

етаж, а акцентът в нея беше прозорецът от цветно стъкло, който се простираше от пода до тавана в западния край. На прозореца беше изобразена сцена от изграждането на Стената и, подобно на повечето предмети в къщата, беше силно зареден с Магията на Хартата. Навярно в него нямаше почти никакво истинско стъкло, мислеше си Сабриел, докато гледаше как вечерното слънце блещука из изнурените фигури, строящи Стената. Както и при привиденията, ако се вгледаше внимателно, човек можеше да различи миниатюрните символи на Хартата, които образуваха шарките. През прозореца се виждаше трудно, но ако се съдеше по слънцето, навън беше почти мръкнало. Сабриел осъзна, че е спала цял ден, а може би дори два.

Една маса, дълга почти колкото стаята, се простираше в далечината — излъскана до блясък маса, изработена от някакво светло лъскаво дърво, богато отрупана със сребърни солници, канделабри и доста нереални на вид кани и покрити плата. Ала само две от местата бяха напълно подготвени, с множество ножове, вилици, лъжици и други прибори, които Сабриел помнеше само от неясните рисунки от учебника си по етикет. Например, тя никога досега не бе виждала истинската златна сламка, с която се изсмукваше вътрешността на нара.

Едно от местата за сядане се намираше пред стол с висока облегалка в началото на масата, а другото беше вляво от него, пред табуретка с възглавничка. Сабриел се запита кое е нейното място, когато Мовет скочи върху табуретката и каза:

— Хайде! Няма да сервираш храната, докато не седнеш.

„Те“ бяха още привидения. Половин дузина, включително и тиранът с кремави дрехи от спалнята. Всички бяха общо взето еднакви; с човешки облик, но покрити с качулки или забулени. Виждаха се само ръцете им, а и те бяха почти прозрачни, сякаш символите на Хартата бяха гравирани върху протези, издялани от лунен камък. Привиденията се бяха струпали около една врата — очевидно на кухнята, защото Сабриел видя огньове зад тях и долови острата миризма на готвено — и я гледаха втренчено. Беше доста стряскащо да не вижда никакви очи.

— Да, това е тя — каза Мовет язвително. — Новата ви господарка. А сега да вечеряме.

Нито едно от привиденията не помръдна, докато Сабриел не пристъпи напред. Те също пристъпиха и всички паднаха на едно коляно, или каквото там ги подпираше под дългите до земята одежди. Всяко от тях протегна бледата си дясна ръка, а символите на Хартата оставиха ярки следи върху дланите и пръстите им.

Сабриел ги погледа за миг, но беше очевидно, че предлагат услугите си, или своята лоялност, и очакват тя да направи нещо в отговор. Отиде до тях и леко докосна всяка от протегнатите ръце, усещайки символите на Хартата, които им придаваха цялост. Мовет бе казал истината, защото някои от заклинанията бяха стари, много по-стари, отколкото Сабриел можеше да предположи.

— Благодаря ви — каза тя бавно. — От името на баща си, и за вежливостта, която ми демонстрирахте.

Изглежда това бе приемливо или поне достатъчно, за да продължат. Привиденията се изправиха, поклониха се и се заеха със задълженията си. Този с кремавите одежди издърпа стола на Сабриел и постави салфетката ѝ, докато седаше. Тя беше изработена от безупречно изгладен черен лен, осеян с миниатюрни сребърни ключета, шедьовър на изкуството на бродерията. Мовет, както забеляза Сабриел, имаше обикновена бяла салфетка със следи от стари петна.

— Наложил се да се храня в кухнята през последните две седмици — каза кисело той, когато от кухнята излязоха две привидения, понесли чинии, които известиха за тяхното пристигане с невероятния аромат на подправки и топла храна.

— Предполагам, че ти се е отразило добре — отвърна остроумно Сабриел, отпивайки глътка вино. Беше плодово, сухо бяло вино; макар Сабриел да нямаше толкова тренирано небце, че да познае дали е хубаво или просто обикновено, със сигурност беше пивко. От първите ѝ съществени експерименти с алкохол я деляха няколко години, и тя ги помнеше като значими събития, споделени с две от най-близките ѝ приятелки. Нито една от трите нямаше да може да пие бренди отново, но Сабриел бе започнала да се наслаждава на виното с храната си.

— Както и да е, откъде разбра, че ще дойда? — попита Мовет. — Аз самата не знаех, докато... докато татко не изпрати съобщението си.

Котката не отговори веднага, съсредоточила вниманието си върху чинията с риба, която привидението току-що бе поставило пред нея — малка, почти кръгла риба, с ярките очи и лъскави люспи, каквито

имаха наскоро уловените екземпляри. Сабриел също получи такива риби, но нейните бяха печени на скара, със сос от домати, чесън и босилек.

— Служил съм на предците ти десет пъти по-дълго, отколкото ти си живяла — отвърна Моет накрая. — И макар че силите ми отслабват с времето, винаги разбирам кога един Абхорсен пада, за да бъде заменен от друг.

Сабриел преглътна последната си хапка, която беше изгубила всякакъв вкус, и остави вилицата си. Отпи глътка вино, за да прочисти гърлото си, ала то сякаш се бе превърнало в оцет, и тя се закашля.

— Какво имаш предвид под „пада“? Какво знаеш? Какво се е случило с татко?

Моет погледна Сабриел с полузатворени очи, отвърщайки на погледа ѝ без да трепне, както не би могла никоя обикновена котка.

— Той е мъртъв, Сабриел. Дори и да не е преминал през Последната порта, никога вече няма да се върне сред живите. Това е...

— Не — прекъсна го Сабриел. — Невъзможно! Не може да е мъртъв. Той е некромант... не може да е мъртъв...

— Точно затова ти е пратил меч и звънциите, също както леля му ги изпрати на него навремето — продължи Моет, пренебрегвайки избухването на Сабриел. — Той не беше некромант, беше Абхорсен.

— Не разбирам — прошепна Сабриел. Вече не можеше да гледа в очите на Моет. — Не зная... не зная достатъчно. За каквото и да било. За Старото кралство, за Магията на Хартата, дори за собствения си баща. Защо произнасяш името му така, сякаш е титла?

— Защото е. Той беше Абхорсен. А сега ти си Абхорсен.

Сабриел мълчаливо прие този факт, взирайки се в спираловидните извивки на рибата и соса в чинията си, докато сребърните люспи и червените домати се сляха в изображението на огън и меч. Масата също се мерзелееше, както и стаята около нея, и тя почувства как достига до границата със смъртта. Ала колкото и да се опитваше, не успя да я прекоси. Усещаше я, но нямаше как да я прекоси, в която и да е посока — домът на Абхорсен бе твърде добре укрепен. Но тя усети нещо на границата. Там се спотайваха враждебно настроени същества, в очакване тя да я прекоси, ала Сабриел различи и едва доловимата нишка на нещо познато, подобно на женски парфюм, който остава, след като жената излезе от стаята, или на

аромата от тютюна на някоя лула зад ъгъла. Сабриел се концентрира върху това и още веднъж се хвърли към бариерата, която я делеше от смъртта...

Само за да отскочи обратно в живота, когато в ръката ѝ се впиха остри нокти. Очите ѝ се отвориха рязко, примигвайки срещу тънките люспи от скреж, и видяха Мовет, с настръхнала козина, готов отново да я нападне с лапа.

— Глупачка! — просъска той. — Ти си единствената, която може да разруши защитата на тази къща и те очакват да направиш точно това!

Сабриел се вгледа в разгневената котка, заслепена, готвейки се за рязък и надменен отговор, когато осъзна истината в думите на Мовет. Наоколо чакаха мъртви духове, а навярно и разяждащият дух щеше да прекоси реката — и щеше да се наложи тя да се изправи срещу тях сама и невъоръжена.

— Съжалявам — промърмори, свела глава към покритите си със скреж ръце. Не беше се чувствала толкова глупаво, откакто бе запалила един от любимите розови храсти на директорката с едно неконтролирано заклинание на Хартата, като едва не изгори и стария и многообичан училищен градинар. Тогава плака, но сега беше по-голяма и можеше да сдържа сълзите си.

— Татко още не е съвсем мъртъв — каза тя миг по-късно. — Усетих присъствието му, макар че е затворен зад много врати. Можех да го върна.

— Не бива — заяви категорично Мовет и сега гласът му сякаш носеше цялата тежест на вековете. — Ти си Абхорсен и трябва да оставиш мъртвите в покой. Пътят ти е предначертан.

— Мога да поема по друг път — отвърна решително Сабриел, вдигайки глава.

Мовет понечи да възрази отново, а после се разсмя сардонично и скочи обратно на табуретката.

— Постъпи, както желаш — каза той. — Защо да ти противореча? Аз съм просто един роб, длъжен да служи. Защо да скърбя, ако Абхорсен се поддаде на злото? Баща ти ще те прокълне, също и майка ти — и мъртвите, които ще се зарадват.

— Не мисля, че е мъртъв — каза Сабриел, а по бледите ѝ бузи избиха ярки червени петна, докато скрежът се топеше и се стичаше по

лицето ѝ. — Духът му изглеждаше жив. Според мен е в капана на смъртта, но тялото му е живо. Пак ли ще си навлека гнева му, ако го върна при това положение?

— Не — отвърна Мовет, вече успокоен. — Но той ти е изпратил меч и звънците. Само ти се ще да е жив.

— Усещам го — каза просто Сабриел. — И трябва да разбере дали усещането ми отговаря на истината.

— Може би е така — макар да е странно. — Мовет сякаш изричаше мислите си, гласът му наподобяваше приглушено мъркане. — Затъпял съм. Тази каишка ме задушаваше, потиска мозъка ми...

— Помогни ми, Мовет — примоли се изведнъж Сабриел, протягайки ръка да докосне главата на котката, и я почеса под каишката. — Трябва да разбере — толкова много искам да разбере!

Мовет измърка, докато тя го чешеше, но когато Сабриел се приведе по-близо, чу лекия звън на миниатюрното звънче Саранет, примесен с мъркането, и си припомни, че Мовет не е котка, а творение на Свободната магия. За миг се запита каква беше истинската му форма и действителната му същност.

— Аз съм слуга на Абхорсен — каза накрая Мовет. — А ти си Абхорсен, така че трябва да ти помогна. Но трябва да ми обещаеш, че няма да възкресиш баща си, ако тялото му е мъртво. Той наистина не би го пожелал.

— Не мога да обещаю, но няма да действам необмислено. И ще те послушам, ако си с мен.

— Така си и мислех — каза Мовет, отдръпвайки глава изпод ръката на Сабриел. Наистина си печално невежа, иначе щеше да обещаеш на драго сърце. Баща ти не трябваше изобщо да те изпраща отвъд Стената.

— Защо го направи? — попита Сабриел, а сърцето ѝ внезапно подскочи от въпроса, който не ѝ даваше мира през всичките ученически години, въпрос, който Абхорсен винаги отклоняваше с усмивка и отговаряше с една-единствена дума: „необходимост“.

— Страхуваше се — отвърна Мовет, заемайки се отново с рибата. — В Анселстиер ти беше в по-голяма безопасност.

— От какво се е страхувал?

— Яж си рибата — рече той, когато от кухнята се появиха две привидения, които очевидно носеха следващото ястие. — Ще

поговорим по-късно. В кабинета.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Кабинетът бе осветен с фенери, стари месингови фенери, които горяха с помощта на Магията на Хартата, вместо с газ. Бездимни, безшумни и вечни, те осветяваха толкова добре, колкото и електрическите крушки в Анселстиер.

Стените бяха покрити с книги и следваха извивките на кръглата кула, с изключение на мястото, където се издигаше стълбата, която водеше към обсерваторията горе.

В средата на стаята имаше маса от червено дърво с олющени крака, покрити с дребни петънца, а от устите на драконовите глави, които поддържаха ъглите на плота, излизаха декоративни огньове. На масата имаше мастилница, писалки, листа и бронзов пантограф за чертане на географски карти. Около нея бяха наредени столове от същото червено дърво, с черна тапицерия, покрита с разнообразност на мотива със сребърния ключ.

Масата беше едно от нещата, които Сабриел помнеше от посещенията в детството си. Баща ѝ я бе нарекъл „драконовата маса“, а тя се увиваше около един от краката на драконите, като главата ѝ не стигаше дори до обратната страна на плота.

Сабриел прокара ръка по гладкото, хладно дърво, долавяйки едновременно спомена си за него и сегашното усещане, после въздъхна, дръпна един стол и остави трите книги, които държеше под мишница. Две от тях постави близо до себе си, а третата избути в центъра на масата. Беше я взела от единствения остъклен шкаф сред лавиците с книги и сега тя стоеше като притихнал хищник, навярно заспал, или пък спотайващ се преди скока. Беше подвързана с бледозелена кожа, а върху сребърните орнаменти, които я придържаха затворена, искряха символи на Хартата. „Книгата за мъртвите“.

Другите две книги бяха съвсем обикновени в сравнение с нея. И двете съдържаха заклинания от Магията на Хартата, изброяващи съответните символи и начините, по които да се използват. Сабриел

дори не познаваше повечето от символите след четвърта глава на първата книга. Всеки том съдържаха двайсет глави.

Несъмнено имаше много други книги, които биха били полезни, мислеше си Сабриел, но тя все още се чувстваше твърде уморена и разтреперана, за да свали още. Смяташе да поговори с Моет, след това да учи час или два, преди отново да се върне в леглото. Дори четири или пет часа без сън ѝ се струваха твърде много след преживяното, а безсънствието на съня внезапно ѝ се стори много примамливо.

Моет, който сякаш бе усетил, че Сабриел мисли за него, се появи в горната част на стълбите и бавно слезе, за да се изпъне върху добре тапицирана подпора за крака.

— Виждам, че си намерила онази книга — каза той, размахвайки опашка напред-назад, докато говореше. — Постарай се да не четеш прекалено много.

— Бездруго вече съм я прочела цялата — отвърна кратко Сабриел.

— Може би — отбеляза котката. — Но тя не е винаги една и съща. Подобно на мен, и тя е няколко неща, не едно.

Сабриел сви рамене, сякаш показваше, че знае всичко за книгата. Ала това беше само перчене — вътрешно се страхуваше от „Книгата за мъртвите“. Беше прочела внимателно всяка глава под напътствията на баща си, но нейната иначе отлична памет бе запечатала само избрани страници от този том. Щом променяше и съдържанието си... тя потисна нервната тръпка и си каза, че знае всичко необходимо.

— Първата ми стъпка трябва да е да открия трупа на баща си — каза тя. — Именно тук ми трябва твоята помощ, Моет.

— Нямам представа къде е намерил смъртта си — заяви Моет решително. Прозина се и започна да ближе лапите си.

Сабриел се намръщи и се улови, че присвива устни — характерна черта на непопулярния преподавател по история в училище, която тя осъждаше, защото често правеше това в пристъп на гняв или раздражение.

— Просто ми кажи кога го видя за последно и какви бяха намеренията му.

— Защо не прочетеш дневника му — предложи Моет, прекъсвайки за миг тоалета си.

— Къде е? — попита Сабриел развълнувана. Дневникът щеше да ѝ бъде невероятно полезен.

— Сигурно го е взел със себе си — отвърна Моет. — Не съм го виждал.

— Мислех, че си длъжен да ми помагаш! — каза Сабриел и челото ѝ отново се сбърчи в намръщена гримаса, подчертавайки присвитите устни. — Моля, отговори на въпроса ми.

— Преди три седмици — изломоти Моет, заровил наполовина уста в козината на корема си, докато езикът му се раздвояваше между почистването и говора — дойде пратеник от Велизар, който го помоли за помощ. Някакъв мъртъв, който можел да преминава през стражата, ги преследвал. Абхорсен — тоест, предишният Абхорсен, госпожице — подозираше, че има нещо повече, освен самия Велизар. Но отиде.

— Велизар. Това име ми е познато — град ли е?

— Голям град. Столицата. Поне беше, когато още имаше кралство.

— Имаше?

Моет преустанови миенето и я погледна, а очите му се стесниха до смръщени цепнатини.

— На какво са ви учили в онова училище? От двеста години не е имало крал или кралица, а от двайсет дори и регент. Затова кралството потъва от ден на ден в мрак, от който никой няма да се въздигне...

— Хартата... — поде Сабриел, но Моет я прекъсна подигравателно:

— Хартата също се срина — измяука той. — Без владетел, Камъните на Хартата се трошат един по един с кръв, а една от Великите Харти е из... из... изопачена...

— Как така, една от Великите Харти? — прекъсна го на свой ред Сабриел. Никога не бе чувала за подобно нещо. Не за първи път, тя също си зададе въпроса какво е научила в училище, и защо баща ѝ е бил толкова потаен за състоянието на Старото кралство.

Ала Моет мълчеше, сякаш нещата, които бе казал, бяха задръстили устата му. За миг изглеждаше, че се опитва да изрече някакви думи, но от малката му червена уста не излезе нищо. Накрая се предаде.

— Не мога да ти кажа. Това е част от задълженията ми, по дяволите! Достатъчно е да спомена, че целият свят пропада към злото

и мнозина подпомагат това пропадане.

— А други се съпротивляват — каза Сабриел. — Например баща ми. И аз.

— Зависи какво правиш — рече Мовет, сякаш се съмняваше, че някой толкова очевидно безполезен като Сабриел може да промени нещо. — Не че ми влиза в работата...

Шумът от отварящия се люк над главите им прекъсна котката по средата на изречението. Сабриел затаи дъх и впери очи нагоре, за да види кой слиза по стълбата, после отново започна да диша, осъзнала, че това бе просто поредното привидение на Хартата, чиито черни одежди се развяваха над стъпалата. Това, подобно на пазачите в коридора на пещерата — и за разлика от останалите слуги в къщата — носеше герба със сребърния ключ върху гърдите и гърба си. Съществото се поклони на Сабриел и посочи нагоре.

Изпълнена с лошо предчувствие, Сабриел разбра, че то иска тя да погледне нещо от обсерваторията. Неохотно отмести стола си и отиде до стълбата. През отворения люк нахлуваше студено течение, което носеше ледения хлад на реката. Сабриел потрепери, когато ръцете ѝ докоснаха студените метални стъпала.

Когато влезе в обсерваторията, студената тръпка премина, защото помещението все още бе огрявано от последните червени лъчи на залязващото слънце, които създаваха илюзията за топлина и накараха Сабриел да присвие очи. Нямаше спомен от тази стая, затова с радост откри, че цялата е обградена от стъкло, или нещо подобно на стъкло. Голите греди на червения керемиден покрив се опираха в прозрачните стени, сглобени толкова умело, че покривът приличаше на произведение на изкуството, ведно с лекото течение, което свеждаше съвършенството му до по-човешко ниво.

Голям телескоп от бляскаво стъкло и бронз се издигаше над обсерваторията, подпрян триумфално върху триножник от тъмно дърво и още по-тъмно желязо. До него имаше високо столче за наблюдение и малка катедра, върху която все още стоеше разгънатата звездна карта. Всичко това лежеше върху дебел килим, подканващ краката да се поразтъпчат, килим, който освен това представляваше небесна карта, изобразяваща множество различни, цветни съзвездия и въртящи се планети, изтъкани от дебела, пъстро оцветена вълна.

Привидението, което бе последвало Сабриел, отиде до южната стена и посочи към южния бряг на реката, а бледата му, покрита със символи на Хартата ръка сочеше точно мястото, където Сабриел се бе появила след подземното бягство от разяждащия дух.

Тя погледна нататък, заслонила дясното си око от залязващото на запад слънце. Погледът ѝ обходи бялата повърхност на реката и бе привлечен от терасата, въпреки вътрешния страх от онова, което ѝ предстоеше да види.

Както се бе опасявала, разяждащият дух още стоеше там. Ала с онова, което възприемаше като свой поглед към смъртта, долови, че той бе неподвижен, за момента бе просто отблъскваща статуя, преден план пред други, по-активни фигури, които трескаво вършеха нещо зад гърба му.

Сабриел се вгледа малко по-продължително, после отиде до телескопа, като едва не настъпи Мовет, който незнайно как се бе озовал под краката ѝ. Запита се как се бе изкачил по стълбата, после отхвърли тази мисъл и се съсредоточи върху случващото се навън.

Без чужда помощ, не можеше да бъде сигурна какви бяха фигурите около разяждащия дух, ала те изведнъж изникнаха пред нея през телескопа, толкова близо, че усещаше как може да се наведе и да ги сграбчи.

Сред тях имаше и мъже, и жени — живи, дишащи хора. Краката им бяха оковани с железни вериги и те се тътреха по двойки под господстващото присъствие на разяждащия дух. Бяха десетки, излизаха от коридора, понесли тежки кожени кофи или дълги дървени трупи, които пренасяха през терасата и надолу по стъпалата към реката. След това отново поемаха по двойки, изпразнили кофите и стоварили дървата зад гърба си.

Сабриел наклони леко телескопа и едва не извика от раздразнение и гняв, при вида на сцената край реката. Други живи роби сглобяваха дълги сандъци от дървените трупи и ги пълнеха с пръст от кофите. Когато всеки от тях се напълнеше, те го изтласкваха, за да запълни празнината между брега и камъните за стъпване, а робите го заstopоряваха, като забиваха железни шипове в камъка.

Тази част от операцията се ръководеше от нещо, което се спотайваше далече от реката, в средата на стъпалата. Едно петно с човешка форма, тъмно като най-черната нощ, движещ се силует.

Призрачната ръка на някой некромант, или на мъртъв дух със свободна воля, презрял ползата от тялото.

Докато Сабриел наблюдаваше, последните четири сандъка бяха изтикани до първия камък, приковани на място, а след това привързани с вериги към трите съседни сандъци. Един от робите, който връзваше веригата, изгуби равновесие и полетя към водата с главата надолу, а прикованият към него човек го последва миг по-късно. Виковете им, ако бе имало такива, бяха заглушени от рева на водопада, докато водите му понесоха телата им. След няколко секунди Сабриел усети, че животът ги е напуснал.

Останалите роби на брега на реката прекратиха работа за миг, дали заради шока от внезапната загуба, или защото бяха обзети за миг от по-голям страх от реката, отколкото от господарите си. Ала призрачната ръка върху стъпалата се приближи до тях, а краката му, сякаш направени от меласа, се спуснаха по склона, застъпвайки се след всяка крачка. Съществото направи знак на няколко от по-близкостоящите роби да преминат по пълните с пръст сандъци към пътеката от камъни. Те го направиха и мрачно се струпаха в средата на течението.

В този момент призрачната ръка се поколеба, но разяждащият дух на терасата отгоре сякаш помръдна и се олюля леко напред, при което другото чудовище боязливо стъпи върху сандъците — и продължи към камъните, невредимо от течащата вода.

— Надгробна пръст — отбеляза Моget, който явно нямаше нужда от телескоп. — Превозвана с колички от жителите на градовете Куър и Робъл. Питам се дали имат достатъчно, за да покрият всички камъни.

— Надгробна пръст — повтори мрачно Сабриел, докато гледаше как новото попълнение от роби пристига с кофи и още дърва. — Бях забравила, че тя може да обезсили течащата вода. Мислех си... мислех, че тук ще съм в безопасност за известно време.

— Така е — потвърди Моget. — Ще се наложи да работят поне до утре вечер, за да завършат моста, особено ако вземем предвид няколкото часа почивка около обяд, когато мъртвите ще трябва да се скрият, освен ако не е облачно. Но това говори за план, което пък предполага водач. И все пак, всеки Абхорсен има врагове. Може би е

просто някой дребен некромант, който е по-добър стратег от останалите.

— Убих едно мъртво същество при Разполовения хребет — изрече бавно Сабриел, разсъждавайки на глас. — Каза, че ще получи възмездие и спомена, че ще каже на слугите на Керигор. Познато ли ти е това име?

— Да — просъска Мовет и вирна опашка. — Но не мога да говоря за него, освен да кажа само това, че той е един от Висшите мъртви и най-страшният враг на твоя баща. Не ми казвай, че отново е оживял!

— Не зная — отвърна Сабриел, поглеждайки котката, чието тяло изглеждаше сгърчено, сякаш се терзаеше между нарежданията и способността да им устои. — Защо не можеш да ми разкажеш повече? Заради ограничението ли?

— Извращение на... на б... б... да — изхриптя Мовет с усилие. Въпреки че зелените му очи святкаха от гняв по време на безсилното му обяснение, той не можа да каже нищо повече.

— Суета на суетите — изрече замислено Сабриел. Нямаше съмнение, че някаква сила на злото работеше срещу нея, от мига, в който бе прекосила Стената — или още преди това, съдейки по изчезването на баща ѝ.

Тя отново погледна през телескопа и се окуражи от забавянето на работата, с угасването на последните слънчеви лъчи, макар че в същото време сърцето ѝ се сви от съчувствие към клетите хора, превърнати в роби на смъртта. Навярно мнозина щяха да премръзнат до смърт или да умрат от изтощение, след което щяха да ги върнат отново като слабоумни работници. Единствено онези, които успееха да се доберат до водопада, щяха да избегнат тази участ. Старото кралство наистина беше ужасно място, тъй като дори смъртта не слагаше край на робството и отчаянието.

— Има ли друг изход? — попита тя, като завъртя телескопа на 180 градуса, за да погледне западния бряг. Дотам също водеше пътека от камъни, а високо върху брега имаше друга врата, ала около терасата до нея се бяха струпали тъмни фигури. Четири или пет призрачни ръце, твърде много, за да може да се пребори с тях сама.

— Очевидно не — отговори си мрачно сама. — Ами защитата? Привиденията могат ли да се отбраняват?

— Не се налага привиденията да се бият — отвърна Мовет. — Защото има още една защита, макар да е доста притискащо. А има и още един изход, въпреки че навярно няма да ти хареса.

Привидението от едната ѝ страна кимна и наподобиха с ръка нещо като змия, гърчеща се в тревата.

— Какво е това? — попита Сабриел, борейки се с внезапния порив да избухне в истеричен смях. — Защитата или другият изход?

— Защитата — рече Мовет. — Самата река. Може да се направи заклинание, с което реката да се издигне до височината на самите стени на острова — четири пъти повече от човешки ръст над пътеката от камъни. Нищо не може да прекоси подобна водна стихия, в която и да било посока, преди да утихне, в течение на седмици.

— Тогава как бих могла да изляза? — попита Сабриел. — Не мога да чакам седмици!

— Един от твоите предци построи летателен апарат. Нарече го Хартено крило. Можеш да го използваш, за да прелетиш над водопада.

— О! — възкликна тихо Сабриел.

— Ако наистина искаш реката да придойде — продължи Мовет, сякаш не бе забелязал внезапно притихналата Сабриел, — трябва незабавно да започнем ритуала. Наводнението се предизвиква от разтопени води, а планините се намират на много левги в горния край на течението. Ако призовем водите сега, наводнението ще ни връхлети утре по здрач.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пристигането на придошлите води бе предизвестено от огромни ледени късове, които се удряха в сандъците с надгробна пръст като носени от буря айсберги, блъскащи се в закотвени кораби. Ледът се трошеше, а дървото се разцепваше. Едно равномерно, предупредително барабанене оповестяваше прииждането на огромната вълна, следваща по-бързия лед.

Мъртвите слуги и живите роби хукнаха към моста от ковчези, а призрачните тела на мъртвите изгубиха формата си, докато бягаха, и заприличаха на дълги тлъсти червеи от черен креп, гърчещи се и плъзгащи се над камъните и сандъците, захвърлящи безпощадно живите роби в отчаяния си стремеж да избягат от разрухата, която с тътен идваше по реката.

Сабриел, която наблюдаваше от кулата, усети, че хората умират, и конвулсивно преглътна, когато долови хриптенето на последния им дъх, докато всмукваха вода, вместо въздух. Някои от тях, поне две двойки, нарочно се хвърлиха в реката, избрали окончателната смърт пред опасността от вечно робство. Повечето биваха съборени, блъснати или просто принудени да отстъпят пред страха от мъртвите.

Ударната вълна на потопа бързо последва леда, а пристигането ѝ бе придружено от грохот, много по-силен и свиреп дори от оглушителния рев на водопада. Сабриел го чу няколко секунди преди вълната да се появи зад последния завой на реката, а след това изведнъж тя се озова почти върху нея. Огромна, отвесна стена от вода, чийто хребет беше покрит с ледени късове като мраморни парапети, докато всички отломки от изминатите четиристотин мили плуваха из калното ѝ туловище. Изглеждаше необятна, много по-висока от стените на острова, по-висока дори и от кулата, в която стоеше момичето, ужасено от силата, която се бе отприщила, сила, каквато дори не подозираше, че може да съществува, когато я бе призовала предишната нощ.

Заклинанието се бе оказало доста лесно. Мовет я заведе в избата, а след това тръгнаха по тясна вита стълба, която ставаше все по-студена, докато слизаха. Накрая се озоваха в странна пещера, пълна с ледени висулки, а дъхът на Сабриел образуваше бели облачета, но вече не беше студено, или може би студът бе толкова голям, че бе престанала да го усеща. Върху един каменен пиедестал се издигаше блок от чист, синьо-бял лед, а всичко наоколо бе изрисувано със символи на Хартата, странни и много красиви символи. След това, следвайки напътствията на Мовет, тя просто бе поставила ръката си върху леда, изричайки думите: „Абхорсен поднася почитанията си към Клер и моли за дара на водата“. Това бе всичко. Бяха се върнали по стълбите, едно привидение заключи вратата на избата след тях, а друго донесе на Сабриел нощница и чаша горещ шоколад.

Ала тази обикновена церемония бе призовала нещо, което изглеждаше напълно неконтролируемо. Сабриел гледаше как вълната стремглаво приижда към тях, опитвайки да се успокои, но дъхът ѝ излизаше на пресекулки със същата бързина, с която се преобръщаше стомахът ѝ. В мига, в който водата нахлу, тя изпищя и се скри под телескопа.

Цялата кула се разтресе, а камъните изскърцаха, и за миг дори шумът от водопада се изгуби сред тътена, който прозвуча така, сякаш островът беше пометен от първия удар на вълната.

Ала след няколко секунди подът престана да се тресе и грохотът на вълните утихна до овладян рев, подобно на крещящ пияница, осъзнал, че не е сам. Сабриел се изправи, придържайки се за триножника, и отвори очи.

Стените бяха издържали, и макар че вълната беше отминала, реката продължаваше да бушува едва на една ръка разстояние под укрепленията на острова, като бе достигнала почти до вратите на тунелите върху двата бряга. Нямаше и следа от пътеката от камъни, моста от ковчези, мъртвите, или каквито и да било хора — само един широк, кафяв стремителен поток, понесъл най-различни отломки. Дървета, храсти, части от сгради, добитък, ледени късове — потопа бе взел дължимото от цялото крайбрежие в продължение на стотици мили.

Сабриел гледаше тези свидетелства на разрухата и мислено броеше колко селяни бяха загинали върху ковчезите. Колко ли други

животи бяха отнети, и дали прехраната им бе застрашена нагоре по течението? Част от нея опитваше да оправдае предизвикването на потопа, като ѝ казваше, че се е наложило да го направи, за да се пребори с мъртвите. Друга част казваше, че го е сторила, просто за да се спаси.

Мовет нямаше време за подобни интроспекции, скърбене или пристъпи на отговорност. Той я остави да наблюдава с празен поглед не повече от минута, преди да се приближи и тихо да пхне лапите си в пантофа ѝ.

— Ох! Какво направи...

— Нямаме време за съзерцания — каза Мовет. — Привиденията подготвят Хартиеното крило на източната стена. А дрехите и личните ти принадлежности са готови отпреди поне половин час.

— Имам всичко... — поде Сабриел, а после си спомни, че раницата и ските ѝ се намираха в края на входния тунел, вероятно превърнати в купчина пепел от разяждащия дух.

— Привиденията са подготвили всичко необходимо, а и някои непотребни неща, доколкото ги познавам. Можеш да се облечеш, да опаковаш багажа си и да поемеш към Велизар. Предполагам, че възнамеряваш да отидеш там?

— Да — отвърна Сабриел лаконично. Тя долови самодоволна нотка в гласа на Мовет.

— Знаеш ли как да стигнеш?

Сабриел замълча. Той вече знаеше, че отговорът е „не“. Оттам идваше и самодоволството му.

— Имаш ли... ъъ... карта?

Сабриел поклати глава, а в същото време стисна юмруци, устоявайки на импулса да се наведе и да удари Мовет, или може би да подръпне опашката му. Беше претърсила кабинета и попита няколко от привиденията, но изглежда единствената карта в къщата беше звездната карта в кулата. Картата, за която ѝ бе разказал полковник Хорис, навярно още беше у Абхорсен. У татко, помисли си Сабриел, внезапно объркала техните самоличности. Ако сега тя бе Абхорсен, кой беше баща ѝ? Дали и той бе имал име навремето, което бе изгубил, поемайки отговорността да бъде Абхорсен? Всичко, което допреди няколко дни бе изглеждало толкова сигурно и непоклонимо в живота ѝ, сега се разпадало. Тя дори не знаеше коя е всъщност, а

неприятностите дебнеха от всеки ъгъл — дори и така нареченият слуга на Абхорсен, Мовет, сякаш създаваше повече проблеми.

— Имаш ли да кажеш нещо позитивно — нещо, което би могло действително да бъде от полза? — сопна се тя.

Мовет се прозина, разкривайки розовия си език, който сякаш беше самото олицетворение на презрението.

— Ами, да. Разбира се. Знам пътя, така че е най-добре да дойда с тебе.

— Да дойдеш с мен? — попита Сабриел, искрено изненадана. Тя отпусна юмруците си, наведе се и почеса котката между ушите, докато животното не се отдръпна.

— Някой трябва да се грижи за теб — добави Мовет. — Поне докато не се превърнеш в истински Абхорсен.

— Благодаря — каза Сабриел. — Така мисля. Но все пак ще ми трябва карта. След като познаваш страната толкова добре, ще бъде ли възможно — не зная — да я опишеш, за да направя скица или нещо подобно?

Мовет се закашля, сякаш внезапно в гърлото му бе заседнало валмо косми, и леко отметна глава назад.

— Ти! Да начертаеш карта? Щом толкова много ти трябва, мисля, че ще е най-добре аз да се заема с картографията. Ела в кабинета и ми дай мастилница и хартия.

— Стига да се снабдя с добра карта, не ме интересува кой я е начертал — отбеляза Сабриел, докато слизаше по стълбата. Наведе глава, за да види как Мовет слиза по стълбите, но виждаше само отворения люк. Саркастичното мяукане в краката ѝ оповести, че Мовет за пореден път беше успял да се придвижи между стаите без видима помощ.

— Мастило и хартия — напомни ѝ котката, скачайки върху писалището с драконите. — Плътната хартия. С гладката страна нагоре. Не си прави труда да ми даваш перо.

Сабриел изпълни инструкциите на Мовет, а после с безропотно снизхождение, което бързо прерасна в учудване, наблюдаваше как котката се привежда над квадратната хартия, а странната ѝ сянка пада върху нея като тъмно покривало, спуснато върху пясък, изплезила розовия си език, докато се концентрираше. Мовет като че се замисли за миг, а после от бялата му лапа изникна един ярък нокът с цвят на

слонова кост — той внимателно натопи лапата си в мастилницата и започна да чертае. Най-напред нанесе груб щрих, с бързи, дръзки движения; след това пристъпи към деликатния процес по обозначаване на важните места, чиито имена изписа с изящен, тънък като паяжина, почерк. Най-накрая обозначи дома на Абхорсен с малка илюстрация, преди да се отдръпне назад, за да се полюбува на творението си и да оближе мастилото от лапата си. Сабриел изчака няколко секунди, за да се увери, че е приключил, след това хвърли пясък върху хартията, за да изсъхне, а очите ѝ се стараеха да погълнат всеки детайл, тъй като беше твърдо решена да запомни физическия облик на Старото кралство.

— По-късно можеш да я разгледаш — каза Мовет след няколко минути, когато лапата му беше почистена, но Сабриел остана приведена над масата, с нос на сантиметри от картата. — Все още бързае. Най-добре върви да се облечеш, за начало. И се постарай да побързаш.

Привиденията бяха подредили огромен куп с дрехи и принадлежности в стаята на Сабриел, а четирима от тях ѝ помогнаха с организацията и обличането. Едва бе прекрачила прага, когато съблякоха домашната ѝ роба и пантофите, а тя успя да свали личното си бельо тъкмо преди призрачните ръце, покрити със символи на Хартата, да докоснат хълбоците ѝ. Секунди по-късно, тя така или иначе бе подложена на мъченията им, когато прокараха през главата ѝ тънка памучна дреха, а на краката ѝ навлякоха чифт широки долни гащи. След това дойде редът на ленена риза, после туника от чортова кожа и бричове от мека кожа, заздравена с няколко отделни, твърди кръпки на бедрата, коленете и пищялите, да не говорим за здраво подплатеното дъно, несъмнено предназначено за яздене.

Последва кратка почивка, която накара Сабриел да се успокои, мислейки си, че това е всичко, но привиденията просто подготвяха следващия слой за незабавно намъкване. Двама от тях пъхнаха ръцете ѝ в дълга, бронирана ризница, която се закопчаваше от двете страни, докато други двама развързаха чифт подковани ботуши и зачакаха.

Ризницата нямаше нищо общо с дрехите, които Сабриел беше носила досега, включително и с бронята, която бе обличала в часовете по бойни изкуства в училище. Беше дълга и разполовените ѝ поли се спускаха до коленете ѝ, а ръкавите се разполовяваха при китките, но бе изцяло съшита от миниатюрни застъпващи се елементи, наподобяващи

люспи на риба. Те също не бяха метални, а изработени от нещо като керамика, или дори камък. Много по-леки от стоманата, но очевидно много издръжливи, както ѝ демонстрира едно от привиденията, прорязвайки дрехата с кинжал, който хвърли искри, без да остави белег.

Сабриел смяташе, че ботушите са завършекът на ансамбъла, но когато две от привиденията завързаха връзките, другите две отново пристъпиха към действие. Едното взе нещо, което приличаше на тюрбан на сини и сребристи райета, но Сабриел, която го нахлузи точно над веждите си, установи, че е шлем, обвит с плат, изработен от същата материя като ризницата.

Другото привидение развя една лъскава, тъмносиня туника, осеяна с избродирани сребърни ключове, които отразяваха светлината във всички посоки. То я размаха напред-назад за миг, а после я нахлузи през главата на Сабриел и изглади диплите с отработено движение. Сабриел промуши главата си през коприненомеката тъкан и дискретно опита да я разкъса в единия ъгъл, ала въпреки привидната ефирност на материята, тя не поддаде.

Накрая дойде редът на ремъка за меча и пояса със звънците. Привиденията ги донесоха, но не направиха опит да я опашат с тях. Сабриел ги постави сама, внимателно нагласявайки звънците и ножницата, усетила познатата тежест — звънците минаваха през гърдите ѝ, а мечът се опираше в бедрото. Тя се извърна към огледалото и погледна отражението си, едновременно доволна и разтревожена от видяното. Видът ѝ бе компетентен и професионален, като на пътник, способен сам да се грижи за себе си. В същото време все по-малко приличаше на момичето, наречено Сабриел, и много повече на Абхорсен, с всички съпътстващи атрибути на тази титла.

Щеше да продължи да се оглежда, но привиденията я подръпнаха за ръкавите и насочиха вниманието ѝ към леглото. Върху него лежеше отворена кожена раница и под погледа на Сабриел, те сложиха вътре старите ѝ дрехи, включително мушамата на баща ѝ, резервно бельо, туника и панталони, сушено говеждо и бисквити, шише вода и няколко малки кожени кесии, пълни с полезни вещи, като всяка от тях бе прилежно отворена, за да може да види съдържанието ѝ: телескоп, серен кибрит, лековити билки, риболовни кукички и корда, шивашки принадлежности, както и много други дребни неща от

първа необходимост. Трите книги от библиотеката и картата бяха поставени в мушамени кесии, а след това в един от външните джобове.

Сложила раницата, Сабриел опита да направи няколко прости движения и с радост установи, че ризницата не я пристяга прекалено — всъщност, изобщо, макар че не би желала да носи багажа на гърба си по време на бой. Можеше дори да докосне пръстите на краката си, и го направи няколко пъти, преди да се изправи, за да благодари на привиденията.

Те бяха изчезнали. На тяхно място стоеше Мовет, който тайно се промъкваше към нея от средата на стаята.

— Е, готова съм — каза Сабриел.

Мовет не отговори, а застана в краката ѝ и направи движение, което много напомняше конвулсиите при повръщане. Сабриел се отдръпна с отвращение, после спря, когато от устата на Мовет падна малък метален предмет и отскочи на пода.

— За малко да забравя — каза Мовет. — Това ще ти трябва, след като идвам с теб.

— Какво е? — попита Сабриел, навеждайки се да вдигне един пръстен. Малък сребърен пръстен с рубин, инкрустиран между два сребърни орнамента, които излизаха от основата му.

— Стар е — отвърна загадъчно Мовет. — Ще разбереш, ако се наложи да го използваш. Сложи го.

Сабриел го огледа внимателно, държейки го едва пръста, докато го накланяше към светлината. Той ѝ се стори, а и изглеждаше, съвсем обикновен. Върху халката или камъка нямаше символи на Хартата; очевидно не притежаваше никакво специално излъчване или аура. Тя си го сложи.

Когато го надяна на пръста си, усети, че е студен, след това стана горещ, и изведнъж започна да пропада, пропадаше към безкрая, към някаква празнота, без начало и без край. Всичко изчезна, нямаше светлина, нито материя. След това символите на Хартата внезапно експлодираха около нея и тя усети, че я сграбчват, предотвратявайки стремителното ѝ пропадане в нищото, като ускориха завръщането обратно в тялото ѝ, отново в света на живота и смъртта.

— Свободна магия — каза Сабриел, вгледана в пръстена, който блестеше на пръста ѝ. — Свободна магия, свързана с Хартата. Не разбирам.

— Ще разбереш, ако се наложи да го използваш — повтори Мовет, сякаш това бе някакъв урок, който трябваше да се научи наизуст. После добави с нормалния си глас: — Дотогава не се тревожи за това. Хайде, Хартиеното крило е готово.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Хартиеното крило стоеше върху набързо издигната платформа от прясно отсечени чамови дъски и се поклащаше над източната стена. Шест привидения се бяха струпали около съоръжението, подготвяйки го за полет. Сабриел го погледна, докато изкачваше стъпалата, обзета от неприятно чувство. Беше очаквала нещо подобно на самолетите, които бяха започнали да се появяват в Анселстиер, нещо като биплана, демонстрирал въздушна акробатика в последния ден от Откритото състезание в колежа „Уайвърли“. Нещо, което да има две крила, перка и задвижващ механизъм — макар да допускаше, че ще има магически двигател, вместо механичен.

Ала Хартиеното крило съвсем не изглеждаше като самолет от Анселстиер. Повече приличаше на кану с ястребови крила и опашка. При по-внимателния оглед Сабриел видя, че фюзелажът навярно наистина е направен от кану. Двата му края бяха заострени, а в средата имаше отвор за кабина. От двете му страни стърчаха крила — дълги, извити назад крила, които изглеждаха доста паянтови. Клиновидната опашка не изглеждаше по-добре.

Сабриел изкачи последните няколко стъпала с намаляващи очаквания. Вече стана ясно от какъв материал е бил построен апаратът, а и откъде идваше името му — цялата конструкция бе изградена от множество пластове хартия, съединени с нещо като метални листове. Боядисан в сиво-синьо, със сребърни ленти около корпуса и сребърни ивици по крилата и опашката, той изглеждаше красив, по-скоро декоративен, и съвсем негоден за летене. Единствено жълтите очи на сокол, нарисувани върху заострения му нос, загатваха за неговото истинско предназначение.

Сабриел отново погледна Хартиеното крило, а след това водопада зад него. Сега, подхранван от придошлите води на потопа, той изглеждаше по-ужасяващ отвсякога. На десетки метри над прага му изригваха водни пръски — бушуваща мъгла, през която Хартиеното

крило трябваше да прелети, преди да достигне до откритото небе. Сабриел дори не знаеше дали е водоустойчив.

— Колко често това... нещо... е летяло? — попита тя неспокойно. Разумът ѝ приемаше, че скоро ще седи в този апарат, за да полети към разбиващите се води — ала подсъзнанието, и стомахът ѝ, изгаряха от желание да останат здраво стъпили на земята.

— Многократно — отвърна Мовет, скачайки с лекота от платформата в кабината. Гласът му отекна вътре за миг, преди да се изкачи обратно горе, подпрял на ръба косматото си котешко лице. — Онзи Абхорсен, който го построи, веднъж прелетя с него до морето и обратно за един следобед. Но тя беше невероятна магьосница на времето и можеше да насочва ветровете. Не мисля...

— Не — каза Сабриел, установила още един пропуск в обучението си. Знаеше, че магията за ветровете до голяма степен представлява изсвирване на символи на Хартата, но това бе всичко. — Не. Не мога.

— Е — продължи Мовет, след дълбокомислена пауза. — Хартеното крило е снабдено с няколко елементарни заклинания, за да пори вятъра. Само че ще трябва да ги изсвириш. Надявам се, че можеш да свириш?

Сабриел не му обърна внимание. Всички некроманти трябваше да бъдат музикални, да могат да свирят, тананикат и пеят. Ако бяха пленени в смъртта без звънци или други магически инструменти, вокалните им умения се превръщаха в последното им оръжие.

Едно привидение дойде и взе раницата ѝ, като ѝ помогна да я свали, а след това я постави в задната част на кабината. Друго привидение хвана ръката на Сабриел и я поведе към нещо, което приличаше на кожен полухамак, опънат в кабината — очевидно това бе мястото на пилота. То също не изглеждаше никак безопасно, но Сабриел си наложи да се качи, след като повери мечата си в ръцете на друг помощник.

Изненадващо, краката ѝ не пропаднаха през хартиено ламаринения под. Материалът дори изглеждаше успокояващо твърд и след едноминутно гърчене, въртене и наместване, седалката-хамак се оказа много удобна. Тя пхна мечата и ножницата в една ниша от страни, а Мовет се намести върху ремъците на раницата ѝ, непосредствено зад

раменете ѝ, защото седалката я принуди да се наклони назад дотолкова, че почти лежеше.

От новата си позиция Сабриел видя малко овално сребърно огледало, монтирано точно под ръба на кабината. То блестеше на късното следобедно слънце и тя усети, че вибрира от Магията на Хартата. Нещо я накара да духне в него, а топлият ѝ дъх замъгли стъклото. За миг то остана така, а после на него бавно се появи символ на Хартата, сякаш някакъв призрачен пръст го бе нарисувал върху огледалото.

Сабриел го разглежда внимателно, поглъщайки неговото предназначение и ефект. Той ѝ подсказа следващите символи: символи, които да повдигнат крилата, символи за ускорено спускане, символи за призоваване на ветровете от всеки ъгъл на компаса. Имаше още символи за Хартиеното крило и когато Сабриел ги усвои, разбра, че пялото съоръжение е пропито с магията на Хартата и изпълнено със заклинания. Онзи Абхорсен, който го бе построил, се бе трудил дълго и с любов, за да създаде нещо, което приличаше повече на магическа птица, отколкото на самолет.

Времето минаваше и последният символ избледня. Огледалото се проясни и се превърна в плоско сребристо стъкло, светещо на слънцето. Сабриел седеше мълчаливо, запечатвайки символите на Хартата в паметта си, докато се дивеше на силата и умението, които бяха създали Хартиеното крило и бяха измислили този начин за инструктиране. Може би някой ден тя самата щеше също да е способна да създаде подобно нещо.

— Онази Абхорсен, която е създала това — попита Сабриел. — Коя е била? Имам предвид, каква е роднинската ѝ връзка с мен?

— Братовчедка — измърка Мовет близо до ухото ѝ. — Братовчедка на твоята прапрапрабаба. Последната от рода. Тя нямаше деца.

Може би Хартиеното крило е било нейната рожба, помисли си Сабриел, прокарвайки ръка по гладката повърхност на фюзелажа, усещайки застиналите символи на Хартата в материята. Чувстваше се много по-добре за предстоящия полет.

— Най-добре да побързаме — продължи Мовет. — Съвсем скоро ще се стъмни. Запомни ли символите?

— Да — отвърна решително Сабриел. Обърна се към привиденията, които сега се бяха подредили зад крилата и привързваха Хартиеното крило, докато настъпи моментът да го пуснат в небето. Сабриел се запита колко пъти бяха изпълнявали тази задача и за колко господари с името Абхорсен.

— Благодаря ви — каза им тя. — За цялото ви внимание и любезност. Сбогом.

След като изрече последната дума, тя се настани в седалката-хамак, стисна ръба на кабината с две ръце и изсвири мелодията на издигащия вятър, като извика в съзнанието си необходимата последователност от символи на Хартата и ги остави да се спуснат от гърлото и устата ѝ, и да се понесат из въздуха.

Свиренето прозвуча ясно и вярно, и след него се появи съответният вятър, който се усилваше, докато въздухът излизаше от дробовете на Сабриел. След това, поемайки си отново въздух, тя премина към весела, жизнерадостна мелодия. Като безгрижно политнала птица, символите на Хартата се лееха от присвитите ѝ устни към Хартиеното крило. Синята и сребриста боя сякаш оживя и заигра по корпуса, плъзвайки по крилата като ярко, лъскаво оперение.

Целият апарат се разтресе и затрепери, внезапно станал гъвкав от нетърпение да полети.

Веселата мелодия завърши с един дълъг, отчетлив тон и символ на Хартата, който светеше като слънцето. Той се понесе към носа на Хартиеното крило и потъна в него. Миг по-късно жълтите очи примигнаха, станаха неумолими и горди, загледани в небето над тях.

Привиденията вече се бореха и едва успяваха да задържат Хартиеното крило на земята. Повдигащият вятър се усили още, брулеше сребристо-синьото оперение и го тласкаше напред. Сабриел долови напрежението в Хартиеното крило, сдържаната сила в крилата му, ликуването на този последен миг на предвкушаната свобода.

— Пуснете го! — извика тя и привиденията се подчиниха, а Хартиеното крило скочи в прегръдката на вятъра, навън и нагоре, прегазвайки през водите на водопада, сякаш бяха само пролетен дъжд, после се устреми към небето и широката долина в далечината.

На триста и повече метра над долината беше тихо и студено. Хартиеното крило се рееше безгрижно, силният вятър духаше отзад, а небето отгоре бе ясно, като се изключеха няколко едва забележими

облачета. Сабриел се облегна в седалката-хамак, отпусна се и започна да преговаря наум символите на Хартата, които беше научила, за да се увери, че ги е класифицирала правилно. Чувстваше се свободна и някак пречистена, сякаш опасностите от последните няколко дни бяха мръсотия, отмита от вятъра.

— Завий още на север — изрече внезапно гласът на Мовет зад гърба ѝ, нарушавайки безгрижното ѝ настроение. — Помниш ли картата?

— Да — отвърна Сабриел. — Реката ли ще следваме? Нарича се Ратерлин, нали? Тече на север-североизток през по-голямата част от времето.

Мовет не отговори веднага, макар че Сабриел чу мъркането му зад гърба си. Изглеждаше размишляваше. Накрая каза:

— Защо не? Можем да я последваме до морето. Там тя образува делта и можем да намерим остров, на който да лагеруваме довечера.

— Защо просто не продължим да летим? — попита развеселено Сабриел. — Можем да пристигнем във Велизар до утре вечер, ако призова най-силните ветрове.

— На Хартаното крило не му се нрави да лети през нощта — каза Мовет лаконично. — Да не говорим, че почти със сигурност ще изгубиш контрола над по-силните ветрове — много по-трудно е, отколкото изглежда в началото. А и Хартаното крило бездруго твърде много се набива на очи. Нямах ли здрав разум, Абхорсен?

— Наричай ме Сабриел — отвърна тя, също толкова лаконично. — Моят баща е Абхорсен.

— Както желаете, господарке — каза Мовет. Думата „господарка“ прозвуча изключително саркастично.

Следващият час премина във враждебно мълчание, ала що се отнася до Сабриел, тя бързо забрави гнева си сред новото преживяване на полета. Харесваше ѝ колко мащабно е всичко, видът на миниатюрната мозайка от полета и гори долу, тъмната ивица на реката, някоя и друга мъничка постройка. Всичко бе толкова малко и изглеждаше толкова съвършено, гледано отдалеч.

После слънцето започна да залязва и макар че червеното зарево на гаснещата му светлина правеше ефирната гледка още по-красива, Сабриел долови желанието на Хартаното крило да полети надолу, усети как жълтите очи се фокусират върху зелената земя, вместо към

синьото небе. Когато сенките се издължиха, Сабриел изпита същото желание и също започна да гледа надолу.

Реката вече се разделяше на хилядите поточета и рекички, които щяха да образуват блатистата делта на Ратерлин, а в далечината Сабриел видя мрачната грамада на морето. В делтата имаше множество острови, някои от тях с размера на футболно игрище, покрити с дървета и храсти, други не по-големи от две педи кал. Сабриел избра един от средно големите острови, равнинен ромб с ниска жълта трева, разположен на няколко левги пред тях, и изсвири, за да намали скоростта на вятъра.

Вятърът постепенно утихна в унисон със звука и Хартиеното крило започна да се спуска, като от време на време се блъскаше в една или друга посока, заради начина, по който Сабриел управляваше вятъра, или от наклона на собствените си крила. Жълтите му очи, както и тъмнокафявите очи на Сабриел, бяха устремени към земята отдолу. Единствено Моget, какъвто си беше, гледаше зад тях и нагоре.

При все това, и той не забеляза техните преследвачи, докато не се появи иззад слънцето, така че пронизителният му вик ги предупреди секунди преди това, колкото Сабриел да успее да се обърне, за да види стотиците бързо движещи се силуети, които се спускаха към тях. Тя инстинктивно извика в съзнанието си символи на Хартата, присвила устни, за да призове отново вятъра, който да ги понесе на седеp.

— Гарвани-убийци! — просъска Моget, когато размахващите криле фигури прекратиха спускането и се втурнаха да преследват своята внезапно оживяла плячка.

— Да — извика Сабриел, макар да не бе сигурна защо го казва. Цялото ѝ внимание бе насочено към гарваните-убийци, в опит да прецени дали щяха да пресекат пътя им. Вече усещаше, че вятърът изпробва пределите на контрола ѝ върху него, както беше предрекъл Моget, и ако продължеше да го пришпорва, последиците можеха да бъдат неприятни. Ала освен това усещаше и присъствието на птиците, долавяше онази смесица от смърт и Свободна магия, която вдъхваше живот на техните разядени, подобни на скелети фигури.

Гарваните-убийци не издържаха дълго на слънце и вятър — тези сигурно бяха създадени предишната вечер. Някой некромант бе уловил съвсем обикновени гарвани, убивайки ги със специални ритуали и

церемонии, преди да вдъхне в телата им сломения, разпаднал се дух на някой мъртъв мъж или жена. Сега те бяха истински лешояди, птици, направлявани от един, макар и слабоумен, разсъдък. Летяха посредством Свободната магия и убиваха с помощта на численото си превъзходство.

Въпреки че веднага призова вятъра, ятото се приближаваше все така бързо. Бяха се спуснали от много високо и поддържаха скоростта си, докато вятърът брулеше перата и разложената плът от омагьосаните им кости.

За миг Сабриел реши да завърти Хартиеното крило в самия център на огромния, убийствен кръг от гарвани, като мъстящ ангел, въоръжен с меч и звънци. Но гарваните-убийци бяха твърде много, за да се бори с тях, особено от летателен апарат, носещ се бързо на неколкостотин метра над земята. Един твърде прибързан удар с меч можеше да предизвика фатално падане — ако гарваните-убийци не я убиеха по пътя надолу.

— Ще се наложи да призова по-силен вятър! — извика тя на Мовет, който сега седеше върху раницата ѝ с настръхнала козина, крещейки предизвикателно към птиците. Те вече бяха съвсем близо и летяха в зловещо безупречен ред — две дълги линии, като ръце, протегнати да сграбчат бягащото Хартиено крило. Съвсем малка част от някога черната им перушина бе оцеляла по време на стремглавото им спускане, а белите им кости проблясваха на последните слънчеви лъчи. Ала човките им бяха все така лъскавочерни и блестяха ослепително, а Сабриел вече виждаше червените отблясъци на разпадналия се мъртвешки дух в празните им очни кухни.

Мовет не отговори. Навярно изобщо не я беше чул, докато викаше, а гарваните-убийци грачеха, изминавайки последните няколко метра до атаката — странен, глух звук, безжизнен като плътта им.

Обзета от моментна паника, Сабриел усети, че пресъхналите ѝ устни не могат да се свият, после ги навлажни и успя да изсвири, бавно и колебливо. Символите на Хартата изглеждаха тромави и трудно подвижни в главата ѝ, сякаш опитваше да изтласка голяма тежест върху зле направени колелца — после, с последно усилие, те излязоха с лекота и се сляха в изсвирената от нея мелодия.

За разлика от предишните, постепенни призовавания, този вятър се появи със скоростта на затръшната врата, виейки зад тях с

ужасяваща сила, и подхвана Хартиеното крило, понасяйки го напред като гигантска вълна, повдигнала крехка лодка. Изведнъж се понесоха толкова бързо, че Сабриел едва виждаше земята под тях и отделните острови в делтата се сляха в едно непрекъснато движещо се петно.

Притворила плътно очи, за да ги предпази, тя завъртя глава, а вятърът удари лицето ѝ като безпощадна плесница. Преследващите ги гарвани-убийци сега бяха развалили строя си и се бяха пръснали из цялото небе, като малки черни петънца на фона на червения пурпур на залеза. Те безуспешно размахваха криле, опитвайки да се съберат отново, но Хартиеното крило вече беше на повече от левга разстояние. Нямаше изгледи да ги настигнат.

Сабриел въздъхна облекчено, ала въздишката ѝ издаваше други тревоги. Вятърът ги носеше със страховита скорост и започваше да се обръща на север, което не биваше да се случва. Сабриел вече виждаше блясъка на първите звезди, а те несъмнено се извъръщаха към Токата.

Струваше ѝ големи усилия да призове отново символите на Хартата и да изсвири заклинанието, с което да укроти вятъра и да го обърне на изток, но Сабриел успя да го направи. Само че заклинанието не действа — вятърът се усили и още повече промени посоката си, докато се понесоха право към Токата, директно на север.

Сабриел, свита на кълбо в кабината, с навлажнени очи и нос и премръзнало лице, опита отново, използвайки цялата сила на волята си, за да вплете символите на Хартата във вятъра. Дори в собствените ѝ уши изсвирването прозвуча слабо и символите на Хартата за пореден път изчезнаха във вятъра, който вече се бе превърнал във вихър. Сабриел разбра, че напълно е изгубила контрол.

Всъщност заклинанието сякаш имаше обратен ефект, защото вятърът стана по-бурен, завъртя Хартиеното крило в огромна спирала, като топка, подхвърляна от група великани, всеки бе по-висок от предишния. Сабриел се замая, стана ѝ още по-студено, а дъхът ѝ излизаше плитък и на пресекулки, опитвайки се да запази достатъчно въздух, за да поддържа живота ѝ. Тя отново се опита да укроти ветровете, но не ѝ достигна въздух, за да свири и символите на Хартата се изплъзнаха от съзнанието ѝ, а единственото, което можеше да направи, беше отчаяно да се вкопчи в каишите на седалката-хамак, докато Хартиеното крило правеше всичко възможно да устои на бурята.

После, без предупреждение, вятърът спря да ги издига. Просто се спусна надолу, а с него и Хартиеното крило. Сабриел политна нагоре, каишите внезапно се стегнаха, а Мовет едва не проби с нокти раницата в усилието си да остане вътре. Разтърсена от този нов обрат на нещата, Сабриел почувства, че изтощението ѝ се изпарява. Опита се да изсвири заклинанието за издигания вятър, но това също не беше по силите ѝ. Хартиеното крило изглежда не можеше да спре стремителното си спускане. То падаше, а носът му се накланяше все повече, докато не започнаха да се спускат почти отвесно, като чук, полетял към наковалнята на земята под тях.

Пътят надолу бе дълъг. Сабриел изпищя веднъж, после опита да вложи част от своята предизвикана от страха сила в Хартиеното крило. Ала символите се сляха с изсвирването безрезултатно, като се изключеше една искра, която за кратко озари нейното бяло, премръзнало от вятъра лице. Слънцето бе напълно залязло и тъмната грамада на земята под тях изглеждаше досущ като сивата река на смъртта — реката, която техните духове щяха да прекосят след няколко кратки мига, за да не се завърнат никога сред топлата светлина на живота.

— Развържи каишката ми — измюка един глас в ухото на Сабриел, последван от странното усещане от впитите нокти на Мовет в нейната ризница, когато се покатери в скута ѝ. — Развържи каишката ми!

Сабриел погледна лицето му, погледна земята, а после и каишката. Почувства се глупаво, лишена от кислород, неспособна да вземе решение. Каишката беше част от старо обвързващо заклинание, ужасен пазител на страховита сила. Нейното единствено предназначение бе да удържа някакво неописуемо зло или неконтролируема мощ.

— Довери ми се! — изрева Мовет. — Развържи каишката ми и не забравяй за пръстена!

Сабриел преглътна, затвори очи, зае се с каишката, молейки се дано да постъпва правилно. „Татко, прости ми“, помисли си тя, но не говореше само на баща си, а на всички нейни предшественици с името Абхорсен — най-вече на тези, които бяха направили каишката толкова отдавна.

Изненадващо за толкова древно заклинание, тя усети просто изтръпване, когато каишката се развърза. После се отвори и внезапно натежа, като оловно въже или гюле на верига. Сабриел едва не я изпусна, но тя отново олекна, а след това стана нематериална. Когато момичето отвори очи, каишката просто бе престанала да съществува.

Мовет седеше неподвижно в скута ѝ и изглеждаше непроменен — след това сякаш бе озарен от вътрешна светлина и се изду, докато не започна да се разпада, а светлината ставаше все по-силна. След няколко секунди не остана и следа от котешката фигура, само едно светещо петно, твърде ярко за гледане. То се поколеба за миг и Сабриел почувства, че вниманието му се раздвоява между агресията и някаква вътрешна борба. Почти се върна в предишната си, котешка форма, после внезапно се раздели на четири ярки бели лъча. Единият се стрелна напред, другият — назад, а останалите два сякаш се плъзнаха към крилата.

След това цялото Хартиено крило засия от ослепителна бяла светлина, рязко прекрати стремителното си спускане и полетя хоризонтално. Сабриел бе запратена силно напред. Каишите задържаха тялото ѝ, но носът ѝ за малко не се удари в сребърното огледало, а вратните ѝ мускули се напрегнаха невероятно, за да задържат главата ѝ.

Въпреки това внезапно подобрение, те продължаваха да се спускат. Сабриел, която сега бе склонила ръце зад невероятно болезнения си врат, видя как земята се приближава стремително и изпълва хоризонта. Отдолу внезапно изникнаха върхарите на дървета, а Хартиеното крило, окъпано в странната светлина, просто подкастри най-горните клони със звук, наподобяващ градушка върху ламаринен покрив. После отново се спуснаха, носейки се едва на метри над нещо, което приличаше на разчистено поле, ала все пак твърде бързо, за да се приземят, без да се разбият.

Мовет, или онова, в което се бе превърнал, отново задържа Хартиеното крило, с поредица от вибриращи спирания, които предизвикваха нови и нови натъртвания. За пръв път Сабриел изпита невероятното облекчение от осъзнаването на факта, че ще оцелеят. Още едно спиращо усилие и Хартиеното крило се приземи безопасно и се плъзна леко във високата, мека трева на полето.

Могет натисна спирачките и Сабриел се обнадежди, когато Хартиеното крило нежно положи коремчето си върху тревата и се плъзна в нещо, което би трябвало да е безупречно кацане. Ала радостният ѝ вик внезапно премина в тревожен писък, когато тревата се отдръпна и разкри ръба на огромна тъмна дупка, точно на пътя им.

Тъй като летяха твърде ниско, за да се издигнат, а вече и твърде бавно, за да прелетят над дупка с диаметър поне петдесет метра, самолетът стигна до ръба, катурна се и рязко полетя към дъното на ямата, на десетки метри надолу.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Сабриел постепенно дойде на себе си, докато мозъкът ѝ се опитваше да възстанови връзката със сетивата. Най-напред се появи слухът, но той долови само собственото ѝ тежко дишане и скърцането на бронираната ризница, докато се мъчеше да се изправи. В този миг зрението ѝ изневеряваше и тя бе обзета от паника, уплашена, че е ослепяла, докато не си припомни. Беше нощ, а тя се намираше на дъното на дълбока яма — огромна цилиндрична шахта, прокопана в земята, или от природата, или с някакво приспособление. Съдейки по краткия поглед, който ѝ бе хвърлила, докато падаха, предположи, че ямата като нищо е с диаметър от петдесет и дълбочина трийсет метра. Дневната светлина вероятно щеше да освети мрачните ѝ дълбини, но звездната не беше достатъчна.

Непосредствено след спомена се появи болката. Усещаше хиляди болезнки и натъртвания, но нямаше сериозни контузии. Сабриел размърда пръстите на краката и ръцете си, после раздвижи мускулите на ръцете, гърба и краката. Болеше я навсякъде, но като че ли всичко ѝ беше наред.

Тя смътно си спомняше последните няколко секунди преди сблъсъка — Мовет, или бялата сила, която намали скоростта, точно преди да се разбият — ала същинският миг на катастрофата можеше и да не се е състоял, защото не го помнеше. Шок, помисли си, някак отвлечено, сякаш поставяше диагноза на друг човек.

Следващата ѝ мисъл се появи след известно време, а с нея и осъзнаването, че може би е припаднала отново. При това пробуждане се чувстваше малко по-бодра, а съзнанието ѝ долови лек порив на вятъра, който я изведе от душевната потиснатост. Използвайки осезанието си, тя се освободи от каишите и потърси опипом раницата зад гърба си. В сегашното ѝ състояние, дори и най-простото заклинание на Хартата за светлина бе немислимо, но в раницата имаше свещи, кибрит и запалител с часовников механизъм.

Когато клечката пламна, сърцето на Сабриел се сви. На малката, трептяща сфера от жълта светлина, тя видя, че от Хартиеното крило е оцеляла единствено централната част на кабината — печалният синьо-сребрист труп на едно някога блестящо творение. Крилата му лежаха разкъсани и намачкани под него, а целият нос се намираше на метри разстояние, напълно отделен. Едно от очите се взираше в кръглия къс небе над тях, но вече не беше свирепо и живо. Бе останала само жълта боя и ламинирана хартия.

Сабриел се взираше в останките, а из костите ѝ, като грип, преминаваше съжаление и мъка, докато клечката догоря и опари пръстите ѝ. Запали друга, а след това свещ, за да увеличи силата на светлината и полезрението си.

Голямо, открито и равно пространство бе осеяно с още части от Хартиеното крило. Пъшкайки от усилието да раздвижи натъртените си мускули, Сабриел се надигна над кабината, за да огледа по-внимателно дъното.

Така разбра, че равната повърхност е направена от човешка ръка: състоеше се от старателно настлани плочи. Между камъните отдавна беше поникнала трева, а отгоре бяха израснали лишеи, така че очевидно настилка не бе поставена скоро. Сабриел седна на студените камъни, питайки се защо някой би направил нещо подобно на дъното на дълбока яма.

Тези мисли сякаш задействаха замаяния ѝ мозък и тя започна да си задава други въпроси. Например, къде беше силата, която някога се наричаше Мовет? И какво представляваше? Това ѝ напомни да отиде да вземе мечата си и да провери звънците.

Подобната на тюрбан каска се бе завъртяла на главата ѝ и стоеше почти на обратно. Тя бавно я завъртя, усещайки дори най-лекото движение върху врата си, който сега беше много схванат.

Подпирайки първата свещ на паважа в локва от изстиващ восък, тя измъкна раницата и оръжията си от развалините и запали още две. Остави едната близо до първата, а другата взе, за да освети пътя си, докато вървеше из разрушеното Хартиено крило, в търсене на някаква следа от Мовет. Застанала до обезобразения нос на самолета, тя нежно докосна очите му, мечтаейки си да може да ги затвори.

— Съжалявам — прошепна. — Може би някой ден ще успея да направя ново Хартиено крило. Трябва да има още едно, за да се

увековечи името ти.

— Много сантиментално, Абхорсен — каза един глас някъде зад нея — глас, успял да прозвучи като този на Мовет, и в същото време нямащ нищо общо с него. Той беше по-силен, по-пронизителен, не така човешки и при всяка дума се чуваше прашене, както от електрическите генератори, които използваше в часовете в колежа „Уайвърли“.

— Къде си? — попита Сабриел, извъръщайки се бързо. Гласът бе прозвучал наблизко, но нищо не се виждаше в сферата от светлината. Тя вдигна по-високо свещта и я премести в лявата си ръка.

— Тук — изсмя се гласът и Сабриел видя ивици бял огън да излизат изпод разрушения корпус, ивици, които пламтяха из покритата с ламарина хартия и след секунда Хартиеното крило гореше неудържимо, а под гъстия бял дим танцуваха жълто-червени пламъци, скривайки напълно онова, което се появи изпод строшения самолет.

Наоколо не витаеше усещането за смърт, но Сабриел почти долови миризмата на Свободната магия: остра, неестествена, изопваща нервите и проникваща в тежката миризма на естествения пушек. После отново видя белите огнени ивици, които се лееха, сливаха, размътваха, съединяваха — и едно ослепително, синьо-бяло същество излезе от погребалната клада на Хартиеното крило.

Сабриел не можеше да го погледне открито, но с ъгълчетата на покритите си с ръце очи видя нещо с човешка форма, по-високо от нея и слабо, почти изпосталяло. То нямаше крака, а торсът и главата му се крепяха на стълб от гърчеща се, бушуваща сила.

— Свободен съм, ако изключим цената на кръвта — каза то, приближавайки се към нея. Сега всички следи от гласа на Мовет бяха изчезнали, потънали в унищожителна, прашяща заплаха.

Сабриел нямаше съмнения относно цената на кръвта и кой щеше да я плати. Събрала цялата си останала енергия, тя извика три символа на Хартата в съзнанието си, и ги запрати срещу съществото, викайки имената им:

— Анет! Калю! Феран!

Символите се превърнаха в сребърни остриета, когато напуснаха ръката, ума и гласа ѝ, профучавайки из въздуха по-бързо от всеки хвърлен кинжал — и пронизаха светещата фигура, очевидно без резултат.

Създанието се разсмя с редуващи се усилвания и затихвания на гласа, като куче, пиццашо от болка, и лениво се плъзна напред. Вялото му движение сякаш заявяваше, че няма да срещне по-големи трудности с ликвидирането на Сабриел, отколкото бе имало с опожаряването на Харттиеното крило.

Сабриел извади меча си и се отдръпна, твърдо решена да не изпада в паника, както бе постъпила при срещата си с разяждащия дух. Главата ѝ се размърда напред-назад, забравила за болката във врата, за да огледа терена пред себе си и да вземе на прицел опонента си. Умът ѝ работеше трескаво, обмисляйки възможностите. Може би някой от звънците — но това означаваше да остави свещта. Можеше ли да разчита на бляскавото присъствие на това същество, което да осветява пътя ѝ?

Сякаш прочело мислите ѝ, създанието внезапно започна да губи своята ослепителност, просмуквайки мрака в бушуващото си тяло, както сюнгерът попива мастило. След няколко секунди Сабриел едва го виждаше — страховит силует, осветяван от оранжевия блясък на горящото Харттиено крило.

Тя отчаяно се опита да си припомни какво знае за основните понятия на Свободната магия. Баща ѝ рядко ги бе споменавал, а магистра Гринууд беше засегнала темата само повърхностно. Сабриел знаеше ограничаващите заклинания за два вида от по-низшите създания на Свободната магия, ала съществото пред нея не беше нито маргрю, нито стилкън.

— Продължавай да мислиш, Абхорсен — изсмя се то, приближавайки се отново. — Колко жалко, че главата ти не работи особено добре.

— Ти я спаси от това да престане да работи завинаги — отвърна предпазливо Сабриел. В крайна сметка, то беше спряло Харттиеното крило, така че навярно в него имаше нещо добро, нещо останало от Мовет, стига да можеше да го извади наяве.

— Сантименталности — отвърна съществото, все така безшумно плъзгайки се напред. То се разсмя отново и една мрачна, подобна на пипало ръка внезапно се спусна, протягайки се през пространството помежду им, за да удари Сабриел през лицето.

— Спомен, който вече е заличен — добави то, когато тя се олюля назад при второто нападение, размахвайки меча си, за да парира удара.

За разлика от сребърните магически стрели, гравираното със символи на Хартата острие докосна неестествената плът на съществото, но единственият резултат беше, че удари ръката на Сабриел.

Освен това и носът ѝ кървеше, топла, солена струя пареше изпръхналите ѝ от вятъра устни. Тя се опита да не ѝ обръща внимание, опита се да използва болката от вероятно счупения си нос, за да накара мозъка си отново да заработи пълноценно.

— Спомени, да, много спомени — продължи съществото. То вече обикаляше в кръг около нея, изблъсквайки я обратно по пътя, по който бяха дошли, назад към гаснещия огън на Хартаното крило. Той скоро щеше да догори и щеше да настъпи мрак, защото свещта на Сабриел вече се бе превърнала в парче угаснал восък, паднал неусетно от ръката ѝ.

— Хилядолетия на робство, Абхорсен. Прикован с измама, предателство... пленен в една отблъскваща, неизменна форма... но ще има разплата, бавна разплата — не, съвсем няма да е бърза!

Едно пипалце се стрелна напред, този път ниско, опитвайки се да я препъне. Сабриел го прескочи, протегнала напред острието на меча, замахвайки към гърдите на съществото. Ала то отстъпи встрани, протягайки резервните си ръце, когато тя опита да отскочи назад, хвана я по средата на скока и я придърпа по-близо.

Приклешил до тялото ръката ѝ, хванала меча, то заздравя хватката си, докато тя се доближи до гърдите му, а лицето ѝ бе на пръст разстояние от неговата кипяща, постоянно движеща се плът, сякаш милиард дребни насекоми жужаха зад ципа от пълен мрак.

Още една ръка сграбчи задната част на шлема ѝ, принуждавайки я да погледне нагоре, докато видя главата му, непосредствено над нея. Съществото имаше съвсем опростена анатомия, очите му бяха като ямата, дълбоки дупки без видимо дъно. Нямахме нос, само уста, която разполовяваше ужасяващото лице, леко разтворена, за да разкрие горящия синьо-бял огън, който в началото му служеше за плът.

Всички символи на Хартата се бяха изпарили от ума на Сабриел. Мечът ѝ беше приклещен, както и звънците, а дори и да не бяха, не знаеше как точно да ги използва срещу същества, които не са мъртви. Все пак, тя мислено ги преговори, във френетично, светкавично търсене на нещо, което би могло да ѝ е от помощ.

Едва тогава нейният уморен, замаян мозък, ѝ припомни за пръстена. Беше на лявата ѝ, свободна ръка, хладно сребро върху показалеца.

Ала тя не знаеше какво да прави с него — главата на съществото се накланяше към нейната, докато вратът му се издължаваше невероятно много, наподобявайки змия, надвесена над нея, а устата се отваряше все повече, ставаше по-ослепителна, съскайки от нагорещените до бяло искри, които падаха върху шлема и лицето ѝ, прогаряха плата и кожата ѝ, оставяйки миниатюрни, подобни на татуировки белези. Тя усещаше, че пръстенът се върти около пръста ѝ. Инстинктивно сви ръка и той стана още по-широк, плъзна се по пръста ѝ, като се разширяваше и ставаше по-голям, докато накрая, без да гледа, Сабриел разбра, че държи сребърна халка, широка колкото тънката глава на съществото и дори повече. И тогава внезапно разбра какво да направи.

— Най-напред ще изтръгнем едно око — каза съществото с жежкия си като падащите искри дъх, който мигновено изгори лицето ѝ като парещо слънце. То наклони главата си встрани и отвори уста още по-широко, а долната му челюст се издаде напред.

Сабриел му хвърли последен, внимателен поглед, стисна здраво очи срещу ослепителния блясък и подхвърли нагоре сребърната халка, както се надяваше, на врата на съществото.

За миг, когато стана още по-горещо и тя изпита ужасна, изгаряща болка в окото си, помисли, че не го е улучила. После халката се изтръгна от ръката ѝ, а тя бе захвърлена встрани, като риба от разгневен рибар.

Озовала се отново върху студените плочи, тя отвори очи. Лявото ѝ беше замъглено, болезнено и плувнало в сълзи — ала все още си беше на мястото и функционираше.

Беше нахлузила сребърната халка на главата на съществото и тя бавно се спускаше по дългия, извит врат. Пръстенът отново се смаляваше, докато се плъзгаше, безучастен към отчаяните опити на създанието да го свали от себе си. Сега ръцете му бяха шест или седем, излизаха направо от раменете му, и всички се гърчеха, опитвайки се да пхнат пръстите си под пръстена. Ала металът изглеждаше пагубен за материята, от която бе направено съществото, подобно на горещ тиган

за човешката кожа, защото пръстите му трепваха и шареха из него, но не успяваха да го задържат за повече от секунда.

Мракът, който го обгръщаше, също започваше да се отдръпва, процеждайки се през мятаната се и гърчеща се фигура, като оставяше бяло сияние подире си. Ала все пак съществото продължи да се бори с пръстена, а пламтящите му ръце се образуваха постоянно, докато тялото му се гърчеше и извиваше, дори подскачаше, сякаш можеше да отхвърли пръстена като ездач от кон.

Накрая то се предаде и се извърна към Сабриел, с писъци и прашене. От тялото му изскочиха две ръце, протегнати към проснатото на земята момиче. От пръстите се показаха остри нокти, които стържеха по камъка, ровейки надълбоко, докато с дращение се приближаваха, както паяците се стрелват към плячката си — ала се стовариха едва на повече от метър от нея.

— Не! — изрева съществото и цялото му гърчещо се, усукващо се тяло политна напред, разперило убийствените си ръце. Ноктите отново не улучиха, когато Сабриел запълзя, търкулна се и се измъкна.

После сребърният пръстен отново се сви и от дълбините на озареното в бяло създание се изтръгна вик на болка, гняв и отчаяние. Ръцете му внезапно се прибраха до торса; главата хлътна навътре в раменете и цялото му тяло потъна в безформено петно от блещукаща бяла светлина, а в средата му имаше голям сребърен пръстен, сред който рубинът блестеше като капка кръв.

Сабриел се взираше в него, неспособна да отмести поглед, или да направи каквото и да било, не можеше дори да спре кръвта, която течеше от носа ѝ, и сега покриваше половината ѝ лице и брадичката, а устата ѝ бе плътно затворена от изсъхналата, съсирена кръв. Струваше ѝ се, че е останало нещо недовършено, нещо, за което трябваше да се погрижи.

Когато нервно пропълзя по-наблизо, видя, че по пръстена вече има символи. Символи на Хартата, които ѝ казваха какво трябва да направи. Тя уморено се изправи на колене и започна да рови из пояса със звънци. Саранет беше тежък, беше ѝ почти непосилно да го вдигне, но успя да го измъкне и неговият дълбок, омагьосващ глас зазвъня из ямата и сякаш прониза светещата, прикована от пръстена пихтия.

Пръстенът издаде тих звук в отговор на звънеца и от метала се отрони крушовидна капка, която се охлади и образува един

миниатюрен Саранет. В същото време той промени цвета и плътността си. Рубинът сякаш се разтече и сред среброто се разля червена струйка. Сега той беше невзрачен и обикновен, вече не беше сребърен пръстен, а червена кожена каишка с миниатюрно сребърно звънче.

При тази промяна, бялата грамада потрепери и отново засия ярко, и Сабриел отново трябваше да предпази очите си. Когато сенките се сляха, тя погледна и видя Мовет, с каишка от червена кожа, който седеше на задните си лапи и чийто вид подсказваше, че се готви да изхвърли кълбо косми.

Само че се оказа не кълбо косми, а сребърен пръстен, чийто рубин отразяваше вътрешната светлина на котката. Той се търкулна към Сабриел и издрънча върху камъка. Тя го вдигна и го нахлузи на пръста си.

Сиянието около Мовет угасна и горящото Хартиено крило сега представляваше просто купчина от бледа жарава, тъжни спомени и пепел. Отново се спусна мрак, който обгърна Сабриел, поглъщайки я заедно с всичките ѝ болки и страхове. Тя седеше безмълвна, дори без да мисли.

Не след дълго усети допира на меко котешко носле до скръстените си ръце, и една свещ, навлажнена от устата на Мовет.

— Носът ти продължава да кърви — каза един познат, наставнически глас. — Запали свещта, притисни носа си и намери одеяла, на които да спим. Става студено.

— Добре дошъл отново, Мовет — прошепна Сабриел.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Нито Сабриел, нито Мовет споменаха събитията от изминалата нощ, когато се събудиха. Сабриел, която изми сериозно отекия си нос с малко вода от манерката си, установи, че не изгаря от особено желание да си припомня един жив кошмар, а Мовет мълчеше извинително. Въпреки последвалите събития, освобождаването на второто му аз, или каквото и да беше това, ги беше спасило от сигурната смърт сред ветровете.

Както и беше очаквала, зората бе внесла малко светлина в ямата, и с напредването на деня, тя почти наподобяваше здрач. Сабриел можеше да различава и вижда съвсем ясно близките предмети, ала те се сливаха в неясен мрак на двайсет-трийсет метра разстояние.

Не че ямата беше много по-голяма — диаметърът ѝ навярно бе около сто метра, а не петдесет, както бе предположила, докато падаше в нея. Целият под беше павиран, с кръгла отводнителна тръба в центъра, и няколко тунела, които водеха към отвесните каменни стени — тунели, в които Сабриел знаеше, че ще се наложи да влезе, защото в ямата нямаше вода. Нямаше и големи изгледи да завали. Беше хладно, но съвсем не толкова студено, колкото в платото до дома на Абхорсен. Климатът беше по-мек заради близостта до океана и височината, която навярно бе колкото морската, или дори по-ниска, защото на дневната светлина Сабриел успя да види, че ямата е дълбока поне сто метра.

Въпреки това, с полупълната манерка с вода, която бълбукаше до нея, тя бе напълно доволна да се отпусне върху леко опърлената си раница и да намаже с билков крем раните си, като наложи с лапа от зловонни листа от тамарило необичайното си слънчево изгаряне. Лечението на носа ѝ беше различно. Той не беше счупен — просто изглеждаше зле, беше подут и покрит с коричка от засъхнала кръв, която бе прекалено болезнена, за да я почисти напълно.

Мовет, който бе прекарал повече от час в нелепо мълчание, отиде на проучвателна разходка, след като отказа предложените му от Сабриел твърди сладки и сушено месо за закуска. Тя предположи, че

той ще си намери плъх или нещо не по-малко апетитно в замяна. В известен смисъл се радваше, че го няма. Споменът за звяра на Свободната магия, който се криеше в малкото бяло коте, все още я тревожеше.

Въпреки това, когато слънцето се издигна, образувайки малък диск, ограден от по-големия отвор на ямата, тя започна да се пита защо той не се връща. Изправи се и закуцука към тунела, в който бе влязъл, използвайки мечата си като бастун и стенойки тихо, докато всяка от раните ѝ напомняше за своето местоположение.

Естествено, тъкмо докато палеше една свещ на входа на тунела, Мовет се появи зад гърба ѝ.

— Мен ли търсиш? — измяука невинно.

— Че кой друг? — отвърна Сабриел. — Откри ли нещо? Имам предвид, нещо полезно. Например вода.

— Полезно? — замисли се Мовет, отърквайки брадичката си в протегнатите си предни лапи. — Може би. Със сигурност е интересно. Вода ли? Да.

— На какво разстояние? — попита Сабриел, ясно осъзнала своята ограничена от раните подвижност. — И какво ще рече интересно? Опасно?

— Не е далече, по този тунел — отвърна Мовет. — Малко е опасно да се стигне дотам — има капан и няколко други дреболии, но нищо, което да ти навреди. Що се отнася до интересната част, ще трябва сама да се убедиш в това, Абхорсен.

— Сабриел — каза тя механично, докато се стараеше да мисли напред. Имаше нужда от поне два дни почивка, но не повече. Всеки изгубен ден, преди да открие материалното тяло на баща си, би могъл да се окаже катастрофален. Просто трябваше да го открие скоро. Разяждащ дух, призрочни ръце, гарвани-убийци — вече бе съвсем ясно, че някакъв ужасен враг се опълчва срещу баща ѝ и неговата дъщеря. Този враг вече бе заловил Абхорсен, така че би трябвало да е някой много могъщ некромант, или същество от Висшите мъртви. Може би онзи Керигор...

— Ще си взема багажа — реши тя, стъпвайки тежко по обратния път, докато Мовет криволичеше напред-назад в краката ѝ като малко коте, и едва не я препъна, но винаги успяваше да се махне от пътя ѝ

навреме. Сабриел го отдаде на необяснимата котешка природа и не направи коментар.

Както бе обещал Мовет, тунелът не беше дълъг, а добре направените му стъпала и под с напречно разположени плочи улесняваха придвижването, с изключение на онзи етап, когато се налагаше Сабриел да следва котката по петите върху камъните, за да избегне някоя умело прикрита дупка. Без напътствията на Мовет, Сабриел знаеше, че щеше да пропадне.

Освен това имаше и магически защиты. Древни, враждебни заклинания се спотайваха като нощни пеперуди в ъглите на тунела в очакване да политнат към нея, да я обградят и да я задушат със сила — ала нещо възпря първоначалната им реакция и те отново се усмириха. На няколко пъти Сабриел долови призрачно докосване, сякаш нечия ръка се протягаше да изтрие символа на Хартата върху челото ѝ. Почти в края на тунела, тя видя две привидения-пазачи да се разтопяват в камъка, а върховете на техните алебарди проблясваха на светлината от свещите, преди да се слоят с него.

— Къде отиваме? — прошепна тя неспокойно, когато вратата пред тях бавно се отвори с изскърцване — без видими следи от движеща сила.

— Още една яма — каза Мовет сухо. — Тъкмо тук Първата кръв... ах...

Той се задави, просъска, а после перифразира думите си доста скучно, като изрече:

— Интересно е.

— Какво искаш да кажеш... — поде Сабриел, но замълча, когато минаха през вратата, а някаква магическа сила внезапно подръпна косата ѝ, ръцете, туниката и дръжката на меча. Козината на Мовет настръхна и каишката му се завъртя в полукръг от само себе си, докато символите на Хартата за ограничаване се появиха отгоре и се изписаха ясно, светнали ярко на фона на кожата.

След това излязоха и се озоваха на дъното на друга яма, сред преждевременно падналия здрач, защото слънцето вече се плъзгаше над ограничения хоризонт на ръба ѝ.

Тази яма беше много по-широка от първата — може би с миля повече в диаметър, и с около метър или два по-дълбока. Въпреки размерите си, тя цялата беше откъсната от въздуха над нея от една

лъскава, тънка като паяжина мрежа, която сякаш се сливаше със стената на ръба на около четвърт от разстоянието под повърхността. Слънцето беше издало присъствието ѝ, но въпреки това се наложи Сабриел да използва телескопа си, за да види ясно извивките на деликатния ромбоиден десен. Мрежата изглеждаше крехка, но наличието на няколко спаружени трупа на птици говореше за значителна сила. Сабриел предположи, че злощастните птици бяха пропаднали в мрежата, отправили жадни погледи към храната отдолу.

В самата яма имаше много, макар и невдъхновяваща растителност — предимно закърнели дървета и деформирани храсти. Но Сабриел не обърна особено внимание на дърветата, защото между всяко от тези пълзящи растения имаше павирани участъци — и върху всеки от тях стоеше по един кораб.

Четиринадесет едномачтови платноходки с открити палуби, чиито черни платна бяха опънати, за да уловят някакъв несъществуващ вятър, а веслата им бяха извадени, за да се борят с въображаем прилив. По тях висяха множество флагове и знамена, отпуснати до мачтата и такелажата, но Сабриел нямаше нужда да ги види разгънати, за да разбере що за странен товар носят тези кораби. Тя беше чувала за това място, както и всяко дете в северните части на Анселстиер, близо до Старото кралство. Стотици истории за съкровища, приключения и романтика са преплитаха в това странно пристанище.

— Погребални кораби — каза Сабриел. — Кралски кораби.

Получи още едно потвърждение, че това е така, защото в самата пръст, из която се тътреха краката ѝ при входа на тунела, бяха преплетени заклинания за ограничаване, заклинания за окончателна смърт, които можеха да бъдат направени само от някой Абхорсен. Нито един некромант не би възкресил някой от древните владетели в Старото кралство.

— Прочутото гробище на Първото... ккк... кралете и кралиците на Старото кралство — изрече Мовет, след известни затруднения. Той се промуши около краката на Сабриел, после се изправи на задните си лапи и започна да жестикулира със замах, като цирков импресарио, покрит с бяла козина. Накрая се стрелна към дърветата.

— Хайде — тук има извор, извор, извор! — изтананика той, подскачайки нагоре-надолу в унисон с думите си.

Сабриел го последва по-бавно, като клатеше глава и се питаше какво се е случило, че Мовет е толкова весел. Тя се чувстваше ранена, уморена и потисната, потресена от чудовището на Свободната магия и изпълнена с тъга по Хартиеното крило.

Минаха близо до два от корабите на път към извора. Мовет я поведе, танцувайки весело около тях в някаква безумна обиколка от извивания, скокове и прескачания, но стените им бяха твърде високи, за да погледне вътре, а не ѝ се щеше да се катери по веслата. Все пак спря, за да разгледа изобразените фигури при носа — внушителни мъже, единият на около четиридесет години, а другият малко по-възрастен. И двамата бяха брадати, имаха едни и същи властни очи, и носеха ризници, подобни на тази на Сабриел, богато окичени с медальони, вериги и други украшения. Всеки от тях държеше меч в дясната си ръка и разгънат свитък с подвити краища в лявата — хералдическо изображение на Хартата.

Третият кораб беше различен. Изглеждаше по-къс и не така украсен, с гола мачта без черни платна. От двете му страни не стърчаха весла, и когато Сабриел стигна до извора, който се намираше под кърмата му, видя незапълнени пукнатини между дъските и разбра, че не е довършен.

Обзета от любопитство, тя остави раницата до малкия вир с бълбукаща вода и отиде при носа. Той също беше различен, защото изобразената фигура беше на млад мъж — гол млад мъж, издялан с пълни подробности.

Сабриел се изчерви леко, защото приликата беше точна, сякаш чертите на някой младеж бяха прехвърлени от плътта върху дървото, а нейният единствен опит с голи мъже беше свързан с клиничните напречни разрези в учебниците по биология. Мускулите му бяха крехки и добре оформени, косата — къса и чуплива около главата му. Изящните елегантни ръце бяха леко повдигнати, сякаш да възпрат някакво зло.

Детайлите се простираха дори до обрязания му пенис, към който Сабриел надзърна смутено, преди отново да погледне лицето му. То не бе съвсем красиво, но не беше и отблъскващо. Беше отговорно лице с шокираното изражение на човек, когото са предали, а той току-що го е разбрал. В него се четеше и страх, и нещо като омраза. Той изглеждаше повече от леко сърдит. Изражението му я обезпокои,

защото имаше твърде човешки вид, за да е резултат от уменията на някой дърворезбар, та бил той и много талантлив.

— Прекалено е реалистично — промърмори тя, отдръпвайки се от изображението, а ръката ѝ се спусна към дръжката на меча, докато магическите ѝ сетива се задействаха в търсене на някакъв капан или измама.

Нямаше никакъв капан, но Сабриел наистина долови нещо в или около фигурата. Някакво усещане, наподобяващо това за завърнал се мъртвец, ала не съвсем същото — едно едва доловимо чувство, което не можеше да определи.

Опита се да си го изясни, докато отново се взираше във фигурата, проучвайки я внимателно от всеки ъгъл. Тялото на мъжа вече беше интелектуален проблем, затова го гледаше без да се смущава, изучавайки пръстите, ноктите и кожата му, отбелязвайки колко съвършено бяха изваяни, чак до миниатюрните белези по ръцете му, резултат от боравенето с меча и кинжала. На челото му имаше и едва доловим белег от символ на Хартата за кръщаване, а по клепачите му личаха бледи следи от вени.

Този оглед я изпълни с увереност относно видяното, ала тя се колебаеше какво да предприеме и отиде да потърси Мовет. Не че се доверяваше особено на неговите съвети или отговори, имайки предвид склонността му да се държи като доста глупава котка — въпреки че това навярно бе реакция, предизвикана от мимолетното преживяване като звяр на Свободната магия — нещо, което може би не се беше случвало от хилядолетия. Вероятно котешкото превъплъщение беше желано облекчение.

Всъщност Мовет не можеше да ѝ даде никакъв съвет. Сабриел го откри заспал на една поляна с цветя близо до извора, а опашката и меките му лапички потрепваха от танцуващите мишки, които сънуваше. Сабриел погледна сламеножълтите цветя и помириса едно, после почеса Мовет зад ушите и се върна при фигурата. Цветята бяха валериана, което обясняваше предишното настроение на Мовет и сегашната му сънливост. Налагаше се сама да вземе решение.

— Е — каза тя, обръщайки се към фигурата като адвокат към съда. — Ти си жертва на някакво заклинание на Свободната магия и некромантска хитрост. Духът ти не е нито в живота, нито в смъртта, а някъде помежду им. Сигурна съм, че мога да премина в смъртта и да

те открия до границата — но това би ми навлякло и много неприятности. Неприятности, с които не мога да се справя в сегашното си окаяно състояние. И какво мога да направя? Как би постъпил татко — или Абхорсен... или който и да било Абхорсен — на мое място?

Тя размишляваше за това, крачейки напред-назад, временно забравила за контузиите си. Последният въпрос сякаш недвусмислено ѝ посочваше как да постъпи. Сабриел беше сигурна, че баща ѝ би освободил мъжа. Това бе неговото призвание, смисълът на живота му. Дългът на един Абхорсен беше да избавя хората от противоестествената некромантия и заклинанията на Свободната магия.

Тя си спести по-нататъшните размишления, навярно заради лекомислено вдъхнатия аромат на валерианата. Дори не помисли за това, че баща ѝ навярно щеше да изчака, докато се почувства по-добре — може би до следващия ден. В крайна сметка, този мъж сигурно бе държан като пленник дълги години, физическото му тяло бе превърнато в дървено, а духът му — пленен в хватката на смъртта. За него няколко дни не бяха от значение. Един Абхорсен не бе длъжен незабавно да поема някое задължение, възникнало пред него...

Ала за първи път, откакто бе прекосила Стената, Сабриел чувстваше, че пред нея стои недвусмислен проблем, който трябва да разреши. Несправедливост, която трябваше да бъде поправена, но която щеше да отнеме малко повече от няколко минути на самата граница със смъртта.

Едно едва доловимо чувство за предпазливост не ѝ даваше мира, затова отиде да вземе Моget, и остави задрямалата котка в краката на фигурата. Надяваше се, че той ще се събуди, ако се появи физическа опасност — въпреки че това беше малко вероятно, имайки предвид укрепленията и защитата на ямата. Имаше дори бариери, които щяха да затруднят преминаването в смъртта и още повече да попречат на някое мъртво същество да я последва по обратния път. Общо взето, това изглежда бе идеалното място за предприемане на не толкова мащабна спасителна операция.

Тя провери звънците за пореден път, прокарвайки ръка по гладката дървена повърхност на дръжките им, долавяйки вътрешния

им глас, нетърпеливо очакващ да бъде пуснат на воля. Този път освободи Ранна от кожения калъф. Той бе най-незабележимият, а в природата му бе да приспива слушателите си, примамвайки ги в прегръдката на съня и притъпявайки вниманието им.

Колебанията я сграбчиха като неуверени пръсти, но тя не им обърна внимание. Чувстваше се уверена, готова за тази незначителна разходка из смъртта, разполагаща с пълната защита на укрепленията на кралския некропол. Хванала меч в една ръка и звънеца в другата, тя прекрачи прага към смъртта.

Беше скована от студ, а и от безмилостното течение, но остана на място, все още усещайки топлината на живота зад гърба си. Това бе междинната зона между двете царства, където обикновено се хвърляше напред. Този път стъпи здраво с крака срещу течението, като използваше непрекъснатата слаба връзка с живота като котва, която да я придържа сред водите на смъртта.

Всичко изглеждаше притихнало, освен непрестанното клокочене на водата около краката ѝ и далечния тътен на Първата порта. Нищо не помръдна, никакви силуети не се появиха на сивата светлина. Сабриел предпазливо използва интуицията си за мъртвите, за да долови нещо, което би могло да се спотайва, да усети слабата светлина на пленения, но жив дух на младия мъж. Докато се намираше в живота, тя изпитваше физическа близост с него, затова тук би трябвало да е близка с духа му.

Имаше нещо, но то бе по-навътре в смъртта, отколкото очакваше. Опита се да го види, присвила очи сред странната сивота, която правеше невъзможно преценяването на разстоянието, но не видя нищо. Каквото и да имаше там, то се спотайваше под повърхността на водата.

Сабриел се поколеба, след това тръгна нататък, като внимателно си проправяше път, стъпваше предпазливо, за да се предпази от носещото течение. Несъмнено там имаше нещо странно. Усещаше се доста силно — навярно беше плененият дух. Тя пренебрегна тихия глас в дъното на съзнанието си, който предположи, че това е някое свирепо и подмолно мъртво същество, достатъчно силно, за да устои на стремителния бяг на реката...

Въпреки това, когато се доближи на няколко крачки от нещото, Сабриел позвъни с Ранна — приглушен, сънен звън, който напомняше прозявка, въздишка, клюмнала надолу глава и натежали клепащи — зов за сън.

Ако там имаше мъртво същество, размишляваше тя, сега щеше да изпадне в летаргия. Остави настрана мечата и звънеца, приближи се, за да заеме по-добра позиция, и бръкна във водата.

Ръцете ѝ докоснаха нещо студено и твърдо като лед, нещо напълно неопределимо. Дръпна се назад, после отново бръкна, докато ръцете ѝ не напипаха нещо, което очевидно бе рамо. Тя го проследи до главата и опипа чертите ѝ. Понякога духът нямаше почти никаква връзка с физическото тяло, а друг път живите духове се деформираха, ако бяха прекарвали твърде дълго в смъртта, ала този тук очевидно беше двойник на изобразената върху носа на кораба фигура. Освен това, беше жив, някак изолиран и защитен от смъртта, тъй като живото тяло се съхраняваше в дървена обвивка.

Сабриел сграбчи привидението под мишниците и го издърпа. То се надигна над водата като кит-убиец, мъртворешки бледо и твърдо като статуя. Сабриел се олюля назад и вечно нетърпеливата река обгърна краката ѝ с ловки въртопчета — но тя запази равновесие, преди да я е повлякла надолу.

Променяйки леко хватката си, Сабриел започна да тегли привидението обратно към живота. Движенията ѝ бяха трудни, много по-трудни, отколкото бе очаквала. Течението изглеждаше твърде силно за тази страна на Първата порта, а кристализираният дух — или каквото и да беше това — беше много, много по-тежък от всеки друг.

Съсредоточила почти цялото си внимание върху това да остане изправена и да върви в правилната посока, Сабриел за малко да не забележи затишието, което показваше, че нещо преминава през Първата порта. Ала тя се бе научила да бъде предпазлива през последните няколко дни и осъзнатите ѝ страхове бяха обгърнати в подсъзнателна предпазливост.

Тя го чу, и ослушвайки се внимателно, долови тихото шляпане на нещо, което наполовина крачеше, наполовина пълзеше, движейки се възможно най-тихо срещу течението. Движеше се към нея. Някакво мъртво същество се надяваше да я свари неподготвена.

Очевидно през Първата порта бе преминал някакъв сигнал за тревога или призив, и създанието, което се промъкваше към нея се бе появило в отговор на това. Проклинайки се наум за глупостта си, Сабриел погледна духа в ръцете си. Със сигурност успя да различи една съвсем тънка черна линия, фина като памучна нишка, която се спускаше от ръката му към водата — а оттам към по-дълбоките, мрачни райони на смъртта. Това не беше контролираща нишка, а такава, която да извести някой от посветените, че духът е бил преместен. За щастие, звънът на Ранна щеше да забави посланието, но дали се намираше достатъчно близо до живота...

Тя леко ускори крачка, но не прекалено, преструвайки се, че не е забелязала преследвача. Каквото и да беше това същество, изглежда не изпитваше особено желание да се приближи до нея.

Сабриел се забърза още малко, а адреналинът и напрежението й даваха сили. Ако съществото я подгонеше, щеше да се наложи да пусне духа — и водата щеше да го отнесе завинаги. Независимо от магията, която бе съхранила живия му дух тук, на границата, тя едва ли щеше да надделее, ако той преминеше Първата порта. Ако това се случеше, помисли си Сабриел, щеше да е извършила убийство, а не спасение.

Четири крачки до живота — след това три. Съществото вече се приближаваше — Сабриел го виждаше ниско във водата, все така пълзящо, но вече по-бързо. Очевидно бе обитател на Четвъртата, или някоя от по-далечните порти, защото не можа да определи какво е било преди. Сега приличаше на кръстоска между прасе и разчленен червей, и се придвижваше с поредица от подскоци и криволичещи извивки на тялото.

Две крачки. Сабриел отново промени хватката си, обгръщайки плътно с лявата си ръка гърдите на духа, като го подпря на бедрото си и освободи дясната си ръка, но въпреки това не успя да извади меч, нито да измъкне звънците.

Подобното на прасе същество започна да грухти и да съска, преминавайки в бърз и стремителен галоп, а дългите му, покрити с жълта кора бивни пореха водата, докато тялото му се гърчеше отзад.

Сабриел отстъпи, обърна се, и стремглаво се втурна заедно с безценния си товар към живота, използвайки цялата си воля, за да ги преведе през укрепленията на ямата. За миг й се стори, че ще ги

отблъснат, но после, подобно на карфица, пробила ластик, двамата преминаха.

Зад гърба ѝ прозвуча пронизително квичене, но това бе всичко. Сабриел се озова с лице, заровено в земята, ръцете ѝ бяха празни, а наоколо хрущяха ледени кристали, които падаха от заскреженото ѝ тяло. Когато извърна глава, срещна погледа на Мовет. Той я изглежда втренчено, после затвори очи и отново заспа.

Сабриел се търкулна и се изправи, много, много бавно. Усети как всички болезнки се връщат и се запита защо бе прибързала толкова с извършването на тези твърде храбри подвизи по спасяването. Все пак, беше успяла. Духът на мъжа се бе завърнал там, където му беше мястото, отново в живота.

Или поне така си мислеше, докато не видя фигурата. На пръв поглед тя никак не се бе променила, макар че сега Сабриел усещаше живия ѝ дух. Озадачена, докосна неподвижното му лице, а пръстите ѝ се плъзнаха по повърхността на дървото.

— Целувка — изрече сънливо Мовет. — Всъщност и дъхът ти ще свърши работа. Но все някога трябва да целунеш някого, предполагам.

Сабриел погледна котката, питайки се дали това не бе най-новият симптом на придобитата от валерианата лудост. Ала той изглеждаше съвсем здравомислещ и сериозен.

— Дъх? — попита тя. Не ѝ се щеше да целува какъвто и да било човек от дърво. Той изглеждаше достатъчно мил, но навярно външността лъжеше. Целувката ѝ се струваше твърде прибързана. Може би щеше да я запомни и да си направи погрешни изводи.

— Така ли? — Тя дълбоко пое въздух, наведе се, изпусна го на сантиметри от носа и устата на мъжа, после се отдръпна, за да види какво ще последва — ако изобщо се случеше нещо.

Но не би.

— Валериана! — възкликна Сабриел, поглеждайки Мовет. — Не бива...

Прекъсна я кратък звук. Слаб, свистящ звук, който не идваше от нея или от котката. Фигурата дишаше, а въздухът свистеше между издяланите ѝ от дърво устни, сякаш излизаше от стар, зле работещ мях.

Дишането се усили, а едновременно с това, цветът започна да нахлува през издълбаното матово дърво, отстъпвайки пред блясъка на

плътта. Той се закашля и издяланите му гърди се огънаха, внезапно започнали да се издигат и спускат, докато мъжът се задъхваше като съвземащ се спринтьор.

Очите му се отвориха и срещнаха погледа на Сабриел. Прекрасни сиви очи, но мътни и нефокусирани. Изглежда не я виждаше. Пръстите му се свиха и отпуснаха, краката му помръднаха, сякаш тичаше на място. Накрая гърбът му се отлепи от корпуса на кораба. Той направи крачка напред и се строполи в ръцете на момичето.

Тя бързо го положи на земята, с ясното съзнание, че прегръща гол млад мъж — при обстоятелства, които значително се различаваха от всички различни сценарии, които си бяха представяли с приятелките си в училище, или които бе чувала от по-безцеремонните и привилегировани момичета, които не живееха в пансиона.

— Благодаря ти — каза той, почти като пиян, с ужасно завален говор. Сега явно за пръв път я фокусира — или поне туниката ѝ — и добави: — Абхорсен.

След това заспа, устата му се изви в ъгълчетата, а намръщената гримаса постепенно изчезна. Изглеждаше по-млад, отколкото като фигура с безизразно изражение.

Сабриел сведе поглед към него, опитвайки да пренебрегне странните топли чувства, които се бяха появили неизвестно откъде. Чувства, подобни на тези, които я бяха подтикнали да върне заека на Ясинт.

— Мисля, че е най-добре да му донеса одеяло — каза тя неохотно, докато се питаше какво, по дяволите, я бе прихванало, за да прибави тези усложнения към и без това сложното ѝ и смущаващо положение. Предположи, че най-малкото ще се наложи да го заведе сред безопасността на цивилизацията — ако успееше да открие такава.

— Мога да донеса одеяло, ако искаш да продължиш да го зяпаш — каза лукаво Мовет, увивайки се около глезените ѝ в чувствен танц.

Сабриел осъзна, че наистина го зяпа и извърна очи.

— Не, аз ще донеса. И резервната ми риза, предполагам. Панталоните може и да му станат след известно преправяне, струва ми се — на ръст сме почти еднакви. Дръж го под око, Мовет. Ще се върна след минута.

Мовет гледаше как тя се отдалечава накуцвайки, после се извърна към спящия мъж. Котката се приближи безмълвно и допря розовия си език до символа на Хартата върху челото на мъжа. Символът проблесна, но Мовет не се отдръпна, докато отново не угасна.

— Е — промърмори той, пробвайки вкуса на езика си, като го изви към тялото си. Изглеждаше някак изненадан и доста ядосан. Отново опита вкуса на символа, а после поклати глава с отвращение, докато миниатюрният Саранет на каишката му иззвъня с кратък звън, който не бе никак хвалебствен.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сива мъгла се виеше нагоре, обгръщайки го като плътно прилепнала лоза, сграбчвайки ръцете и краката му, обездвижваща, задушшаваща, безпощадна. Беше се вкопчила в тялото му толкова здраво, че нямаше шансове да избяга, толкова плътно, че мускулите му дори не можеха да помръднат под кожата, а клепачите не можеха да примигнат. А и не виждаше нищо, освен по-тъмносиви петна, които се кръстосваха пред очите му като носена от вятъра смет над зловонна локва.

После внезапно се появи ослепителна червена светлина, а цялото му тяло се взриви от болка, която се стрелна от пръстите на краката до мозъка и обратно. Сивата мъгла се разсея, а движенията се възвръщаха. Вече нямаше сиви петна, а замъглени цветове, една млада жена, въоръжена и с броня, с... изтерзано лице. Не, не беше жена, а Абхорсен, защото носеше герба и звънциите. Ала тя беше твърде млада, не беше онзи Абхорсен, когото познаваше, или някой от неговите роднини...

— Благодаря ти — изрече той, а думите излязоха като мишка, изпълзяла от пращен килер. — Абхорсен.

После припадна, тялото му с радост се втурна да приветства истинския сън, истинската загуба на съзнание и почивката, възстановяваща здравия разум.

Събуди се под одеяло и бе обзет от моментна паника, когато дебелата гъста вълна се притисна към устата и очите му. Той се забори с него, отметна го пъшкайки, и се успокои, когато почувства свежия въздух върху лицето си и бледата светлина, процеждаща се отгоре. Вдигна очи и по червеникавия отблясък разбра, че сигурно е малко след зазоряване. Ямата предизвика у него кратко недоумение — изгубил ориентация, той се почувства замаян и глупав, докато не видя високите мачти наоколо, черните платна и недовършения кораб.

— Свещената дупка — промърмори и се намръщи. Сега си спомни. Но какво правеше тук? Чисто гол под грубо туристическо

одеяло?

Изправи се и тръсна глава. Заболя го, а слепоочията му пулсираха, очевидно от съкрушителния ефект на тежък махмурлук. Ала той беше сигурен, че не е пил. Последното, което помнеше, беше как слиза по стъпалата. Рогир го бе помолил... не... последният спомен беше мимолетният образ на едно бледо, разтревожено лице, покрито с кръв и синини, а черната коса се спускаше в бретон под шлема ѝ. Тъмносиня туника с герба на сребърните ключета. Абхорсен.

— Тя се мие на извора — каза един тих глас, прекъснал неуверените му спомени. — Стана преди изгрева. Чистотата е прекрасно нещо.

Гласът явно не принадлежеше на нещо видимо, докато мъжът не погледна към близкия кораб. На носа, на мястото, където трябваше да стои фигурата, имаше голяма, безформена дупка, а в дупката се бе свила една бяла котка, която го наблюдаваше с неестествено ярките си зелени очи.

— Какво си ти? — каза мъжът, предпазливо местейки очи наоколо, в търсене на оръжие. Единственото нещо наблизо бе купчина дрехи, в която имаше риза, панталон и бельо, ала тя бе затисната с доста голям камък. Ръката му се плъзна към камъка.

— Не се страхувай — каза котката. — Аз съм просто верен слуга на Абхорсен. Наричат ме Моget. Засега.

Ръката на мъжа стисна камъка, но не го вдигна. Спомените бавно нахлуваха във вцепенения му мозък, привлечени като метални късчета към магнит. Сред тях имаше спомени за най-различни представители на Абхорсен — спомени, които му помогнаха да разбере що за създание бе тази котка.

— При последната ни среща беше по-едър — осмели се да каже мъжът, изпробвайки предположението си.

— Нима сме се срещали? — отвърна Моget с прозявка. — Боже мой. Не мога да си спомня. Как се казваше?

Добър въпрос, помисли си мъжът. Не можеше да си спомни. Знаеше кой е, общо взето, но името му убягваше. Ала други имена изплуваха безпроблемно, както и някои откъслечни спомени, свързани с онова, което смяташе за свое непосредствено минало. Той изръмжа и направи гримаса, когато те се появиха, и стисна юмруци от болка и гняв.

— Необичайно име — отбеляза Мовет. — Това ръмжене повече прилича на име на мечка. Имаш ли нещо против да те наричам Тъчстоун^[1]?

— Моля! — възкликна мъжът обидено. — Това е име на глупак! Как смееш...

— Нима е неподходящо? — прекъсна го невъзмутимо Мовет. — Нали помниш какво направи?

При тези думи мъжът замълча, защото изведнъж наистина си спомни, макар да не знаеше защо е постъпил така и какви са били последиците от това. Припомни си също и че при това положение няма смисъл да опитва да си спомни името си. Вече не беше достоен за него.

— Да, помня — прошепна той. — Можеш да ме наричаш Тъчстоун. Но аз ще те наричам...

Той се задави, изглеждаше изненадан, после опита отново.

— Не можеш да го кажеш — рече Мовет. — Едно заклинание тегне над покварата на... но аз също не мога да го изрека, нито да разкажа на когото и да било за неговата същност и начина, по който да се развали. Ти също няма да си в състояние да говориш за него, а може би ще има и други последици. То несъмнено засегна мен.

— Разбирам — отвърна Тъчстоун мрачно. Не направи нов опит да произнесе името. — Кажи ми, кой управлява Кралството?

— Никой — рече Мовет.

— В такъв случай има регентство. Това навярно е...

— Не. Няма регентство. Никой не царува. Никой не управлява. В началото имаше регентство, но то падна... помогнаха му.

— Как така в началото? — попита Тъчстоун. — Какво точно се е случило? Къде съм бил аз?

— Регентството управлява сто и осемдесет години — заяви Мовет неумолимо. — През последните двайсет години настана анархия, регулирана от онова, което успяваха да направят малцината роялисти. А ти, момчето ми, през последните сто години красеше носа на този кораб под формата на парче дърво.

— А семейството ми?

— Всички са мъртви и се намират отвъд Последната порта, с изключение на един, който трябваше да оцелее. Знаеш ли за кого говоря?

За миг тази новина сякаш върна Тъчстоун в предишното му вдървено състояние. Той стоеше като вцепенен, само лекото помръдване на гърдите му издаваше, че животът не го е напуснал. После от очите му бликнаха сълзи и главата му бавно се спусна към извърнатите му нагоре ръце.

Мовет го наблюдаваше без особено съчувствие, докато гърбът на младия мъж престана да се тресе, а силните, потиснати вопли, съпътстващи риданията му, се успокоиха.

— Няма смисъл да плачеш — каза грубо котката. — Мнозина загинаха, докато се опитваха да решат проблема. Четирима от рода Абхорсен си отидоха само през този век, опитвайки се да се справят със смъртта, счупените камъни и — първоначалния проблем. Настоящият Абхорсен определено не лежи, потънал в сълзи. Вземи се в ръце, за да й помогнеш.

— Дали ще мога? — попита Тъчстоун мрачно, като избърса лицето си с одеялото.

— Защо не? — изсумтя Мовет. — Най-напред се облечи. Тук, на борда, има и други неща за теб. Мечове и други подобни.

— Но аз не съм достоен да упражнявам кралска...

— Просто прави, каквото ти казвам — каза решително Мовет. — Гледай на себе си като на верния меч на Абхорсен, ако това те кара да се чувстваш по-добре, макар че в сегашната епоха ще установиш, че здравият разум е по-важен от честта.

— Много добре — промърмори Тъчстоун смирено. Стана и облече бельото и ризата, но не успя да нахлузи панталоните върху мускулестите си крака.

— В един от сандъците тук има поличка и гамаши — каза Мовет, след като видя как Тъчстоун подскача на един крак, докато другият бе заклещен в твърде тясната кожа.

Мъжът кимна, съблече панталона и се покатери през дупката, стараейки се да стои колкото може по-далече от Мовет. По средата на пътя спря, обгърнал с ръце двата края на дупката.

— Нали няма да й кажеш? — попита.

— На кого да кажа? Какво да кажа?

— На Абхорсен. Моля те, ще направя всичко възможно да й помогна. Но не беше нарочно. Поне от моя страна. Моля те, не й казвай...

— Спести си молбите — каза Мовет с отвратен тон. — Не мога да й кажа. Ти също. Покварата е всеобхватна, а заклинанието действа доста безразборно. Побързай — скоро ще се върне. Ще ти разкажа останалата част от нашата сага, докато се обличаш.

Сабриел се завърна от извора, чувствайки се поздрава, по-чиста и по-щастлива. Беше спала добре, а сутрешното измиване бе почистило кръвта. Синините, отоците и слънчевото изгаряне бяха реагирали добре на лечението с билки. В крайна сметка се чувстваше осемдесет процента нормална, вместо онези десет процента работоспособност, и изгаряше от нетърпение да има и друга компания на закуска, освен сардоничния Мовет. Той също имаше своите предимства, като например охраняването на изгубили съзнание или спящи хора. Освен това я беше уверил, че е проверил символа на Хартата върху челото на мъжа от кораба, и беше установил, че е неопетнен от Свободна магия или некромантия.

Беше очаквала мъжът да е още заспал, затова усети лека тръпка на изненада и напрежение, когато видя една фигура да стои до носа на кораба, извърната на другата страна. Ръката й мигновено се спусна към меча, но после видя Мовет наблизо, разположил се предпазливо на перилата на кораба.

Тя се приближи неспокойно, макар любопитството й да бе потиснато от необходимостта да бъде предпазлива с непознатите. Той изглеждаше по друг начин с дрехи. По-възрастен и някак страховит, най-вече защото бе пренебрегнал нейните семпли дрехи, заради червена поличка на златисти райета, със съответните червени гамаша на златисти ивици, които се губеха под обърнати надолу ботуши от жълто-кафява еленова кожа. Все пак беше облякъл нейната риза, и се готвеше да облече червено кожено палто. То имаше свалящи се ръкави с връзки, които изглежда му създаваха проблеми. Два меча лежаха в ножниците до краката му, а острите им, лъскави върхове се подаваха на четири инча от кожата. На кръста му вече стоеше широк пояс, със съответните куки.

— Проклети връзки — каза той, когато тя стигна на около десет крачки от него. Гласът му беше приятен, доста дълбок, но в момента беше разстроен и висок от раздразнението.

— Добро утро — каза Сабриел.

Той се извърна, изпусна ръкавите и почти се приведе към мечовете, преди да промени движението си в поклон, увенчан с падане на коляно.

— Добро утро, милейди — изрече дрезгаво, свел глава, старателно избягвайки погледа ѝ. Тя видя, че е намерил някакви обици, големи златни халки, неумело промушени през ушите му, които кървяха. С изключение на тях, успя да види само горната част на къдравата му коса.

— Не съм „милейди“ — каза Сабриел, питайки се кое от правилата на етикецията на мис Прионт важеше за тази ситуация. — Името ми е Сабриел.

— Сабриел? Та ти си Абхорсен — каза бавно мъжът. Не звучеше особено жизнерадостен, помисли си тя, малко разочаровано. Може би в крайна сметка нямаше да има кой знае какъв разговор на закуска.

— Не, моят баща е Абхорсен — отвърна тя, поглеждайки строго Мовет, като предупреждение да не се меси. — Аз съм един вид заместник. Малко е сложно, затова ще ти обясня по-късно. Как се казваш?

Той се поколеба, после смотолеви:

— Не мога да си спомня, милейди. Моля, наричайте ме... наричайте ме Тъчстоун.

— Тъчстоун? — попита Сабриел. Звучеше ѝ познато, но за миг не можа да определи откъде. — Тъчстоун? Но това е шутовско име, име на глупак. Защо да те наричам така?

— Защото съм такъв — отвърна той тихо с равен тон.

— Е, трябва да те наричам все някак — продължи Сабриел. — Тъчстоун. Знаеш ли, има едно предание за мъдрия глупак, така че може би не е толкова зле. Предполагам, че мислиш, че си глупак, защото си бил прикован като барелеф на кораб — и в смъртта, разбира се.

— В смъртта! — възкликна Тъчстоун.

Той вдигна глава и сивите му очи срещнаха тези на Сабриел. Странно, но погледът му беше ясен и интелигентен. Може би все пак има надежда за него, помисли си тя, докато обясняваше:

— Незнайно как духът ти бе оцелял непосредствено след границата със смъртта, а тялото ти се бе запазило под формата на барелеф. Навярно са били приложени едновременно Свободна магия и

некромантия. И в двата случая магията е била много силна. Любопитно ми е защо е била употребена върху теб.

Тъчстоун отново извърна очи и Сабриел долови известна прикритост или смущение. Предположи, че предстоящото обяснение в най-добрия случай ще бъде полуистина.

— Не си спомням много добре — каза той бавно. — Макар че постепенно си припомням разни неща. Аз съм... бях... гвардейски офицер. От Кралската гвардия. Имаше нападение срещу кралицата... засада в подножието на стълбите. Помня, че се сражавахме, с мечове и магия на Хартата — всички бяхме магове на Хартата, цялата гвардия. Мислех, че сме в безопасност, но ни предадоха... а после... се озовах тук. Не зная как.

Сабриел слушаше внимателно, питайки се каква част от думите му беше истина. По всяка вероятност паметта му беше увредена, но може би наистина е бил кралски гвардеец. Може би е направил заклинание за защита... което би обяснило защо враговете му са успели само да го пленят, но не и да го убият. Ала те несъмнено са могли да изчакат, докато заклинанието се развали. Защо са използвали този странен метод на пленничество? И, което бе най-важно, как са успели да поставят тази фигура в най-защитеното място?

Тя остави всички тези въпроси за по-нататъшно проучване, защото ѝ хрумна друга мисъл. Ако наистина е бил кралски гвардеец, то кралицата, която бе охранявал, сигурно беше мъртва от поне двеста години, а с нея бяха изчезнали всички хора и неща, които мъжът бе познавал.

— Прекарал си в плен дълго време — каза тя внимателно, защото не беше сигурна как да му поднесе новината. — Бил ли си... тоест, имал ли си... ами, искам да кажа, че е минало много време...

— Двеста години — пошепна Тъчстоун. — Твоят слуга ми каза.

— Семейството ти...

— Нямам семейство — каза той. Изражението му беше застинало, неподвижно като издяланото дърво от предишния ден. Той внимателно протегна ръка и извади един от мечовете, поднасяйки го на Сабриел откъм дръжката.

— Бих искал да ви служа, милейди, да се сражавам срещу враговете на кралството.

Сабриел не взе меча, макар че молбата му я накара инстинктивно да протегне ръка. Ала някаква мимолетна мисъл я принуди да свие разтворената си длан и ръката ѝ отново се спусна до тялото. Тя погледна Мовет, който наблюдаваше случващото се с невъзмутим интерес.

— Какво си му казал, Мовет? — попита го тя, а думите ѝ бяха изпълнени с подозрение.

— Разказах му за състоянието на кралството, най-общо казано — отвърна котката. — За последните събития. За нашето кацане тук, в общи линии. И твоят дълг, в качеството ти на Абхорсен, да подобриш положението.

— Ами за разяждащия дух? За призрачните ръце? За гарваните-убийци? За мъртвия преследвач, който и да е той?

— Не точно — отвърна Мовет развеселен. — Реших, че може да се досети и сам.

— Както виждаш — каза Сабриел доста ядосано, — моят „слуга“ не е бил съвсем откровен с теб. Аз съм отраснала зад Стената, в Анселстиер, така че имам смътна представа за това, което се случва. Имам огромни пропуски в знанията си за Старото кралство, в това число за всичко, свързано с история и география, а и за магията на Хартата. Натъквам се на ужасни врагове, навярно под цялостните напътствия на някой от Висшите мъртви, някой умел некромант. И не съм тръгнала да спасявам кралството, а само да открия баща си, истинския Абхорсен. Затова не желая да приемам клетвата или услугите ти, или каквото и да било друго, особено след като току-що се запознахме. Бих се радвала да ни придружиш до най-близкото подобие на цивилизация, но нямам представа какво ще правя след това. И, моля те, не забравяй, че името ми е Сабриел. Не милейди. Нито Абхорсен. А сега мисля, че е време за закуска.

При тези думи тя отиде до раницата си и извади малко овесена каша и малка тенджера. Тъчстоун остана вгледан в нея известно време, след това се изправи, нагласи мечовете си, облече палтото без ръкави, завърза ръкавите на колана си и се отправи към най-близките дървета.

Мовет го последва дотам и гледаше как събира изсъхнали клони и съчки за огъня.

— Тя наистина е отраснала в Анселстиер — каза котката. — Не разбира, че като отхвърля клетвата ти те оскърбява. А и е съвсем

вярно, че е невежа. Това е една от причините, поради които се нуждае от помощта ти.

— Не помня кой знае колко — каза Тъчстоун, като счупи на две един клон с голяма жестокост. — Освен най-близкото си минало. Всичко останало е като сън. Не съм сигурен дали е истина, дали съм го научил или е плод на въображението ми. И не се обидих. Клетвата ми не е особено ценна.

— Но ще ѝ помогнеш — каза Мовет. Това не беше въпрос.

— Не — отвърна Тъчстоун. — Помощта е за тези, които са ми равни. Ще ѝ служи. Само в това ме бива.

Както се бе опасявала Сабриел, по време на закуската не се водиха много разговори. Мовет отиде да си търси нещо за ядене, а те двамата бяха затруднени поради единствената тенджера и лъжица, затова се редуваха в яденето на кашата. Въпреки това затруднение, Тъчстоун беше сдържан. Сабриел започна да му задава най-различни въпроси, но тъй като стандартният му отговор беше: „Съжалявам, не мога да си спомня“, тя скоро се отказа.

— Предполагам, че не помниш и как се излиза от тази яма — попита раздражено тя, след един особено дълъг период на мълчание. Дори в собствените ѝ уши това прозвуча като реплика на отговорник по дисциплината, който се обръща към непослушен дванайсетгодишен ученик.

— Не, съжалявам... — поде механично Тъчстоун, после млъкна, а крайчецът на устата му се изви в моментен спазъм на задоволство. — Почакай! Да, спомням си! Има една скрита стълба, северно от кораба на крал Янеурл... о, не мога да си спомня кой точно беше...

— Близко до северния край има само четири кораба — размишляваше Сабриел. — Няма да бъде много трудно да го открием. Доколко си спомняш други географски особености? Кралството, например?

— Не съм сигурен — отвърна Тъчстоун предпазливо, отново привел глава. Сабриел го погледна и дълбоко пое въздух, за да потисне змиеподобните, гневни гърчове, които постепенно набираха сила в нея. Можеше да оправдае увредената му памет — все пак, тя се дължеше на магическия плен. Ала сервилният маниер, който я съпътстваше, ѝ се струваше само поза. Той беше като лош актьор в ролята на иконом —

всъщност по-скоро като човек, който не е актьор, но се опитва да изиграе ролята на иконом по най-добрия начин. Но защо?

— Моget ми нарисова карта — каза тя, като говореше по-скоро, за да се успокои, отколкото, за да осъществи истинска комуникация. — Но тъй като той очевидно е напуснал дома на Абхорсен само за няколко уикенда през последните хиляда години, дори и двестагодишните спомени...

Сабриел замълча и прехапа устни, внезапно осъзнала, че раздражението ѝ я правеше злобна. Той вдигна очи, когато тя спря да говори, но по лицето му не се четеше никаква реакция. Спокойно можеше да е изваян от дърво.

— Искam да кажа — продължи предпазливо тя, — че ще имам голяма полза, ако можеш да ме посъветваш за най-подходящия маршрут до Велизар, както и за важните забележителности и места по пътя.

Тя извади картата от специалния джоб в раницата и свали защитната мушама. Тъчстоун я хвана, когато тя я разгъна, и затисна двата края с камъни, докато Сабриел подсигуряваше своите с калъфа на телескопа.

— Мисля, че се намираме някъде тук — каза тя, проследявайки с пръст разстоянието от дома на Абхорсен, като следваше полета на Хартиненото крило оттам до една точка малко на север от делтата на Ратерлин.

— Не — каза Тъчстоун, а в гласа му за пръв път прозвуча решителност, когато заби пръста си на сантиметър от мястото, посочено от Сабриел, в северна посока. — Това тук е Холхелу. Намира се само на десет левги от брега, и на същата надморска височина като връх Анарсон.

— Чудесно! — възкликна усмихнатата Сабриел, докато гневът я напускаше. — Наистина помниш. И така, кой е най-добрият маршрут до Велизар и колко време ще отнеме пътуването?

— Не съм запознат със сегашното положение, ми... Сабриел — отвърна Тъчстоун. Гласът му стана по-тих, по-приглушен. — По думите на Моget, в кралството цари анархия. Възможно е градовете и селата вече да не съществуват. Ще има бандити, мъртви, свободни творения на Свободната магия, свирепи същества...

— Ако се абстрахираме от всичко това — попита Сабриел, — по кой път се движехте обикновено?

— От Нестоу, рибарското селище ето тук — каза Тъчстоун, сочейки брега на изток от Холхелоу. — Препускахме на север по Крайбрежния път и сменяхме конете при пощенските станции. Четири дни до Калиб, където почивахме един ден. После поемахме по вътрешния път през прохода Онсет, общо шест дни до Ондън. Един ден почивка в Ондън, а после четири дни до Орчър. Оттам е един ден път с кораб, или два дни на кон, до Западната порта на Велизар.

— Дори да изключим дните за почивка, това прави осемнайсет дни яздене и поне шест седмици вървене. Твърде дълго. Има ли друг начин?

— С кораб или лодка от Нестоу — намеси се Мовет, който се промъкна зад Сабриел, за да постави решително лапата си върху картата. — Ако успеем да открием такъв и ако някой от вас може да го управлява.

[1] Пробен камък (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Стълбата се намираше северно от средния кораб от общо четирите. Прикрита едновременно с магия и хитрост, тя наподобяваше просто много мокър участък от влажния варовик, от който бе образувана стената на ямата, но човек можеше да мине през него, защото всъщност това беше отворена врата, зад която се виеха стъпала.

Те решиха да слязат по тях на следващата сутрин, след като си починат още един ден. Сабриел изгаряше от желание да продължи нататък, защото усещаше, че опасността, грозяща баща ѝ, нараства, но разсъждаваше достатъчно реалистично, за да прецени собствената си нужда от време за възстановяване. Тъчстоун навярно също се нуждаеше от почивка, мислеше си тя. Беше опитала да измъкне още информация от него, докато търсеха стъпалата, но той очевидно нямаше желание дори да отвори уста, а когато го направи, Сабриел установи, че смирените му извинения я дразнят още повече. След като откриха вратата, тя съвсем се отказа и седна в тревата до извора, за да чете книгите на баща си за магията на Хартата. „Книгата за мъртвите“ беше все така подвързана с мушама. Дори и така, момичето усещаше присъствието ѝ, надвиснало мрачно над раницата...

Тъчстоун остана в противоположния край на кораба, близо до носа, и се зае със серия от упражнения по фехтовка с двата си меча, както и с разтягания и леки акробатични занимания. Моget го наблюдаваше от шубраците, а зелените му очи светеха, сякаш бяха вперени в мишка.

Обядът се оказа пълна катастрофа, както в кулинарен аспект, така и като комуникация. Сушени ивици говеждо, гарнирани с кресон от извора, и едносрични отговори от страна на Тъчстоун. Той дори продължи да я нарича „милейди“, въпреки многократните молби на Сабриел да използва името ѝ. Моget също не ѝ помогна особено, като я наричаше Абхорсен. След обяда всички се заеха със заниманията си. Сабриел се върна към книгата си, Тъчстоун — към упражненията, а Моget продължи наблюдението си.

Вечерята не беше чакана с нетърпение от никой. Сабриел се опита да поговори с Моет, но той сякаш се бе заразил от необщителността на Тъчстоун, макар да му липсваше неговата сервилност. Когато се нахраниха, всички се разотидоха от стъкмения лагерен огън — Тъчстоун пое на запад, Моет — на север, а Сабриел на изток — и всеки легна да спи на най-удобното парче земя, което успя да открие.

Сабриел се събуди веднъж през нощта. Без да става, видя, че огънят отново гори и Тъчстоун седи до него, вгледан в пламъците, а очите му отразяваха игривата, златистожълта светлина. Лицето му изглеждаше изтерзано, почти нездравно.

— Добре ли си? — попита тихо Сабриел, подпирайки се на лакът.

Тъчстоун се сепна, олюля се на пети и едва не падна. За първи път не звучеше като намусен слуга.

— Не съвсем. Помня това, което не трябва и забравям необходимото. Прости ми.

Сабриел не отговори. Той бе изрекъл последните две думи на огъня, не на нея.

— Моля ви, заспивайте, милейди — продължи Тъчстоун, възприел отново сервилната си роля. — Ще ви събудя на сутринта.

Сабриел понечи да каже нещо язвително относно арогантността на престорената му смиреност, после затвори уста и се върна под одеялото. Концентрирай се само върху спасението на баща си, каза си тя. Това е единственото важно нещо. Да спасиш Абхорсен. Не се тревожи за проблемите на Тъчстоун или за странния нрав на Моет. Спаси Абхорсен. Спаси Абхорсен. Спаси Абхорс... Спаси...

— Събуди се! — каза Моет право в ухото ѝ. Тя се обърна на другата страна, без да му обърне внимание, но той скочи над главата ѝ и го повтори в другото ѝ ухо. — Събуди се!

— Будна съм — промърмори Сабриел. Седна, омотана в одеялото, усещайки студа преди изгрева по лицето и ръцете си. Все още беше много тъмно, с изключение на неравномерната светлина от огъня и едва доловимите проблесъци на зората над ямата. Тъчстоун вече приготвяше кашата. Освен това се беше измил и обръснал — с

помощта на кинжал, съдейки по вида на драскотините и порязванията по брадата и шията му.

— Добро утро — каза той. — Кашата ще бъде готова след пет минути, милейди.

Сабриел изстена, когато отново чу тази дума, взе ризата и панталона си и залитайки се отдалечи, за да открие подходящ храст на път към извора, едно тромаво, загърнато в одеяло подобие на човешко същество.

Ледената вода на извора безмилостно довърши процеса на събуждане; Сабриел се подложи на въздействието ѝ за не повече от десет секунди, които ѝ трябваша да свали долната си риза, да се измие и отново да се облече. Чиста, разсънена и облечена, тя се върна при лагерния огън и изяде своя дал от кашата. След това Тъчстоун започна да се храни, докато Сабриел закопчаваше бронята, меча и звънците. Мовет лежеше до огъня и нагриваше корема си, покрит с бяла козина. Не за първи път Сабриел си зададе въпроса дали той изобщо има нужда от храна. Очевидно харесваше храната, но изглежда се хранеше за удоволствие, а не за да се подкрепя.

Тъчстоун продължи да се държи като слуга след закуска, като изми тенджерата и лъжицата, угаси огъня и разтреби всичко. Ала когато понечи да метне раницата на гърба си, Сабриел го спря.

— Не, Тъчстоун. Това е моят багаж. Аз ще го нося, благодаря.

Той се поколеба, после ѝ я подаде и щеше да ѝ помогне да я нарами, но тя прокара ръце през каишките и раницата се плъзна на гърба ѝ, преди той да поеме тежестта.

Половин час по-късно, може би след една трета от пътя по тясната, издълбана от камък стълба, Сабриел съжали за решението си да вземе раницата. Все още не се беше възстановила напълно от катастрофата с Хартиното крило, а стълбата беше много стръмна и толкова тясна, че тя с мъка преодоляваше криволичещите завои. Раницата непрекъснато се удряше в някоя вътрешна или външна стена, без значение накъде се обръщаше тя.

— Може би е добре да се редуваме в носенето на раницата — каза тя неохотно, когато спряха при някаква ниша, за да си поемат въздух. Тъчстоун, който ги водеше, кимна, и се върна няколко стъпала, за да вземе раницата.

— Сега аз ще водя — добави Сабриел, извивайки гърба и раменете си, като леко потръпна от събраната пот по гърба ѝ, който изглеждаше хлъзгав под бронята, туниката, ризата и долната риза. Взе свещта си от пейката и пристъпи напред.

— Не — каза Тъчстоун, застанал на пътя ѝ. — По тази стълба има пазачи — и пазители. Аз знам думите и знаците, с които се преминава. Ти си Абхорсен, така че може би ще те пуснат, но не съм сигурен.

— Изглежда паметта ти се връща — отбеляза Сабриел, леко раздразнена, задето са ѝ попречили. — Кажи ми, за тази стълба ли говореше, когато каза, че са устроили засада на кралицата?

— Не — отвърна категорично Тъчстоун. Той се поколеба, после добави: — Онази стълба беше във Велизар.

След тези думи се извърна и продължи нагоре по стълбите. Сабриел го последва, а Мовет вървеше по петите ѝ. След като вече не беше натоварена с раницата, тя беше нащрек. Докато наблюдаваше Тъчстоун, забеляза, че той от време на време спира и мърмори някакви думи под нос. Всеки път долавяше лекия като перце допир на Магията на Хартата. Фина магия, много по-хитроумна от тази в тунела отдолу.

Много по-трудно откриваема и навярно много по-смъртоносна. След като знаеше за нейното съществуване, тя също долови лекото усещане за смърт. Тази стълба бе станала свидетел на убийства преди много, много време.

Накрая стигнаха до голяма стая с две двойни врати от едната страна. Вътре се процеждаше светлина през многобройните малки, кръгли дупки в тавана, или, както скоро забеляза Сабриел, през обрасла решетка, която навремето е била отворена към въздуха и небето.

— Тази врата води навън — каза Тъчстоун. Той угаси свещта си, взе тази на Сабриел, която сега беше просто малко парче восък, и сложи и двете в един джоб, пришит върху предницата на полата му. Сабриел реши да се пошегува с горещия восък и възможната опасност, която криеше, но размисли. Тъчстоун съвсем не бе веселяк.

— Как се отваря? — попита тя, сочейки вратата. Не виждаше никаква дръжка, ключалка или ключ. И, всъщност, никакви панти.

Тъчстоун мълчеше с блуждаещ и втрънен поглед, а после се разсмя — горчив, кратък кикот.

— Не помня! Целият този път по стълбата, всички думи и сигнали... а сега са безполезни! Безполезни!

— Поне ни преведе по стълбата — изтъкна Сабриел, разтревожена от силната му самоомраза. — Без тебе все още щях да си седя край извора и да гледам как бълбука.

— Щеше да намериш изхода — промърмори Тъчстоун. — Или Мовет щеше да го открие. Да! Заслужавам да си остана просто дърво...

— Тъчстоун — намеси се Мовет със съскане. — Млъкни. Трябва да бъдеш полезен, забрави ли?

— Да — отвърна той, видимо успокоил дишането си, с хладнокръвно лице. — Съжалявам, Мовет. Милейди.

— Моля, моля, просто Сабриел — каза Сабриел уморено. — Току-що завърших училище — само на осемнайсет съм! Нелепо е да ме наричаш милейди.

— Сабриел — каза плахо Тъчстоун. — Ще се опитам да го запомня. „Милейди“ е по навик... напомня ми за мястото ми в този свят. По-лесно ми е...

— Не ме е грижа кое ти е по-лесно! — сопна се Сабриел. — Не ме наричай милейди и престани да се държиш като слабоумен! Просто бъди себе си. Дръж се нормално. Нямам нужда от слуга, трябва ми добър... приятел!

— Много добре, Сабриел — каза Тъчстоун, като старателно наблегна на думите си. Сега беше ядосан, но това поне беше по-добро от сервилното му поведение, помисли си Сабриел.

— А сега — каза тя на самодоволно ухиления Мовет, — имаш ли някакви идеи за тази врата?

— Само една — отвърна котката, плъзгайки се между краката ѝ към тънката линия, която разделяше двете крила на вратата. — Да блъскаме. По един от всяка страна.

— Да блъскаме?

— Защо не? — каза Тъчстоун и сви рамене. Зае позиция, подпрян на лявата страна на вратата, опрял длани в покритата с метал врата. Сабриел се поколеба, после направи същото в дясната половина.

— Едно, две, три, бутай! — нареди Мовет.

Сабриел блъсна на „три“, а Тъчстоун — на „бутай“, затова изминаха няколко секунди, преди дружните им усилия да се синхронизират. После вратата бавно се отвори с изскърцване и през

нея нахлу сноп ярка слънчева светлина, който се плъзна от пода към тавана, а по пътя му танцуваха пращинки.

— Странно е — каза Тъчстоун, а дървото трептеше под ръцете му, като дръпнатите струни на лютня.

— Чувам гласове — възкликна Сабриел, а ушите ѝ доловиха приглушени думи, смях и далечно пеене.

— Виждам времето — прошепна Мовет, толкова тихо, че думите му се изгубиха.

После вратите се отвориха. Те преминаха, закрили очи от слънцето, усетили хладния бриз, който хапеше кожата им и свежия аромат на борови дървета, прочистил ноздрите им от подземния прах. Мовет кихна бързо три пъти и затича наоколо в тесен кръг. Вратите се затвориха с плъзгане зад гърба им, толкова тихо и необяснимо, както се бяха отворили.

Намираха се на малко сечище наскрел една борова гора или плантация, защото дърветата бяха разположени равномерно. Вратите зад тях се намираха в ниска затревена могила, покрита с окастрени храсти. По земята имаше дебел килим от борови иглички, а през няколко крачки се подаваха шишарки, като черепи, заровени в някое древно бойно поле.

— Гората на стражите — каза Тъчстоун. Той пое дълбоко въздух няколко пъти, погледна небето и въздъхна. — Зима е, струва ми се — или ранна пролет?

— Зима — отвърна Сабриел. — В района на Стената валеше доста силен сняг. Тук времето изглежда много по-меко.

— По-голямата част от Стената, Дългите скали и домът на Абхорсен са разположени, напълно или частично, в Южното плато — обясни Мовет. — Платото се намира между триста и шестстотин метра над бреговата ивица. Всъщност областта около Нестоу, накъдето сме тръгнали, се намира предимно под морското равнище и е култивирана.

— Да — каза Тъчстоун. — Спомням си. Лонг Дайк, издигнатите канали, вятърните помпи, които да изтласкват водата...

— Странно, но и двамата сте много сведущи по този въпрос — отбеляза Сабриел. — Някой от вас ще бъде ли така добър да ми каже нещо, което наистина искам да разбера, например какви са Великите Харти?

— Аз не мога — казаха едновременно Мовет и Тъчстоун. После Тъчстоун продължи колебливо: — Има едно заклинание... ограничение, което тегне над нас. Но някой, който не е маг на Хартата, или свързан по друг начин с нея, може би ще проговори. Например, някое дете, кръстено със символа на Хартата, но без да е отраснало сред силата ѝ.

— По-умен си, отколкото мислех — отбеляза Мовет. — Не че това говори много.

— Дете — каза Сабриел. — Откъде би могло да знае едно дете?

— Ако ти бе получила добро образование, също щеше да знаеш — каза Мовет. — Това твоё училище е било само загуба на ценно сребро.

— Може би — съгласи се Сабриел. — Ала след като вече знам повече за Старото кралство, подозирам, че фактът, че съм ходила на училище в Анселстиер, е спасил живота ми. Но стига за това. Накъде ще поемем сега?

Тъчстоун погледна небето — синьо над сечището и мрачно над кръга от борове. Слънцето едва се виждаше над дърветата, навярно оставаше час до обедния зенит. Тъчстоун премести поглед от него към сенките на дърветата, а после посочи:

— Изток. Там трябва да има няколко камъка на Хартата, които водят оттук до източния край на Гората на стражите. Това място е силно защитено с магии. Има... имаше много камъни.

Камъните все още стояха, а след първия между тях криволичеше нещо като животинска следа. Под борове беше прохладно, но приятно, а постоянното присъствие на Камъните на Хартата беше успокояващо усещане за Сабриел и Тъчстоун, които ги възприемаха като маяци в морето от дървета.

Камъните бяха общо седем и нито един не беше счупен, макар Сабриел да изпитваше остър пристъп на нервно напрежение всеки път, когато напускаха приятната атмосфера на единия, за да стигнат до другия, а в съзнанието ѝ неизменно изникваше мрачна картина — оцапаният в кръв, разцепен камък на Разполовения хребет.

Последният камък се намираше в самия край на боровата гора, върху гранитна скала, висока около трийсет-четирийсет метра, която бележеше източния край на гората и края на възвишението.

Те застанаха до него и погледнаха нататък, към необятната шир на синьо-сивото море, осеяно с бели вълни, неспокойно, вечно плискащо се към брега. Под тях се намираха равните, потънали полета на Нестоу, поддържани от мрежа издигнати канали, помпи и диги. Самото селище се намиреше на три-четвърти миля разстояние, разположено високо върху друга гранитна скала, зад която се криеше пристанището.

— Полетата са залети — каза Тъчстоун с озадачен тон, сякаш не можеше да повярва на очите си.

Сабриел проследи погледа му и видя, че онова, което бе взела за някаква култура, всъщност бе тиня и вода, невъзмутимо заели мястото на посевите, някога раснали там. Вятърните мелници, хранващи помпите, стояха безмълвни, а на върха на скелетата имаше неподвижни ветропоказатели във форма на трилистник, въпреки че от морето духаше солен бриз.

— Но помпите бяха омагьосани с магия на Хартата — възкликна Тъчстоун. — За да следват вятъра, да работят безпроблемно...

— По полетата няма никакви хора — никой, от тази страна на селото — добави Мовет, а очите му бяха по-проницателни от телескопа в раницата на Сабриел.

— Навярно Камъкът на Хартата в Нестоу е счупен — каза студено Сабриел през зъби. — Освен това долавям някаква смрад в бриза. В селото има мъртви.

— Лодката ще бъде най-бързият начин да стигнем до Велизар, а аз съм доста сигурен в плавателните си умения — отбеляза Тъчстоун. — Но ако мъртвите са там, не е ли по-добре...

— Ще слезем долу и ще вземем някоя лодка — заяви решително Сабриел. — Докато слънцето е високо.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Сред наводнените полета бе имало издигната пътека, но сега тя бе потопена до нивото на глезена, а на места се пропадеше до бедрото. Само построените отводнителни канали се издигаха високо над солената вода и всички се спускаха на изток, а не към селото, така че Сабриел и Тъчстоун бяха принудени да газят по пътеката. Мовет, естествено, пътуваше, усукал крехката си фигура около врата на Сабриел, като кожа от бяла лисица.

Водата и калта, ведно с несигурния път, забавяха придвижването. Отне им час да изминат по-малко от миля, затова, когато най-сетне излязоха от водата и стъпиха в началото на скалистото възвишение към селото, беше много по-късен следобед, отколкото на Сабриел ѝ се искаше. Поне небето е ясно, помисли си тя, поглеждайки нагоре. Зимното слънце не беше особено топло и не можеше да се опише като палещо, но със сигурност щеше да попречи на повечето представители на Нисшите мъртви да се осмелят да излязат навън.

Въпреки това, те се придвижваха внимателно към селото, с полуизвадени мечове, а Сабриел с ръка на звънците. Пътеката криволичеше в поредица от стъпала, издълбани в скалата, тук-там заздравени с тухли и хоросан. Самото село се бе сгушило на върха — около трийсет уютни тухлени къщички с дървени покриви, някои боядисани в ярки цветове, други — в мрачни, а някои просто сиви и обрулени от ветровете.

Беше съвсем тихо, като се изключеше случайния полъх на вятъра или печалния вик на някоя чайка, които долитаха от въздуха над главите им. Сабриел и Тъчстоун се приближиха един до друг, вървейки почти рамо до рамо по онова, което минаваше за главна улица, вече извадили мечовете, а очите им се стрелкаха към затворените врати и прозорците със спуснати кепенци. И двамата се чувстваха неспокойни, изнервени — едно неприятно, изгарящо усещане се прокрадваше из телата им, започвайки от гърба, към тила, до знака на Хартата на челото. Сабриел усещаше и присъствието на мъртви същества. Нисши

мъртви, криещи се от слънцето, спотайващи се наблизко, в някой дом или изба.

В края на главната улица, на най-високото място на скалата, един Камък на Хартата стоеше върху добре поддържана морава. Едната половина на камъка беше отрязана, парчетата бяха счупени и катурнати, черен камък върху зелената трева. Пред камъка лежеше труп с вързани ръце и крака, а зеещият разрез на гърлото му недвусмислено показваше откъде е дошла кръвта — кръвта за жертвоприношението, което бе счупило камъка.

Сабриел коленичи до трупа, извърнала очи от счупения камък. Беше разрушен съвсем наскоро, усети тя, ала вратата към Смъртта вече се открехваше със скърцане. Тя почти усещаше студените течения зад нея, които се виеха около камъка, изсмуквайки топлината и живота от въздуха. Там също се спотайваха разни същества, тя знаеше това, точно зад границата. Усещаше тяхната жажда за живот, тяхното нетърпение да се спусне нощта.

Както очакваше, трупът беше на маг на Хартата, мъртъв едва от три-четири дни. Ала не беше очаквала, че мъртвият е жена. Широките рамене и мускулестото тяло я бяха заблудили за миг, но пред нея лежеше жена на средна възраст, със затворени очи и прерязано гърло, а късата ѝ кафява коса се бе втвърдила от морската сол и кръвта.

— Селската лечителка — каза Моет, сочейки с носа си гривната на китката ѝ. Сабриел отмести въжетата, с които бе вързана, за да може да вижда по-добре. Гривната беше бронзова, с инкрустирани символи на Хартата от нефрит. Символите вече не действаха, защото върху бронза имаше засъхнала кръв, а в кожата под метала нямаше пулс.

— Била е убита преди три или четири дни — обяви Сабриел. — Камъкът е бил счупен по същото време.

Тъчстоун я погледна и кимна мрачно, после продължи да гледа къщите отсреща. Мечовете висяха свободно в ръцете му, но Сабриел забеляза, че цялото му тяло е напрегнато като натъпкано в кутия човече на пружина, готово да изскочи.

— Този... или това..., което я е убило и е счупило камъка, не е пленило духа ѝ — добави тихо Сабриел, сякаш размишляваше на глас. — Чудно защо?

Нито Моет, нито Тъчстоун отговориха. За миг Сабриел реши да попита самата жена, ала внезапно я порив за пътешествия в смъртта

бе дълбоко потиснат от наскорошните ѝ преживявания. Вместо това, тя срязва въжетата и положи жената на земята, доколкото може; накрая тялото ѝ зае свитата поза на спящ човек.

— Не зная името ти, лечителко — прошепна Сабриел. — Но се надявам бързо да преминеш отвъд Последната порта. Сбогом.

Тя се изправи и нарисова символите на Хартата за погребалната влада над трупа, прошепвайки имената им, докато го правеше — ала пръстите ѝ се движеха неумело и не успяваше да намери точните думи. Пагубното влияние на счупения камък я притискаше, сякаш борец я бе сграбчил за китките, стискайки челюстта ѝ. По челото ѝ изби пот, а през крайниците ѝ премина болка, ръцете ѝ трепереха от усилието, езикът ѝ натежа, сякаш се бе подул във внезапно пресъхналата ѝ уста.

После усети, че отнякъде идва помощ, тялото ѝ се изпълни със сила, която вдъхна живот на символите, укроти ръцете ѝ, проясни гласа ѝ. Тя завърши молитвата и над жената проблесна искра, превърна се в игрив пламък, а след това се разрасна в буен, нажежен до бяло огън, който обхвана цялото ѝ тяло, поглъщайки го напълно, за да го превърне в пепел, лек товар за морските ветрове.

Допълнителната сила идваше от ръката на Тъчстоун, а разтворената му длан бе леко опряна на рамото ѝ. Докато се изправяше, допирът изчезна. Когато Сабриел се обърна, Тъчстоун тъкмо измъкваше меч с дясната си ръка, вперил поглед в къщите — сякаш нямаше нищо общо с оказаната ѝ помощ.

— Благодаря ти — каза Сабриел. Тъчстоун беше силен маг на Хартата, може би колкото самата нея. Това я изненада, макар да не разбираше защо. Той не бе крил факта, че е маг на Хартата — тя предполагаше, че знае само няколко от символите и заклинанията, свързани повече със сраженията. Дребни магии.

— Трябва да продължим — каза Мовет, който възбудено крачеше напред-назад, като внимателно избягваше късовете от счупения камък. — Да намерим лодка и да отплаваме по море преди падането на нощта.

— Пристанището е нататък — изрече бързо Тъчстоун, сочейки с меч си. И той, и котката изгаряха от желание да напуснат района на счупения камък, помисли си Сабриел. Ала и тя изпитваше същото. Дори и на ярката дневна светлина, той сякаш помрачаваше цветовете наоколо. Моравата вече беше по-скоро жълта, отколкото зелена, и дори сенките изглеждаха по-плътни и по-многобройни от нормалното. Тя

потръпна, припомнила си за Разполовения хребет и съществото на име Тролк.

Пристанището се намираше от северната страна на скалата, докъдето се стигаше по още стъпала, издълбани в скалистия хълм, или когато ставаше дума за товар, чрез някой от подемните кранове, разположени по ръба ѝ. В прозрачната синьо-зелена вода бяха вдадени дълги дървени кейове, разположени под заслона на скалист остров, помалък брат на скалата в селото. Дълъг вълнолом от огромни каменни блокове свързваше острова с брега, като завършек на защитата на пристанището срещу вятъра и вълните.

На пристанището нямаше закотвени лодки, вързани за кейовете или към стената. Нямаше дори нито една ладия, издърпана на брега за ремонт. Сабриел застана на стъпалата, вгледана надолу, а всякакви бъдещи планове временно изчезнаха от съзнанието ѝ. Тя просто гледаше как морето се плиска около покритите с раковини стълбове на кейовете; подвижните сенки в синята вода, хвърляни от дребните риби, движещи се на пасажи по свои си дела. Мовет седеше в краката ѝ и мълчаливо душеше из въздуха. Тъчстоун бе застанал по-високо зад нея и пазеше тила.

— Ами сега? — попита Сабриел, сочейки неопределено към празното пристанище долу, а ръката ѝ се движеше в ритъма на вълните, които непрестанно се полюшваха към дървото и камъка.

— На острова има хора — каза Мовет, присвил очи срещу вятъра. — А между двете оголени скали на югозапад има завързани лодки.

Сабриел погледна нататък, но не видя нищо, докато не извади телескопа от раницата на гърба на Тъчстоун. Той стоеше съвсем неподвижно, докато тя тършуваше, притихнал като празното село. Отново се преструва на дървена статуя, помисли си Сабриел, но всъщност нямаше нищо против. Той се старееше да бъде полезен, без да изразява благоговението си на всеки пет минути.

През телескопа тя видя, че Мовет е прав. Няколко лодки стояха наполовина скрити между две издадени скали, а се виждаха и едва доловими признаци на живот: зърна простор за пране, което се развяваше зад ъгъла на една висока скала; мимолетно движение между две от шестте или седемте порутени дървени постройки, сгушени в югозападната част на острова.

Отмествайки поглед към вълнолома, Сабриел проследи протежението му. Както и бе предполагала, в самия център имаше пролука, през която морето нахлуваше с голяма сила. Купчината дърва откъм островната му страна показваше, че някога там бе имало мост, който вече бе премахнат.

— Изглежда селяните са избягали на острова — каза тя и сгъна телескопа. — На вълнолома има пролука, която да задържа течащата вода между острова и брега. Идеална защита срещу мъртвите. Не мисля, че дори някой разяждащ дух би рискувал да прекоси дълбоката приливна вода...

— Да вървим тогава — промърмори Тъчстоун. Отново звучеше притеснен, изнервен. Сабриел го погледна, после погледна над главата му, и разбра защо. От югоизток зад селото се събираха облаци — тъмни облаци, носещи дъжд. Въздухът бе спокоен, но след като видя облаците, Сабриел разбра, че това е затишие пред буря. Слънцето нямаше да ги предпазва още дълго, а нощта щеше да настъпи рано.

Без повече подканяне, тя пое надолу по стълбите към пристанището, а после към вълнолома. Тъчстоун я последва по-бавно, като през няколко крачки се извъръщаше да погледне назад. Мовет се присъедини, а дребното му котешко лице непрекъснато се обръщаше, за да погледне къщите.

Зад тях се открехваха кепенци и зад сигурността на сенките надничаха безплътни очи, гледаха как тримата напредват към вълнолома, все още окъпан в ярка слънчева светлина, обграден от стремителните вълни на ужасната вода. Изгнилите, разложени зъби скърцаха, стиснати в устата на скелетите. Далече зад прозорците, сенки, по-тъмни от тези, които хвърляше светлината, кръжаха тревожно, разгневени — и уплашени. Всички знаеха кой е минал оттам.

Една от тези сенки, избрана от множеството и заставена от събратята си, се отказа от своето съществуване в живота с безмълвен вик, изчезвайки в смъртта. Техният господар се намираше на много, много левги разстояние и най-бързият начин да се доберат до него се намираше там. Разбира се, след като предадеше посланието си, вестоносецът щеше да пропадне през Портите до окончателната си смърт. Ала господарят му не се интересуваше от това.

Пролуката във вълнолома се оказа широка петнайсет стъпки, а водата беше два пъти по-висока от Сабриел, понеже морето нахлуваше през нея необуздано и стихийно. Освен това, тя бе охранявана от стрелци на острова, както забелязаха, когато една стрела се удари в камъните пред тях и полетя към морето.

Тъчстоун незабавно се втурна пред Сабриел и тя долови потока на Магията на Хартата в него, а мечовете му описаха огромен кръг във въздуха пред тях двамата. Пътят на мечовете бе последван от светещи ивици, а във въздуха надвисна светещ кръг.

Четири стрели се извиха от острова към тях. Една от тях, попаднала в кръга, просто изчезна. Останалите три съвсем не улучиха целта, и се приземиха в камъните или морето.

— Стрелкова стража — изохка Тъчстоун. — Дава резултат, но трудно ще продължим. Ще отстъпим ли?

— Още не — отвърна Сабриел. Тя усещаше как мъртвите се движат в селото зад тях, а вече виждаше и стрелците. Бяха четирима, две двойки, всяка от които се криеше зад един от големите, побити камъни, които бележеха мястото, на което вълноломът се свързваше с острова. Изглеждаха млади и неспокойни и вече бяха доказали, че не представляват голяма заплаха.

— Почакайте! — извика Сабриел. — Ние не сме врагове!

Не последва отговор, но стрелците не свалиха стрелите от тетивата.

— Каква е титлата на водача на селото — имам предвид по принцип? Как го наричат? — прошепна набързо Сабриел към Тъчстоун, и за пореден път си пожела да знаеше повече за Старото кралство и неговите обичаи.

— По мое време... — отвърна бавно Тъчстоун, а мечовете му проследиха стрелковата стража, ангажирала почти цялото му внимание — по мое време... Старейшина — за толкова голямо село.

— Бихме искали да говорим с вашия старейшина! — извика Сабриел. Тя посочи облаците, които се придвижваха зад нея и добави: — Преди да се стъмни!

— Почакайте! — чу се в отговор и един от стрелците хукна от скалите нагоре към сградите. Вече по-близо, Сабриел разбра, че това навярно са навеси за лодки или нещо подобно.

Стрелецът се върна след няколко минути, а един по-възрастен мъж куцукаше сред скалите зад него. Щом го видяха, останалите трима стрелци свалиха лъковете и прибраха стрелите в колчаните. Видял това, Тъчстоун престана да поддържа заклинанието. То увисна във въздуха за миг, след това се разсея, оставяйки краткотрайна дъга.

Старейшината беше действително име, освен титла, както разбраха, когато той закуцука по вълнолома. Дълга бяла коса се развяваше като крехка паяжина около неговото слабо, набръчкано лице и той се движеше с целенасоченото усилие на много старите хора. Не изглеждаше уплашен, навярно бе изпълнен с апатичната смелост на човек, чиято смърт бездруго вече наближава.

— Кои сте вие? — попита той, когато наближи пролуката, застанал над въртящите се води като някакъв легендарен пророк, а тъмнооранжевата му мантия се развяваше около него от усилващия се бриз. — Какво искате?

Сабриел отвори уста, за да отговори, но Тъчстоун вече я бе изпреварил.

— Аз съм Тъчстоун, верен оръженосец на Абхорсен, който стои тук. Със стрели ли посрещате хората като нас?

Старецът замълча за миг, а хлътналите му очи бяха вперени в Сабриел, сякаш можеше да отстрани всяка измама или заблуда само с поглед. Сабриел отвърна на погледа му, но с ъгъла на устата си прошепна на Тъчстоун.

— Какво те кара да мислиш, че можеш да говориш от мое име? Няма ли да е по-добре да подходим по-дружелюбно? И тъй като си мой верен...

Тя замълча, защото старецът се прокашля, преди да проговори и плюе във водата. За миг тя реши, че това е неговият отговор, но тъй като нито стрелците, нито Тъчстоун реагираха, очевидно не беше така.

— Времената са лоши — рече Старейшината. — Бяхме принудени да напуснем домовете си и да заживеем в димящите бараки, да оставим топлината и уюта заради морските ветрове и вонята на риба. Много от жителите на Нестоу са мъртви — или по-лошо. Непознатите и пътниците са рядкост в тези времена и невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Аз съм Абхорсен — каза неохотно Сабриел. — Враг на мъртвите.

— Помня — отвърна бавно старецът. — Абхорсен идваше тук, когато бях млад. Идваше да усмири духовете, които донасяше търговецът на подправки, Хартата да го прокълне. Абхорсен. Помня палтото, което носиш, синьо като дълбините на морето, със сребърните ключове. Имаше също и меч...

Той замълча в очакване. Сабриел стоеше безмълвно, чакаше да продължи.

— Искан да види мечан — каза Тъчстоун с равен глас, след като тишината се проточи твърде дълго.

— О — отвърна Сабриел и се изчерви.

Беше съвсем очевидно. Внимателно, за да не плаши стрелците, тя измъкна мечан, изправяйки го срещу слънцето, за да се видят ясно символите на Хартата, танцуващи в сребърно върху острието.

— Да — въздъхна Старейшината, а старите му рамене се отпуснаха облекчено. — Това е мечът със закланания на Хартата. Тя е Абхорсен.

Той се извърна и се затътри към стрелците, а изтощеният му глас се извиси до някакво бегло подобие на рибарски поздрав.

— Елате, вие четиримата. Побързайте с мостан. Имане гости! Помогнете най-сетне!

Сабриел погледна Тъчстоун, повдигайки вежди по повод значението на последните три думи, изречени от стареца. За нейна изненада, Тъчстоун отвърна на погледа ѝ и го задържа.

— Според традицията, човек с висок ранг, какъвто си ти, трябва да бъде представен от своя верен оръженосец — каза той тихо. — А единственият приемлив начин да пътувам с теб е в качеството на твой верен оръженосец. Иначе, хората ще предположат, че ние, в най-добрия случай, сме незаконни любовници. Ако свържеш името си с моето по този начин, това ще те принизи в очите на повечето хора. Разбираш ли?

— А — отвърна Сабриел, преглъщайки, усетила как червенината на смущението ѝ се завръща и плъзва от бузите към шията ѝ. Чувстваше се така, сякаш е получила някоя от най-жестоките социални критики на мис Прионт. Дори не се бе замислила как биха изглеждали двамата, ако пътуват заедно. Несъмнено, в Анселстиер това би се възприело като позорно, но тук беше Старото кралство, където нещата бяха различни. Но само някои неща, както изглеждаше.

— Урок двеста и седми — промърмори Мовет някъде до краката й. — Три от десет. Питам се дали имат малко прясно уловен меджид? С удоволствие бих хапнал един малък, още подскачащ...

— Замълчи! — прекъсна го Сабриел. — Най-добре за известно време да се преструваш на нормална котка.

— Много добре, милейди. Абхорсен — отвърна Мовет, отдалечавайки се, за да седне от другата страна на Тъчстоун.

Сабриел се готвеше за хаплив отговор, когато видя едва забележимата извивка в ъгъла на устата на Тъчстоун. Тъчстоун? Да се подсмива? Изненадана, тя не успя да изрече правилно остроумния си отговор, после съвсем го забрави, когато четиримата стрелци покриха с дъска пролуката, а единият й край се стовари върху камъка със стряскащ звук.

— Моля, прекосете бързо — каза Старейшината, когато мъжете закрепиха дъската. — Сега в селото има много зловещи същества, а се боя, че денят е почти превалил.

Като потвърждение на думите му, сянката на облаците над тях се спусна, докато той говореше, и свежият аромат на предстоящ дъжд се смеси с влажния и солен дъх на море. Без повече подкани, Сабриел бързо претича по дъската, след нея Мовет, а Тъчстоун вървеше последен.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Всички оцелели жители на Нестоу се бяха събрали в най-големия навес за опушване на риба, освен настоящата смяна стрелци, които наблюдаваха вълнолома. През изминалата седмица селяните наброявали сто двацет и шест — сега бяха трийсет и един.

— До тази сутрин бяха трийсет и двама — каза Старейшината на Сабриел, докато ѝ подаваше чаша нелошо вино и парче сушена риба върху филия много твърд и много клисав хляб. — Мислехме, че сме в безопасност, когато дойдохме на острова, но момчето на Монжер Стоуърт бе намерено точно преди разсъмване днес, изсмукано като шушулка. Когато го намерихме, беше като... изгоряла хартия, запазила формата си... докоснахме го и той се разпадна в люспи от... нещо като пепел.

Сабриел се огледа наоколо, докато старецът говореше, и забеляза многото фенери, свещи и тръстикови свещици, които допринасяха както за осветлението, така и за димната, пропита с миризма на риба атмосфера в навеса. Оцелелите бяха много разнородна група — мъже, жени и деца, от съвсем малки, до самия Старейшина. Единствената им обща черта беше страхът, сковал лицата им, страхът, прозиращ в нервните им, отсечени движения.

— Мислим, че един от тях е тук — каза една жена, чийто глас отдавна бе изчезнал зад страха и фатализма. Тя стоеше сама, придружавана от празното пространство на трагедията. Сабриел предположи, че е изгубила семейството си. Съпруг, деца — навярно родители и сестри или братя, защото още не бе прехвърлила четиридесетте.

— Той ще ни отнесе, един по един — продължи жената сухо, а гласът ѝ изпълваше навеса със зловеща сигурност. Около нея хората шаваха нервно, без да я поглеждат, сякаш ако погледнеха в очите ѝ, щяха да потвърдят думите ѝ. Повечето гледаха Сабриел и тя видя надежда в очите им. Не сляпа вяра или пълно доверие, а надеждата на

комарджията, че новият кон може би ще промени поредицата от загуби.

— Онзи Абхорсен, който дойде, когато бях млад — продължи Старейшината — и Сабриел разбра, че на тази възраст единствен той от всички селяни помни, — този Абхорсен ми каза, че неговата цел е да убива мъртвите. Той ни спаси от привиденията, които идваха в каруцата на търговеца. Все още ли е така, госпожице? Ще ни избави ли Абхорсен от мъртвите?

Сабриел се замисли за миг, докато мислено прелистваше страниците на „Книга за мъртвите“, усетила как помръдва в раницата, която стоеше до краката ѝ. Мислите ѝ се понесоха към баща ѝ; към предстоящото пътуване до Велизар; начинът, по който мъртвите врагове се бяха опълчили срещу нея, напътствани от нечий ум.

— Ще се погрижа този остров да се избави от мъртвите — каза тя накрая, като говореше отчетливо, за да могат да я чуят всички. — Но не мога да избавя селото на сушата. В кралството витае по-голямо зло — същото зло, което е счупило вашия Камък на Хартата — и аз трябва да го открия и победея възможно най-скоро. Когато това стане, ще се върна — надявам се, с още помощ — и както селото, така и Камъкът на Хартата, ще бъдат възстановени.

— Разбираме — отвърна Старейшината. Изглеждаше натъжен, но приемаше нещата философски. Той продължи да говори, повече на хората си, отколкото на Сабриел. — Можем да оцелеем тук. Имаме извор и риба. Имаме лодки. Ако Калиб не е отстъпил пред смъртта, можем да търгуваме, за да си набавим зеленчуци и други неща.

— Ще трябва да продължите да наблюдавате вълнолома — каза Тъчстоун. Той стоеше зад стола на Сабриел, превъплътил се напълно в образа на неумолим телохранител. — Мъртвите — или техните живи роби — може би ще опитат да го запълнят с камъни или да прокарат мост. Могат да пресекат през течащата вода, като построят мостове от сандъци с надгробна пръст.

— Значи сме обсадени — каза един мъж, застанал в челните редици на групата селяни. — Ами ако това мъртво същество вече е тук на острова и ни преследва? Как ще го откриете?

Настъпи тишина, докато човекът говореше, защото това беше единственото, което всички искаха да чуят. Тъй като никой не говореше, дъждът се сипеше шумно по покрива, проливен дъжд, който

валеше от късния следобед. Мъртвите не обичаха дъжда, помисли си Сабриел без никаква връзка, докато размишляваше върху въпроса. Дъждът не ги унищожаваше, но ги нараняваше и ги дразнеше. Независимо в коя част на острова се намираше мъртвото същество, сигурно беше се скрило от него.

При тази мисъл тя се изправи. Тридесет и един чифта очи бяха вперени в нея, без да трепнат, въпреки плътния дим от многото фенери и свещи. Тъчстоун наблюдаваше селяните; Мовет гледаше една риба; Сабриел затвори очи, отворила другите си сетива в опит да долови присъствието на мъртвото създание.

И то се появи — слаба, едва доловима миризма, наподобяваща мъчноопределимия полъх на нещо гнило. Сабриел се съсредоточи върху него и го откри, беше в самия навес. Мъртвият някак бе успял да се скрие между селяните.

Тя бавно отвори очи и погледна точно към мястото, където сетивата ѝ подсказаха, че се спотайва мъртвото същество. Видя един рибар на средна възраст, а загрубялото му от сол лице беше червено под избелялата от слънцето коса. Той не се различаваше от хората около него, внимателно вслушан в отговора ѝ, но определено в него имаше нещо свързано със смъртта, или поне много близко до нея. Носеше рибарско наметало, което изглеждаше странно, защото в задимения навес беше горещо заради насъбралите се хора и многото светлини.

— Кажете ми — започна Сабриел — някой донасял ли е голям сандък на острова? Нещо, чиито страни да са с дължина колкото човешка ръка или повече? Трябва да е било тежко — с надгробна пръст.

Въпросът ѝ бе посрещнат с шепот и нови въпроси, хората се обръщаха към съседа си със зараждащ се страх и подозрения. Докато разговаряха, Сабриел тръгна сред тях, като тайно освободи мечата си и даде знак на Тъчстоун да стои близо до нея. Той я последващ очите му шареха из групичките хора. Мовет, който вдигна поглед от рибата си, се протегна и лениво тръгна по петите му, след като хвърли предупредителен поглед на двете котки, които гледаха наполовина изядената глава и опашка на неговия обяд.

Внимавайки да не стресне жертвата си, Сабриел се движеше зигзагообразно из навеса, слушайки селяните със заучено внимание,

макар че не изпускаше от поглед русия рибар. Той бе потънал в задълбочен разговор с един друг мъж, който изглежда ставаше все по-подозрителен с всяка секунда.

След като дойде по-близо, Сабриел беше сигурна, че рибарят е подвластен на мъртвите. Формално, той беше още жив, ала волята му бе подчинена на мъртъв дух, непосредствено свързан с плътта му като някакъв призрачен кукловод, който използваше тялото му като марионетка. Някъде на гърба, под рибарското му наметало, се криеше нещо много отблъскващо. Наричаха ги мордаут, припомни си Сабриел. В „Книга за мъртвите“ имаше цяла страница, посветена на тези паразитни духове. Те предпочитаха да поддържат жив първоначалния си гостоприемник, а нощем се измъкваха, за да задоволят глада си с друга жива плячка — например деца.

— Сигурен съм, че те видях с такъв сандък, Патар — казваше подозрителният рибар. — Джал Стоуарт ти помогна да го свалиш на брега. Хей, Джал!

Той извика последните думи, извъръщайки се да погледне някакъв друг човек в стаята. В този миг, обладаният от мъртвите Патар предприе светкавични действия. Удари събеседника си с две ръце, събори го встрани и хукна към вратата с безмълвната жестокост на стенобойно оръдие.

Ала Сабриел бе очаквала това. Тя застана пред него, приготвила меч си, а с лявата си ръка измъкна от пояса Ранна, омайния сънливец. Все пак се надяваше да спаси мъжа, като унищожи онзи мордаут.

Патар се спря и почти се извърна, но Тъчстоун беше зад него, а двата му меча блестяха зловещо от движещите се символи на Хартата и сребърните пламъци. Сабриел изненадано гледаше остриетата, защото не знаеше, че са омагьосани. Беше пропуснала момента да попита, осъзна тя.

Тогава Ранна се освободи в ръката ѝ — ала мордаутът не дочака неизбежната приспивна песен. Патар внезапно изпищя и се скова, червенината се отдръпна от лицето му, заменена от сивота. После плътта му се разпадна и се разложи, дори костите му се превърнаха в мокра пепел, когато мордаутът жадно изсмука живота от него за миг. Току-що нахранен и заякнал, мъртвият се измъкна от падащото наметало, превърнал се в тъмна, разплискана локва. Той придоби форма, докато се движеше, и се превърна в голям, отблъскващо дълъг

плъх. Движейки се по-бързо от всяко нормално животно, той хукна към една дупка в стената и избяга!

Сабриел нанесе удар, а острието на меча ѝ отцепи трески от дъските на пода, пропуснало призрачното същество само за миг.

Тъчстоун обаче не пропусна. Мечът в дясната му ръка проряза създанието точно зад главата, а този в лявата прониза змиеподобния му корем. Приковано към пода, то започна да се гърчи и извива, а призрачното му тяло се заизмъква от остриетата. Възстановяваше тялото си, измъквайки се от клопката.

Сабриел бързо застана над него, а Ранна извънх в ръката ѝ — мелодична, ленива мелодия, която отекна из навеса.

Още преди ехото му да утихне, мордаутът престана да се гърчи. Почти изгубил формата си заради усилията да избяга от мечовете, той лежеше като парче овъглен черен дроб и трепереше на пода, все още пронизан.

Сабриел прибра Ранна и извади нетърпеливия Саранет. Силният му глас се разля наоколо, а звукът оплете във властна мрежа поквареното същество. Мордаутът не полагаше усилия да се съпротивлява, дори не помръдна уста, за да изхленчи нещо в своя защита. Сабриел усети как се поддава на волята ѝ с помощта на звънеца.

Тя го прибра, но се поколеба, когато ръката ѝ попадна върху Кибет. Сънливецът и Господарят се бяха проявили добре, но Скитникът понякога имаше свои идеи, а сега подозрително помръдваше в ръката ѝ. Най-добре беше да изчака малко, да се успокои, помисли си Сабриел, отдръпвайки ръката си от пояса. Тя прибра меча в ножницата и се огледа из навеса. За нейна изненада всички, освен Тъчстоун и Мовет, спяха. Бяха доловили само отзвука от Ранна, а това не беше достатъчно. Разбира се, Ранна също можеше да бъде хитър, но неговата хитрост носеше много по-малко неприятности.

— Това е мордаут — каза тя на Тъчстоун, който потискаше една полуотронила се прозявка. — Слаб дух, определян като един от Нисшите мъртви. Те предпочитат да се движат с живите — да обитават съвместно тялото им до известна степен, да го насочват, и бавно да изсмукват духа му. Така трудно могат да бъдат открити.

— Какво ще правим с него сега? — попита Тъчстоун, гледайки с отвращение потръпващата призрачна маса. Очевидно не можеше да

бъде нарязан, погълнат от огън, или каквото и да било друго нещо, за което можеше да се сети.

Ще го пропъдя, като го изпратя да умре наистина — отвърна Сабриел. Тя бавно измъкна Кибет, използвайки двете си ръце. Все още се чувстваше неспокойна, защото звънецът се извиваше в ръцете ѝ, опитвайки се да иззвъни по своя воля — звук, който щеше да я запрати в смъртта.

Стисна го по-здраво и иззвъня традиционното назад, напред и осморката, на която я бе научил баща ѝ. Гласът на Кибет се разнесе, подел весела мелодия, игрив танц, който едва не накара и краката на Сабриел да започнат да подскачат, преди да си наложи да застане напълно неподвижно.

Мордаутът не разполагаше със същата свободна воля. Тъчстоун си помисли за миг, че той се измъква, защото призрачната фигура внезапно подскочи нагоре, а нереалната му плът се плъзна по остриетата на мечовете му почти до ефеса. После отново се плъзна назад — и изчезна. Отново в смъртта, където щеше да подскача и да се върти по течението, докато реве и крещи с гласа, който имаше там, през целия път до Последната порта.

— Благодаря ти — каза Сабриел на Тъчстоун. Погледна двата му меча, все още дълбоко забити в дървения под. Те вече не пламтяха в сребърни пламъци, но тя виждаше символите на Хартата, които се движеха из остриетата.

— Нямах представа, че твоите мечове са омагьосани — продължи тя. — Макар да се радвам, че е така.

По лицето на Тъчстоун се изписа изненада и смущение.

— Мислех, че знаеш — каза той. — Взех ги от кораба на кралицата. Това бяха мечове на кралския защитник. Не исках да ги взимам, но Мовет каза, че ти...

Той спря по средата на изречението, когато Сабриел въздъхна дълбоко.

— Е, както и да е — продължи. — Легендата разказва, че създателят на Стената ги е направил по същото време, когато той — или тя, предполагам — е изработил твоя меч.

— Моя? — попита Сабриел, а ръката ѝ леко докосна изтрития бронз на предпазителя. Никога не се бе замисляла кой е изработил меча ѝ — той просто си съществуваше. „Създаден съм за Абхорсен, за

да убивам мъртвите“, гласеше надписът върху него, когато изобщо съобщаваше нещо разбираемо. „Значи сигурно е бил изработен много отдавна, в далечното минало, когато е била създадена Стената. Моget трябва да знае, помисли си тя.“ Сигурно не желаше, или не можеше да й каже — но знаеше.

— Струва ми се, че е най-добре да събудим всички — каза Сабриел, отхвърлила размислите за мечове в настоящия момент.

— Има ли още мъртви? — попита Тъчстоун, като пышкаше, докато измъкваше мечовете си от пода.

— Не мисля — отвърна Сабриел. — Онзи мордаут беше много хитър, защото почти не беше изсмукал духа на бедния... Патар... така че присъствието му бе потулено от неговия живот. Сигурно е дошъл на острова в онзи сандък с надгробна пръст, след като е внушил инструкциите си на клетия мъж, преди да напуснат сушата. Съмнявам се, че и други са направили същото. Поне не ги усещам тук. Предполагам, че ще се наложи да проверя останалите постройки и да се разходя из острова, просто за да се уверя.

— Сега ли? — попита Тъчстоун.

— Сега — потвърди Сабриел. — Но първо нека събудим всички и да организираме няколко души, които да носят светлините. Освен това е най-добре да поговорим със Старейшината за лодка, която да ни даде на сутринта.

— И достатъчно запаси от риба — добави Моget, който се бе промъкнал обратно при наполовина изядения меджид, а гласът му прозвуча силно над оглушителното ръмжене на хъркащите рибари.

На острова нямаше мъртви, въпреки че стрелците казаха, че са видели странни светлини да се движат из селото по време на краткото затишие в дъжда. Бяха чули и шум от движение на вълнолома и бяха изстреляли пет стрели към камъните, но не бяха видели нищо, преди грубо издяланите, мазни, покрити с парцали пръчки да изчезнат.

Сабриел се придвижи по вълнолома и застана близо до пролуката над морето, небрежно наметнала мушаменото си палто на раменете, а от него се стичаха дъждовни капки, които падаха на земята и във врата й. Не виждаше нищо в дъжда и мрака, но усещаше мъртвите. Бяха повече, отколкото бе доловила преди, или бяха станали много по-силни. После, с болезнено чувство, тя осъзна, че тази сила идваше от едно същество, току-що появило се от смъртта, което

използваше счупения камък като портал. Миг по-късно, тя разпозна характерното му присъствие.

Разяждащият дух я беше открил.

— Тъчстоун — попита тя, борейки се да пропъди треперенето в гласа си, — можеш ли да управляваш лодка през нощта?

— Да — отвърна Тъчстоун. Гласът му отново беше безстрастен, лицето му се тъмнееше в дъждовната нощ, а светлината от фенерите на селяните отзад осветяваше само гърба и краката му. Той се поколеба, сякаш не беше редно да изразява мнението си, после добави: — Но ще бъде много по-опасно. Не познавам крайбрежието, а нощта е много тъмна.

— Мовет може да вижда в тъмното — каза тихо Сабриел, приближавайки се към Тъчстоун, за да не я чуят селяните. — Трябва да потеглим незабавно — продължи, докато се преструваше, че оправя мушамата си. — Дошъл е един разяждащ дух. Същият, който ме преследваше преди.

— Ами тукашните хора? — попита Тъчстоун, толкова тихо, че шумът от дъжда почти отнесе думите му, ала под деловия му тон се долавяше лека укорителна нотка.

— Разяждащият дух преследва мен — прошепна Сабриел. Тя усещаше как той се отдалечава от камъка, търси наоколо, използвайки свръхестествените си сетива, за да я намери. — Той усеща присъствието ми, както и аз неговото. Когато тръгна, ще ме последва.

— Ако останем до сутринта — прошепна Тъчстоун на свой ред, — няма ли да сме в безопасност? Ти каза, че дори и един разяждащ дух не може да прекоси тази пролука.

— Казах, че „така мисля“ — запелтечи Сабриел. — Той е станал по-силен. Не мога да бъда сигурна...

— Онова същество в навеса, онзи мордаут, не беше много труден за унищожаване — прошепна Тъчстоун, а в гласа му прозвуча самоувереността на непросветения. — Този разяждащ дух много по-опасен ли е?

— Много — отвърна лаконично Сабриел.

Разяждащият дух беше престанал да се движи.

Дъждът сякаш притъпяваше както сетивата му, така и желанието му да я открие и убие. Сабриел напразно се взираше в мрака,

опитвайки се да надзърне зад дъждовната пелена, да получи сведенията, осигурени от очите ѝ, редом с некромантските ѝ сетива.

— Ример — каза тя, вече силно, защото викаше селянина, който отговаряше за носачите на фенерите. Той бързо се приближи, рижата му коса беше плътно прилепнала към кръглата му глава, а от високото чело се стичаше дъждовна вода, която отскачаше от топчестия му нос.

— Ример, кажи на стрелците да наблюдават много внимателно. Кажи им да стрелят по всичко, което дойде по вълнолома — сега тук няма нито едно живо същество. Само мъртви. Трябва да се върнем и да поговорим с вашия Старейшина.

Те се върнаха в тишина, с изключение на ботушите, които шляпаха из локвите и нестихващите аплаузи на дъжда. Поне половината внимание на Сабриел беше насочено към разяждащия дух — едно злокобно, причиняващо болки в стомаха присъствие сред мрачните води. Тя се питаше защо изчаква. Дали чакаше спирането на дъжда, или вече прокуденият мордаут да нападне отвътре. Каквито и да бяха съображенията му, те им осигуряваха малко време да се качат на някоя лодка и да отплават. А навярно оставаше и вероятността той да не успее да прекоси пролуката във вълнолома.

— В колко часа започва, отливът? — попита тя Ример, понеже ѝ хрумна друга идея.

— О, около час преди разсъмване — отвърна рибарят. — След около шест часа, ако мога да преценя правилно.

Старейшината се събуди раздразнен от втория си сън. Не му се щеше да потеглят през нощта, макар Сабриел да усещаше, че поне половината от неговата неохота се дължеше на нуждата им от лодка. На селяните им бяха останали само пет. Останалите бяха потънали в пристанището, потопени и счупени от камъните, с които мъртвите ги бяха замеряли, в желанието си да предотвратят бягството на живата си плячка.

— Съжалявам — каза отново Сабриел. — Но трябва да вземем лодка, и то веднага. В селото има ужасно мъртво същество — то ме преследва като ловно куче, а следата, която търси, е моята. Ако остана, ще се опита да дойде тук, а по време на отлива може би ще успее да прекоси пролуката във вълнолома. Ако тръгна, ще ме последва.

— Много добре — съгласи се упоритият Старейшина. — Вие прочистихте нашия остров; една лодка е нещо дребно. Ример ще я

снабди с храна и вода. Ример! Абхорсен ще вземе лодката на Ландалин — погрижи се да я натовариш с провизии и провери дали е годна за плаване. Вземи платна от Джалед, ако тези на Ландалин не достигат или са изгнили.

— Благодаря — каза Сабриел. Умората тегнеше над нея, умората и тежестта на осъзнаването. Знанието за враговете ѝ, наподобяващо мрак, който неизменно засенчваше някаква част от зрението ѝ. — Сега ще тръгваме. Оставям ви с добри пожелания и надежди за вашата безопасност.

— Нека Хартата запази всички ни — добави Тъчстоун, покланяйки се пред стареца. Старейшината се поклони в отговор, приведена, мрачна фигура, по-малка и от сянката си, издигнала се нависоко върху стената зад него.

Сабриел се извърна, за да потегли, но по пътя до вратата се образуваше дълга редица от селяни. Всички те искаха да се поклонят или да направят реверанс пред нея, и да смотолевят свенливи благодарности и сбогувания. Сабриел ги прие със смущение и вина, припомняйки си за Патар. Наистина, тя беше прогонила мъртвия, но междувременно беше отнет още един живот. Баща ѝ нямаше да бъде толкова непохватен...

Предпоследният човек в редицата беше малко момиченце, а черната ѝ коса бе събрана в две плитки от двете страни на главата. Когато я видя, Сабриел си припомни нещо, което бе казал Тъчстоун. Тя спря и взе ръката на момичето в своята.

— Как се казваш, малката ми? — попита я усмихната. Изпита нещо като дежа вю, когато малките пръстчета докоснаха нейните — споменът за една уплашена първокласничка, колебливо протегнала ръка към по-голямата ученичка, която щеше да бъде неин водач през първия учебен ден в колежа „Уайвърли“. Сабриел бе изживяла и двете усещания навремето.

— Ейлин — каза момичето и отвърна на усмивката ѝ. Очите ѝ бяха блестящи и живи, твърде млади, за да са помрачени от страха и отчаянието, замъглили погледа на възрастните. Добър избор, помисли си Сабриел.

— А сега, кажи ми какво си научила в часовете по Магия на Хартата — каза Сабриел, възприела фамилиарния, майчински и съвсем

неуместен въпросителен тон на училищната инспекторка, която посещаваше всеки клас в „Уайвърли“ два пъти годишно.

— Знам песничката — отвърна Ейлин с леко подозрение, а малкото ѝ челце се сбърчи. — Да я изпея ли, както правим в клас?

Сабриел кимна.

— Ние танцуваме и около камъка — добави доверчиво Ейлин. Тя застана по-изправена, постави едното си краче отпред и разпери ръце, за да пляска с тях зад гърба си.

*Пет Велики Харти спояват земята,
свързани заедно, ръка за ръка.
Първата е у хората, които носят короната,
втората — у хората, които възпират мъртвите,
третата и петата са станали камък и хоросан,
а четвъртата вижда всичко от ледената вода.*

— Благодаря ти, Ейлин — каза Сабриел. — Беше много мило.

Тя разроши косата на детето и набързо прие последните сбогувания, внезапно изгаряща от желание да се измъкне от дима и миризмата на риба и да излезе сред чистия, пропит с дъжд въздух, където можеше да помисли.

— Е, вече знаеш — прошепна Мовет, като скочи в ръцете ѝ, за да избегне локвите. — Все така не мога да ти кажа, но знаеш, че една от тях е в кръвта ти.

— Втората — отвърна разсеяно Сабриел. — „Втората — у хората, които възпират мъртвите“. Значи кой е... ааа... аз също не мога да говоря за това!

Ала тя мислеше за въпросите, които би искала да зададе, докато Тъчстоун ѝ помагаше да се качи на борда на малкия рибарски съд, който се намираше точно до миниатюрния, отрупан с миди плаж, който служеше за пристанище на острова.

Една от Великите Харти течеше в кралската кръв. Втората се намираше у рода Абхорсен. Кой бяха третата и петата, а и четвъртата, която виждаше всичко от ледената вода? Тя беше сигурна, че във

Велизар могат да бъдат намерени много отговори. Баща ѝ навярно можеше да отговори на много повече въпроси, защото нещата, които са останали неясни в живота, се разгадават в смъртта. А оставаше и въпросът с образа на майка ѝ, като трети и последен през тези седем години.

Тъчстоун изтласка лодката от брега, качи се на борда и пое веслата. Мовет изскочи от ръцете на Сабриел и зае позицията на барелефа близо до носа, изпълнявайки ролята на нощна стража, като същевременно иронизираше Тъчстоун.

На брега зад тях разяждащият дух внезапно изрева — дълъг, пронизителен вой, който отекна надалеч във водата, смразявайки сърцата както в лодката, така и на брега.

— Насочи се малко по-вдясно — каза Мовет в тишината, последвала воя. — Имаме нужда от повече водно пространство.

Тъчстоун веднага се подчини.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Сутринта на шестия ден извън Нестоу, Сабриел вече бе напълно отегчена от морския живот. Бяха плавали буквално без прекъсване през цялото време, като се отбиваха на брега само по обед за прясна вода и то само когато беше слънчево. Нощите прекарваха плавайки, или когато изтощението налегнеше Тъчстоун, пускаха котва, а будуващият Мовет оставаше на пост. За щастие, времето беше хубаво.

Изминалите пет дни бяха сравнително бедни на събития. Два дни от Нестоу до Биърди Пойнт, непривлекателен полуостров, чиито единствени забележителности бяха покритият с пясък бряг и един бистър поток. Тъй като беше необитаем, нямаше и мъртви същества. Тук за пръв път Сабриел не усещаше присъствието на преследващия ги разяждащ дух. Силният, благоприятен югоизточен вятър ги придвижваше, като духаше на север твърде бързо, за да ги следва.

От Биърди Пойнт пътуваха три дни до остров Илгард, чиито каменисти скали бяха надвиснали отвесно над морето — сиво и белязано от дупки обиталище, подслонило десетки хиляди морски птици. Преминаха покрай него в късния следобед, единственото им платно беше опънато до пръсване, а дъсченият корпус се бе килнал силно и носът хвърляше пръски, които покриваха със сол устите, очите и телата им.

От Илгард до Белис Маут беше половин ден път. Там се намираще тесният пролив, който водеше до Саерско море. Ала това бе тежко плаване, затова прекараха нощта на котва извън Илгард, за да дочакат дневната светлина.

— При Белис Маут има баражна верига — обясни Тъчстоун, докато вдигаше платното, а Сабриел изтегли котвата над носа. Зад тях слънцето изгрываше, но още не се бе издигнало над морето, затова той беше просто една смътна сянка на кърмата. — Построена е, за да държи далече от Саерско море пиратите и други разбойници. Няма да повярваш колко е голяма — нямам представа как е била изкована или прокарана.

— Дали ще е още там? — попита предпазливо Сабриел, защото не желаше да прекъсва необичайната словоохотливост на Тъчстоун.

— Сигурен съм, че да — отвърна той. — Най-напред ще видим кулите на отсрещните брегове. Уайндинг Пост на юг и Бум Хук на север.

— Не са вложили особено творчество в тези имена — отбеляза Сабриел, неспособна да се удържи да не го прекъсне. Беше такова удоволствие да разговаряш! Тъчстоун отново бе изпаднал в неразговорливото си състояние през по-голямата част от пътуването, макар наистина да имаше оправдание — управляването на рибарската лодка по осемнайсет часа на ден, дори и при хубаво време, не оставяше много енергия за разговори.

— Нарекли са ги спрямо предназначението им — отвърна Тъчстоун. — А в това има логика.

— Кой решава дали да пропусне плавателните съдове през веригата? — попита Сабриел. Тя вече мислеше напред, задавайки си въпроси за Велизар. Беше ли възможно да е като в Нестоу — градът да е обезлюден и пълен с мъртви?

— А — каза Тъчстоун. — Не бях се замислял за това. По мое време имаше кралски капитан на баража, с гвардейски отряд и ескадра от малки катери. Ако Мовет е прав и в града цари анархия...

— Възможно е също да има хора, които работят за или в съюз с мъртвите — добави замислено Сабриел. — Така че дори да прекосим баража през деня, можем да имаме неприятности. Струва ми се, че е най-добре да обърна наопаки туниката си и да скрия обвивката на шлема.

— Ами звънците? — попита Тъчстоун. Той се наведе до нея, за да затегне главния шкот, а дясната му ръка леко побутна румпела, за да се възползва от промяната във вятъра. — Доста бият на очи, меко казано.

— Просто ще изглеждам като некромант — отвърна Сабриел. — Покрит със сол, мърляв некромант.

— Не зная — каза Тъчстоун, който не разбра, че Сабриел се шегува. — Нито един некромант нямаше да бъде допуснат в града или да остане жив по...

— По твое време — прекъсна го Мовет от любимото си място на носа. — Но сега времената са други и аз съм сигурен, че некромантите

и дори по-лоши хора не са необичайна гледка във Велизар.

— Ще си сложа наметало... — започна Сабриел.

— Щом казваш — каза Тъчстоун едновременно с нея. Той очевидно не вярваше на котката. Велизар беше столицата на кралството, огромен град, населяван от поне петдесет хиляди души. Тъчстоун не можеше да си го представи разрушен, западнал и в ръцете на мъртвите. Въпреки собствените си вътрешни страхове и тайни познания, той не можеше да не бъде уверен, че онзи Велизар, към който плаваха, няма да се различава особено от двестагодишната картина, запечатана в паметта му.

Тази увереност беше разклатена, когато кулите на Белис Маут се показаха над синята линия на хоризонта откъм отсрещната страна на пролива. В началото бяха просто тъмни петна, които ставаха повисоки, докато вятърът и вълните носеха лодката към тях. През телескопа си Сабриел видя, че са направени от красив розов камък, който някога сигурно е бил прекрасен. Сега бяха много почернели от огъня и величието им беше изчезнало. Уайндинг Пост беше изгубил последните си три етажа, от общо седем. Бум Хук се извисяваше както винаги, но слънцето струеше през зейнали дупки, разкривайки опустошения интериор. Нямаше и следа от гарнизон, пункт за събиране на пътна такса, хаспели или някакви живи същества.

Огромната баражна верига все така се простираше из пролива. Огромните железни брънки, всяка от които дълга и широка колкото рибарската лодка, се зеленееха над водата, оцапани от раците, и се издигаха към всяка от кулите. Части от нея можеха да се видят в средата на пролива, когато вълните се отдръпваха и дългата верига проблясваше хлъзгава и зелена в браздата между вълните, като някакво дебнещо чудовище от морските дълбини.

— Ще трябва да се приближим до кулата Уайндинг Пост, да извадим мачтата и да гребем под веригата, в най-високата ѝ част — заяви Тъчстоун, след като няколко минути разглежда веригата през телескопа, опитвайки се да прецени дали е потънала достатъчно, за да им позволи да преминат. Ала въпреки че тяхната лодка газеше относително плитко, това щеше да бъде твърде рисковано и те не смееха да дочакат прилива в късния следобед. В някакъв момент в миналото, може би когато кулите са били опустошени, веригата е била

опъната максимално. Инженерите, които го бяха направили, щяха да останат доволни, защото тя видимо не беше поддала.

— Моget, върви при носа и бъди нащрек за нещо необичайно във водата. Сабриел, би ли могла да наблюдаваш брега и кулата, за да ни пазиш от нападения.

Сабриел кимна, доволна, че работата като капитан на тяхната малка лодка беше направила много, за да избие от главата на Тъчстоун нелепите му сервилни обноски и го бе превърнала в по-нормален човек. Моget, от своя страна, скочи на носа безропотно, въпреки пръските, които от време на време се изсипваха върху главата му, когато пореха диагонално вълните — към малкия удобен триъгълник между брега, морето и веригата.

Приблжиха се възможно най-близо, преди да извадят мачтата. Вълнението беше намаляло, защото Белис Маут бе добре заслонен от двете ивици земя, но приливът се беше обърнал и откъм океана започваше да нахлува силно течение към Саерско море.

Така че, дори без мачта и платна, те се носеха бързо към веригата, а Тъчстоун гребеше с все сила, само за да запази разстоянието, необходимо за обръщане. След миг това се оказа невъзможно, затова Сабриел взе едно от веслата и те загребаха заедно, докато Моget ги напътстваше на висок глас.

През няколко секунди, в края на всяко пълно загребване, докато гърбът ѝ беше почти залепнал за седалката, Сабриел хвърляше по един поглед през рамо. Носеха се към тесния коридор между високите, но рушащи се стени на Уайндинг Пост, и огромната верига, издигаща се над бурното море сред пелена от бяла пяна. Тя чуваше меланхоличното стенание на брънките, като хор наранени моржове. Дори тази грамадна верига се движеше според прищевките на морето.

— Завийте малко наляво — извика Моget. Тъчстоун подпря веслото си за малко, после котката скочи долу, крещейки: — Приберете веслата и се наведете!

Веслата паднаха с трясък и цопнаха вътре, Сабриел и Тъчстоун просто легнаха по гръб, а Моget беше някъде помежду им. Лодката се разлюля и се гмурна във вълните, а стонът на веригата прозвуча ужасно и близо. Сабриел, която в един миг виждаше ясното синьо небе, в следващия успя да види единствено зеленото, осеяно с водорасли желязо над главата си. Когато вълните издигнаха лодката, тя

можеше да протегне ръка и да докосне огромната баражна верига на Белис Маут.

После се озоваха от другата страна и Тъчстоун вече изваждаше веслото си, а Мовет отиваше на носа. Сабриел искаше просто да си лежи там и да гледа небето, но порутената стена на Уайндинг Пост се намираше на не повече от едно гребло разстояние. Тя се изправи и продължи да гребе.

Водата промени цвета си в Саерско море. Сабриел прокара ръка из нея, учудена от чистия ѝ тюркоазен блясък. Въпреки всичките си цветове, тя беше невероятно прозрачна. Водата беше много дълбока, ала момичето успя да види само първите пет или шест метра, взирайки се в танца на малките рибки под мехурите от дирята на тяхната лодка.

Чувстваше се спокойна, временно забравила грижите си, а всички неприятности, които ѝ предстояха или бе преживяла, за момента бяха изчезнали сред всеотдайното съзерцаване на прозрачната, синьо-зелена вода. Тук нямаше мъртво присъствие, липсваше постоянното осъзнаване за многото врати към смъртта. Дори Магията на Хартата се губеше в морето. За няколко мига тя забрави за Тъчстоун и Мовет. Дори баща ѝ изчезна от съзнанието ѝ. Съществуваше само цветът на морето и неговата хладина върху ръката ѝ.

— Скоро ще можем да видим града — каза Тъчстоун, нарушавайки душевното ѝ блаженство. — Ако кулите още стоят.

Сабриел кимна замислено и бавно извади ръката си от морето, сякаш се разделяше със скъп приятел.

— Сигурно ти е трудно — каза тя, почти на себе си, без да очаква отговор от него. — Изминали са двеста години, а кралството бавно се е разпадало, докато си спал.

— Всъщност не вярвах в това, докато не видях Нестоу, а след това и кулите в Белис Маут — отвърна Тъчстоун. — А сега, боя се — дори и голям град, за който изобщо не съм допускал, би могъл да се промени.

— Никакво въображение — каза строго Мовет. — Никакво мислене напред. Недостатък на характера ти. Фатален недостатък.

— Мовет — каза възмутено Сабриел, сърдита на котката, задето е провалила още един евентуален разговор. — Защо си толкова груб с Тъчстоун?

Мовет просъска, а козината по гърба му настръхна.

— Аз съм точен, не груб — сопна се той, обръщайки им гръб със заучено пренебрежение. — А и той си го заслужава.

— Дойде ми до гуша! — заяви Сабриел. — Тъчстоун, кое е това, което Мовет знае, а аз — не?

Тъчстоун мълчеше, кокалчетата на ръцете му бяха побелели върху румпела, а очите му бяха вперени в далечния хоризонт, сякаш вече виждаше кулите във Велizar.

— В крайна сметка ще се наложи да ми кажеш — каза Сабриел, а в гласа ѝ се долови нотка от тона на отговорника по дисциплината. — Не може да е чак толкова лошо, нали?

Тъчстоун навлажни устните си, поколеба се, а после проговори.

— Проявих глупост, а не злост, милейди. Преди двеста години, по време на царуването на последната кралица... струва ми се... зная, че донякъде съм отговорен за упадъка на кралството, за краха на царския род.

— Моля! — възкликна Сабриел. — Как е възможно?

— Така е — продължи натъженият Тъчстоун, а ръцете му трепереха толкова силно, че лодката се движеше в странен зигзаг. — Имаше... всъщност...

Той замълча, пое дълбоко дъх, поизпъна гръб, и продължи, сякаш докладваше пред висш офицер.

— Не знам колко мога да ти разкажа, защото става дума за Великите Харти. Откъде да започна? С кралицата, може би. Тя имаше четири деца. Най-големият ѝ син, Рогир, беше мой другар от детинство. Той винаги беше водачът във всяка игра. Той даваше идеите — ние ги изпълнявахме. По-късно, докато растяхме, идеите му ставаха по-необичайни и не така хубави. Разделихме се. Аз постъпих в Гвардията, той преследваше личните си интереси. Сега знам, че тези интереси навярно са били свързани със Свободна магия и некромантия — тогава не го подозирах. Знам, че е трябвало, но той беше потаен и често отсъстваше.

— Към края... имам предвид няколко месеца преди да се случи това... ами, Рогир беше отсъствал няколко години. Върна се точно преди Зимния фестивал. Радвах се да го видя, защото беше възвърнал образа си от детството. Беше престанал да се интересува от странните

неща, които привличаха вниманието му. Отново прекарвахме повече време заедно: лов със соколи, езда, пиене, танци.

След това, в един късен следобед — един студен, мразовит следобед, почти по залез — аз бях на пост, охранявах кралицата и придворните ѝ дами. Те играеха кранак. Рогир дойде при нея и я помоли да го последва до мястото, където стояха Великите камъни... Ей, мога да го кажа!

— Да — намеси се Моget. Изглеждаше уморен, като улична котка, понесла прекалено много ритници. — Морето отмива всичко, за известно време. Можем да говорим за Великите Харти, поне временно. Бях забравил, че е така.

— Продължавай — каза развълнувано Сабриел. — Да се възползваме от това, докато е възможно. Великите камъни трябва да са камъните и хоросанът от песничката — третата и петата Велики Харти?

— Да — отвърна Тъчстоун разсеяно, сякаш разказваше урок, — заедно със Стената. Хората, или които и да са били онези, които са създали Великите Харти, са разположили две в родословието и две в материални конструкции: Стената и Великите камъни. Всички помаловажни камъни получават силата си от единия или другия.

— Великите камъни... Рогир дойде и каза, че там има нещо нередно, нещо, с което кралицата трябва да се заеме. Той беше неин син, но тя не отдаваше голямо значение на неговите знания и не му вярваше, когато говореше за нередностите с камъните. Тя беше маг на Хартата и не долавяше нищо нередно. Освен това печелеше на кранак, затова му каза да изчака до сутринта. Рогир се обърна към мен, помоли ме да се намеся, и, Хартата да ми е на помощ, аз го направих. Повярвах му. Доверих му се и моето доверие убеди и кралицата. Накрая тя се съгласи. Дотогава слънцето бе залязло. Рогир, аз, трима стражи и две придворни дами слязохме при хранилището, където се намират Великите камъни.

Гласът на Тъчстоун се сниши до шепот, когато продължи, и стана дрезгав.

— Долу наистина имаше нещо ужасно нередно, но то бе дело на Рогир, а не негово откритие. Там има шест Велики камъка и когато наближихме, два от тях тъкмо се чупеха, разрушени с кръвта на собствените му сестри, принесени в жертва от неговите слуги, плод на

Свободна магия. Станах свидетел на последните мигове от живота им, смътната надежда в замъглените им очи, когато баржата на кралицата се понесе по водата. Изпитах шока от счупването на Камъните и помня как Рогир пристъпи зад кралицата, и ловко преряза гърлото ѝ с назъбен кинжал. Той носеше чаша, златна чаша, една от чашите на кралицата, за да събере кръвта, но аз бях твърде бавен, твърде бавен...

— Значи историята, която ми разказа в Свещената дупка не е била вярна — прошепна Сабриел, когато гласът на Тъчстоун пресипна и заглъхна, а по лицето му потекоха сълзи. — Кралицата не е оцеляла...

— Не — промърмори Тъчстоун. — Но не съм искал да те лъжа. В главата ми беше пълна каша.

— Какво се е случило всъщност?

— Другите двама стражи бяха хора на Рогир — продължи Тъчстоун, а гласът му бе пропит със сълзи, приглушен от мъка. — Те ме нападнаха, но Блеър — една от придворните дами — се хвърли насреща им. Аз обезумях, обзе ме желание да се бия, бях разярен. Убих и двамата стражи. Рогир бе скочил от баржата и крачеше към Камъните, хванал в ръка чашата. Неговите четирима заклинатели го чакаха, забулени с черни качулки, около третия камък, следващия, който предстоеше да счупят. Нямах да успея да се добера до него навреме, разбрах го. Запратих меча си. Той полетя право в целта и го улучи точно над сърцето. Рогир изпищя, звукът отекна многократно и той се обърна към мен! Прободен с меча ми, но без да спира да върви, вдигнал високо онази противна чаша с кръв, сякаш ми предлагаше питие.

„Можеш да разкъсаш това тяло“ — каза той, докато вървеше. — „Да го разпориш като зле ушит костюм. Но аз не мога да умра.“

Приближи се на ръка разстояние от мен и аз можех само да го гледам в лицето, да гледам злото, което се намираше толкова близо, зад познатите ми черти... след това се появи ослепителна бяла светлина, звукът от звънци — звънци като твоите, Сабриел — и гласове, жестоки гласове... Рогир се дръпна назад, чашата падна, а кръвта плуваше във водата като олио. Обърнах се, видях стражи на стъпалата и горящ, виещ се стълб от бял огън; един мъж с меч и звънци... после припаднах, или бях повален в несвяст. Когато се свестих, се намирах в

Свещената дупка и видях лицето ти. Не знам как съм се озовал там, кой ме е сложил там... все още спомените ми са откъслечни.

— Трябваше да ми кажеш — каза Сабриел, старейки се да вложи колкото може повече съчувствие в гласа си. — Но може би е трябвало да изчакаш морето да освободи онова обвързващо заклинание. Кажи ми, мъжът с меча и звънците Абхорсен ли беше?

— Не знам — отвърна Тъчстоун. — Вероятно.

— Почти сигурно, бих казала — добави Сабриел. Тя погледна Мовет, замислена за онзи стълб от виещ се огън. — Ти също си бил там, нали, Мовет? Необвързан, в предишната си форма.

— Да, бях там — каза котката. — С Абхорсен от онова време. Много могъщ маг на Хартата и владетел на звънците, но малко прекалено добродушен, за да се справи с предателството. Имах ужасни неприятности с това да го заведе във Велизар и в крайна сметка не успяхме да стигнем навреме, за да спасим кралицата или нейните дъщери.

— Какво се случи? — прошепна Тъчстоун. — Какво се случи?

— Рогир вече е бил един от мъртвите, когато се е върнал във Велизар — каза уморено Мовет, сякаш разказваше цинична история на група близки приятели. — Но само един Абхорсен би могъл да го знае, а той не беше там. Истинското тяло на Рогир е било скрито някъде... е скрито някъде... и той се подвизаваше в творение на Свободната магия, което използваше като физическо тяло.

Някъде по пътя на своето обучение, той бе заменил истинския живот за власт и като всички мъртви, е имал нужда непрекъснато да отнема живот, за да остане извън пределите на смъртта. Ала Хартата много го затруднявала да прави това, където и да било в кралството. Затова той решил да я унищожи. Можел е да се ограничи до унищожаването на няколко от по-второстепенните камъни, някъде далече, но това би му осигурило само малка територия, в която да дебне, а Абхорсен щял да го открие скоро. Затова решил да счупи Великите камъни, а за тази цел му трябвала кралска кръв — кръвта на собственото му семейство. Разбира се, също и на Абхорсен и Клеър, но с нея щял да се снабди много по-трудно.

Тъй като бил син на кралицата, умен и много могъщ, той почти постигнал целите си. Два от шестте Велики камъка били счупени. Кралицата и дъщерите ѝ били убити. Абхорсен се намеси твърде

късно. Наистина, той успя да го прогони надалече в смъртта, но оттогава истинското му тяло не е открито. Рогир продължава да живее. Дори от смъртта, той направлява разпадането на кралството — кралство без кралско семейство, в което една от Великите Харти беше осакатена, покварявайки и омаломощавайки всички останали. Той не беше напълно разгромен в онази нощ, при хранилището. Просто го забавиха и от двеста години се опитва да се върне, опитва се отново да влезе в живота...

— Успял е, нали? — прекъсна го Сабриел. — Той е онова същество, което наричат Керигор, и с което много поколения от рода Абхорсен се сражават, опитвайки се да го задържат в пределите на смъртта. Той е онзи, който се е завърнал, Висшият мъртъв, убил патрула при Разполовения хребет, господарят на разяждащия дух.

— Не знам — отвърна Мовет. — Баща ти мислеше така.

— Той е — каза отнесено Тъчстоун. — Керигор беше прякорът на Рогир в детството. Аз го измислих, в деня, в който се бихме в калта. Цялото му обредно име беше Рогирек.

— Той — или неговите слуги — трябва да са подмамили баща ми във Велизар, точно преди да излезе от смъртта — размишляваше гласно Сабриел. — Чудно защо е влязъл в живота толкова близо до Стената?

— Тялото му трябва да е близо до Стената. Той трябва да е близо до него — каза Мовет. — Би трябвало да знаеш това. За да поднови главното заклинание, което го предпазва от това някога да премине отвъд Последната порта.

— Да — отвърна Сабриел, припомняйки си пасажите от „Книга за мъртвите“. Тя потрепери, но успя да обуздае вълнението си, преди да се е превърнало в мъчителен стон. Някъде в душата си изпитваше нужда да изкрещи, да се разплаче. Щеше ѝ се да избяга в Анселстиер, да прекоси Стената, да остави зад себе си мъртвите и магията, да отиде колкото може по на юг. Но тя потисна тези чувства и каза: — Един Абхорсен вече го е победил. Но най-напред трябва да открием тялото на баща ми.

Последва кратко мълчание, нарушавано само от вятъра, който духаше в платната, и тихото скърцане на такелаж. Тъчстоун избърса очите си с ръка и погледна Мовет.

— Има нещо, за което искам да попитам. Кой изпрати духа ми в смъртта и превърна тялото ми в статуя?

— Така и не разбрах какво стана с теб — отвърна Мовет. Зелените му очи отвърнаха на погледа на Тъчстоун, но котката не беше тази, която примигна. — Но сигурно е бил Абхорсен. Ти беше обезумял, когато те изведохме от хранилището. Беше побеснял, навярно заради счупените Велики камъни. Нямахше спомени, нищо. Изглежда двеста години не са твърде много време за възстановително лечение. Сигурно е видял нещо в тебе — или Клеър е видял нещо в леда... О, беше ми трудно да го изрека. Сигурно приближаваме града и влиянието на морето отслабва. Заклинанието се подновява...

— Не, Мовет! — възкликна Сабриел. — Искam да знам, трябва да знам кой си. Каква е връзката ти с Великите...

Гласът ѝ заседна в гърлото и единственото, което излезе оттам, бе някакво изумено гъргорене.

— Твърде късно е — каза Мовет. Той започна да почиства козината си, розовият му език се стрелваше напред, а цветът му се открояваше на фона на бялата козина.

Сабриел въздъхна и погледна към тюркоазното море, после към слънцето — жълт диск, разположен в синьо поле, изпъстрено с бели ивици. Платното над главата ѝ се изду от лек ветреца, който разроши косата ѝ. Чайките се придвижваха напред, за да станат част от своите кряскащи събратя, хранещи се с рибните пасажи, чиито яркосребристи оттенъци проблясваха близо до повърхността.

Всичко наоколо беше изпълнено с живот и пъстрота и се радваше на съществуването. Дори соленият вкус на кожата ѝ, вонята на риба и собственото ѝ неизмито тяло, бяха някак ароматни и живи. Откъснати много далече от мрачното минало на Тъчстоун, заплахата от Рогир/Керигор и смразяващия, леден дъх на смъртта.

— Налага се да бъдем много внимателни — каза накрая Сабриел — и да се надяваме, че... какво каза на Старейшината на Нестоу, Тъчстоун?

Той веднага разбра за какво говори тя.

— Дано Хартата запази всички ни.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Сабриел очакваше да заварят Велизар опустошен, лишен от живот, но не беше така. Когато видяха кулите му и наистина внушителните стени, обградили полуострова, на който бе разположен градът, забелязаха и рибарски лодки, големи колкото тяхната. Хората ловяха риба от тях — нормални, дружелюбни хора, които им помахаха и извикаха, докато минаваха. Дори само поздравът им подсказваше какво е положението в града. „Ярко слънце и бърза вода“ не беше типичният поздрав от времето на Тъчстоун.

До главното градско пристанище се стигаше от запад. Между две огромни отбранителни укрепления течеше широк, пълен с шамандури канал, който водеше до дълбок вир, голям почти колкото дваисет или трийсет игрища. Трите страни на вира бяха обградени от кейове, но повечето бяха пуси. На север и юг гниеа складове, а изпочупените им стени и счупени покриви говореха, че са били изоставени отдавна.

Само източният док изглеждаше действащ. Там липсваха големите търговски кораби от едно време, но имаше много малки брегови корабчета, които се товареха и разтоварваха. Наоколо се движеха кранове, докерите мъкнеха товари по моста; а малките деца се гмуркаха и плуваха между лодките. Зад тези кейове нямаше складове — на тяхно място стояха стотици будки без покриви, а ярко украсени рамки ограждаха място, в което имаше маси за стоките и столчета за привилегированите клиенти. Като цяло не личеше да има недостиг на такива, забеляза Сабриел, докато Тъчстоун маневрираше към едно свободно място на кея. Навсякъде се тълпяха хора, забързани, сякаш времето им за жалост беше ограничено.

Тъчстоун остави главното платно да спадне и подкара лодката към вятъра, точно навреме, за да забавят ход и да се плъзнат косо към фендерите, разположени по кея. Сабриел подхвърли едно въже, но преди да успее да скочи на брега и да го завърже за една лула, един уличен хлапак го направи вместо нея.

— Пени за услугата — извика той, а пискливият му глас изкъртя сред шумотевицата от тълпата. — Пени за услугата, мадам?

Сабриел се усмихна с мъка и подхвърли едно сребърно пени към момчето. То го хвана, ухили се и изчезна в потока от хора, движещи се по пристанището. Усмивката на Сабриел изчезна. Тук тя усещаше много, много мъртви... или не точно тук, а по-далече, в града. Велизар беше издигнат върху четири ниски хълма, разположени около една долина, която имаше излаз към морето на това пристанище. Доколкото ѝ подсказваха сетивата, само в долината нямаше мъртви — но тя не знаеше защо. Хълмовете, които съставляваха поне две-трети от площта на града, гъмжаха от тях.

От друга страна, за тази част на града несъмнено можеше да се каже, че гъмжи от живот. Сабриел беше забравила колко шумен може да бъде един град. Дори в Анселстиер, тя рядко беше посещавала някое селище, по-голямо от Бейн, град с не повече от десет хиляди жители. Естествено, Белизар не беше голям град според стандартите на Анселстиер, а и в него липсваха шумните омнибуси и лични автомобили, които през последните десет години даваха своя значителен принос за шума там, но Белизар го компенсираше с хора. Хора, които бързаха, спореха, крещяха, продаваха, купуваха, пееха...

— И преди ли беше същото? — извика тя на Тъчстоун, докато се качваха на кея, след като се увериха, че са взели всичките си вещи.

— Не съвсем — отвърна Тъчстоун. — Обикновено вирът беше пълен, с по-големи кораби — и тук имаше складове, не пазар. Беше и по-тихо, а хората не се суетяха толкова.

Те стояха на края на пристанището, вгледани в потока от хора и стоки, слушаха глъчката и усещаха всички нови миризми на града, заменили свежестта на морския бриз. Готвена храна, пушек от дърво, тамян, газ, случайният отблъскващ полъх на нещо, което можеше да бъде само вонята на отпадъчни води...

— Освен това беше много по-чисто — добави Тъчстоун. — Слушай, мисля, че е най-добре да намерим някой хан или странноприемница. Някъде, където да отседнем през нощта.

— Да — отвърна Сабриел. Не ѝ се щеше да се слее с тълпата. Сред хората нямаше мъртви, доколкото усещаше, но те изглежда бяха постигнали някакъв компромис или споразумение с тях, и това вонеше по-силно от миризмата на отпадъчните води.

Тъчстоун сграбчи за рамото едно минаващо момче, докато Сабриел продължи да наблюдава тълпата, сбърчила нос. Те си поговориха известно време, Тъчстоун се прости с едно сребърно пени, а после момчето се сля с тълпата, а той го последва. Обърна се назад, видя, че Сабриел се взира разсеяно и я сграбчи за ръката, като повлече след себе си и нея, и Мовет, разположил се като лисича кожа на шията ѝ.

Сабриел го докосваше за първи път, откакто го бе съживила, и се изненада от шока, който изпита. Разбира се, мислите ѝ блуждаеха, а той я сграбчи ненадейно... ръката му ѝ се стори по-едра от нормалното и със странно загрубяла кожа. Тя бързо измъкна ръката си и се съсредоточи върху това да следва както него, така и момчето, криволичейки из пътя, по който бе поела тълпата.

Минаха през центъра на открития пазар, по една улица с малки павилиони — очевидно това беше улицата на рибите и птиците. Краят на пристанището беше пълен с много кутии с още мърдаща прясна риба, с бистър поглед. Търговците обявяваха на висок глас цените си, или най-доброто си предложение, а купувачите изкрещяваха своите оферти или изразяваха учудването си от цената. Кошници, чанти и кутии сменяха своите собственици, празните се пълнеха с риба или омари, сепия или миди. Монетите преминаваха от ръка на ръка, а понякога цели кесии изпразваха лъскавото си съдържание в кесиите на продавачите.

Някъде около отсрещния край стана малко по-тихо. Тук сергиите бяха отрупани с кафези с пилета, но те се продаваха по-бавно и много от тях изглеждаха стари или недоразвити. Сабриел, която видя как един касапин обезглавява цели редици от тях и ги хвърля в една кутия, насочи всичките си усилия в това да се изолира от тяхното изумено и празноглаво съприкосновение със смъртта.

Зад пазара имаше широк участък пустееща земя. Очевидно беше разчистен умишлено, най-напред с огън, а след това с кирка, лопата и лост. Сабриел се запита защо, докато не видя акведукта, който се движеше зад и успоредно на това пустеещо парче земя. Жителите на града, които обитаваха долината, нямаха споразумение с мъртвите — тяхната част от града беше оградена от акведуки, а те не можеха да преминат нито под, нито над водата.

Разчистената земя беше предпазна мярка, която даваше възможност акведуктите да бъдат охранявани — и разбира се, Сабриел видя патрул от стрелци, които маршируваха горе, а силуетите на ритмично движещите се фигури се очертаваха като призрачни марионетки на фона на небето. Момчето ги водеше към една централна арка, издигната между две от четирите нива на акведуктите, където имаше още стрелци. От двете страни се простираха по-малки арки, които поддържаха главния канал на акведукта, ала те бяха гъсто обрасли с тръни, за да възпират неразрешеното навлизане на живи хора, докато бурната вода отгоре възпираше мъртвите.

Сабриел се загърна плътно с рибарското си наметало, когато минаха под арката, но стражата не им обърна по-голямо внимание от това, което бе нужно, за да измъкнат сребърно пени от Тъчстоун.

Те изглеждаха съвсем третокласни — дори четвъртокласни — войници, които вероятно не бяха нищо друго, освен полицаи и стражи. Никой от тях не носеше символа на Хартата, нито се забелязваха следи от Свободна магия.

Зад акведукта, улиците криволичеха хаотично от един неравномерно павиран площад, снабден с фонтан, който бликаше по доста ексцентричен начин — водата излизаше от ушите на една статуя, изобразяваща внушителен мъж с корона.

— Крал Анстър Трети — каза Тъчстоун, сочейки фонтана. — Имал е странно чувство за хумор, както се говори. Радвам се, че е още тук.

— Къде отиваме? — попита Сабриел. Чувстваше се по-добре, след като знаеше, че хората от града не са в съюз с мъртвите.

— Това момче казва, че знае един добър хан — отвърна Тъчстоун, сочейки опърпания хлапак, който се хилеше, застанал достатъчно далече, за да избегне вечно очаквания удар.

— „Трите лимона“ — каза момчето. — Най-добрият в града, господине, госпожо.

Тъкмо се бе извърнал, за да продължи, когато откъм пристанището прозвуча силният звън на зле направена камбана. Тя удари три пъти, а звукът й принуди гълъбите на площада шумно да излетят.

— Какво е това? — попита Сабриел. Момчето я погледна с отворена уста. — Камбаната?

— Залезът — отвърна момчето, когато разбра какво го питат. Заяви това така, сякаш изричаше нещо съвсем очевидно. — Струва ми се, че е рано. Сигурно се задават облаци или нещо такова.

— Всички ли се прибират, когато удари камбаната за залеза? — попита Сабриел.

— Разбира се! — изсумтя момчето. — Иначе ще те хванат призраците или таласъмните.

— Разбирам — рече Сабриел. — Води ни.

За тяхно учудване „Трите лимона“ се оказа приятен хан. Варосаната постройка на четири етажа гледаше към един по-малък площад, на около двеста метра от площада с фонтана на крал Анстър. В центъра му имаше три огромни лимонов дървета, с гъсти корони от приятно ухаещи листа и отрупани с много плодове, въпреки сезона. Магия на Хартата, помисли си Сабриел, и разбира се, видя Камък на Хартата, скрит между дърветата, както и няколко древни заклинания за плодородие, топлина и изобилие. Сабриел с удоволствие вдъхна ухаещия на лимони въздух, благодарна, че един от прозорците в стаята ѝ гледаше към площада.

Зад нея една прислужница пълнеше ламаринена вана с гореща вода. Вече беше изляла в нея няколко големи кофи — тази беше последната. Сабриел затвори прозореца и отиде да погледне все още вдигащата пара вода с очакване.

— Това ли е всичко, госпожице? — попита момичето, с лек реверанс.

— Да, благодаря — отвърна Сабриел. Момичето тихо излезе през вратата и тя я залости с пръта, преди да съблече наметалото си, а после и вонящата, покрита с дебел слой сол ризница и дрехи, които буквално се бяха залепили за тялото ѝ след почти цялата седмица по море. Вече гола, тя опря мечата си на ръба на ваната — за да ѝ бъде под ръка — а после с благодарност се отпусна във водата, като взе калъпа ухаещ на лимон сапун, за да започне да сваля полепналата мръсотия и пот.

През стената чуваше мъжки глас — този на Тъчстоун. После чу бълбукаща вода и смеха на слугинята. Сабриел престана да се сапуниства и се концентрира върху шума. Чуваше се трудно, но долови още кикот, един дълбок, приглушен мъжки глас, а после силно цамбурване. Сякаш във ваната имаше две тела, а не едно.

Последва кратко мълчание, след това още плискане на вода, въздишки, смях — Тъчстоун ли се смееше? После се чува няколко кратки, пронизителни стона. Женски. Сабриел се изчерви и същевременно изскърца със зъби, после бързо потопи глава във ваната, за да не може да чува, като остави отвън само носа и устата си. Под водата цареше пълна тишина, нарушавана единствено от монотонното биене на сърцето ѝ, което отекуваше в запушените ѝ с вода уши.

Какво значение имаше? Тя не възприемаше Тъчстоун по този начин. Сексът беше последното, което я занимаваше. Просто поредното усложнение — контрацептиви, хаос, емоции. Имаше достатъчно проблеми. Концентрирай се върху плановете. Мисли напред. Просто Тъчстоун беше първият мъж, когото срещаше извън училище, това бе всичко. Това не беше нейна работа. Дори не знаеше истинското му име...

Шумът от глухо почукване по стената на ваната я накара да вдигне глава от водата, точно навреме, за да чуе един много доволен, проточен мъжки стон от другата страна на стената. Тъкмо се канеше отново да потопи глава, когато розовият нос на Мовет се появи над ръба. Тя се изправи, а по лицето ѝ се стичаше вода, прикриваща сълзите, чието присъствие опита да отрече. Скръсти гневно ръце пред гърдите си и попита:

— Какво искаш?

— Просто си мислех, че би искала да знаеш, че стаята на Тъчстоун е нататък — каза Мовет, сочейки притихналата стая срещу онази с шумната двойка. — В нея няма вана, затова той се интересува дали можем да ползваме твоята, когато приключиш. В това време ще чака долу, за да разбере местните новини.

— О — рече Сабриел. Погледна към далечната, притихнала стена, после отново към близката, където човешките гласове вече се губеха сред скърцането на пружините. — Ами, кажи му, че няма да се бавя.

Двайсет минути по-късно, една чиста Сабриел, облечена във взета назаем рокля, която никак не подходеше на пояса за меча ѝ (поясът със звънци се намираше под леглото ѝ, а Мовет спеше върху него), се промъкна по пантофи през почти празното общо помещение и потупа Тъчстоун по оцапания, покрит със сол гръб, при което той разля бирата си.

— Твой ред е за ваната — каза развеселената Сабриел, — мой зловонен оръженосец. Току-що накарах да я напълнят. Между другото, Мовет е в стаята. Надявам се, че не възразяваш.

— Защо да възразявам? — попита Тъчстоун, еднакво озадачен както от поведението ѝ, така и от въпроса. — Просто искам да се измия, това е.

— Хубаво — отвърна Сабриел неопределено. — Ще се погрижа да сервирам вечерята в твоята стая, за да можем да си съставим план, докато се храним.

В крайна сметка, планирането не им отне много време, нито пък успя да развали иначе доста тържествената атмосфера. В момента се намираха в безопасност, бяха чисти, нахранени и можеха да забравят отминалите неприятности и бъдещите опасения за известно време.

Ала щом прибраха последното ястие — задушена сепия с чесън, ечемик, жълта тиква и естрагонов оцет — настоящето отново се изправи пред тях, изпълнено с грижи и беди.

— Според мен, най-вероятното място, където можем да открием тялото на баща ми, е... онова място, където е била убита кралицата — каза бавно Сабриел. — Хранилището. Впрочем, къде се намира то?

— Под хълма на двореца — отвърна Тъчстоун. — Има няколко различни начина да се влезе там. Всички те се намират под тази долина, оградена с акведукт.

— Вероятно си права за баща си — отбеляза Мовет от своето кътче между одеялата в леглото на Тъчстоун. — Но това е и най-опасното място, където можем да отидем. Магията на Хартата ще бъде силно изопачена, както и най-различните заклинания — а и има вероятност нашият враг...

— Керигор — прекъсна го Сабриел. — Но той може би не е там. Дори и да е, може би ще успеем да се промъкнем...

— Можем да се промъкнем през покрайнините — каза Тъчстоун. — Хранилището е огромно и има стотици колони. Но шляпането във водата е шумно, а и тя е много спокойна — звукът се разнася. А шестте... сещаш се... са в самия център.

— Ако успея да открия баща си и да върна духа в тялото му — каза упорито Сабриел, — ще можем да се справим с всичко, което се изпречи на пътя ни. Това е първото нещо. Баща ми. Всичко останало е просто по-нататъшно усложнение.

— Или предшестващо — каза Мовет. — И така, доколкото разбирам, основният ти план е да се промъкнем, докдето можем, да намерим тялото на баща ти, за което се надяваме, че е закътано на някое безопасно местенце, а после да видим какво ще стане?

— Ще отидем посред един ясен, слънчев ден... — поде Сабриел.

— Мястото се намира под земята — прекъсна я Мовет.

— Да, но можем да избягаме на слънчева светлина — продължи Сабриел с успокояващ глас.

— А има и слънчеви лъчи — добави Тъчстоун. — По пладне долу се образува нещо като сумрак, а по водата проблясват светли участъци.

— Значи ще намерим тялото на татко, ще го донесем тук, на сигурно място — каза Сабриел. — И... и ще продължим.

— Звучи ми като ужасно гениален план — промърмори Мовет. — Гениално прост...

— Можеш ли да измислиш нещо друго? — сопна се Сабриел. — Аз опитах и не успях. Ще ми се да се прибера у дома в Анселстиер и да забравя за всичко това — но тогава никога вече няма да видя татко, а мъртвите просто ще погълнат всички живи твари в цялото покварено кралство. Може би няма да се получи, но поне ще опитам нещо, в качеството си на Абхорсен, какъвто трябва да бъда, а ти все ми повтаряш, че не съм!

Това избухване беше посрещнато с мълчание. Тъчстоун извърна смутено очи. Мовет я погледна, прозина се и сви рамене.

— Очевидно не мога да измисля нищо друго. Затъпял съм през хилядолетията — станал съм по-глупав дори от онези Абхорсен, на които служа.

— Мисля, че планът не е по-лош от който и да било друг — каза неочаквано Тъчстоун. Поколеба се, а после добави: — Макар че се страхувам.

— Аз също — прошепна Сабриел. — Но ако утрешният ден е слънчев, отиваме там.

— Да — каза Тъчстоун. — Преди да сме се уплашили прекалено.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Излизането от обезопасения, укрепен с акведукт район на Белизар, се оказа по-трудна задача, отколкото влизането в него, особено през северната арка, която водеше към отдавна запустяла улица с необитаеми къщи, които криволичеха към северните градски възвишения.

При арката имаше шестима стражи и те изглеждаха много побдителни и изпълнителни от онези, които охраняваха подстъпа откъм пристанището. Имаше и още една група хора пред Сабриел и Тъчстоун, които чакаха да ги пропуснат. Деветима мъже, по чиито лица бе изписана агресивност, съдейки по начина, по който говореха и се движеха. Всички бяха въоръжени, а оръжията им варираха от кинжали до остри брадви. Повечето от тях носеха и лъкове — къси и силно извити, праметнати на гърбовете им.

— Кой са тези хора? — попита Сабриел Тъчстоун. — Защо излизат към Района на мъртвите в града?

— Клошари — отвърна Тъчстоун. — Някои от хората, с които говорих снощи, ги споменаха. Някои части от града доста бързо са били изоставени в ръцете на мъртвите, затова там може да се открие доста плячка. Рискована работа, струва ми се...

Сабриел кимна умислено и отново погледна мъжете, повечето от които седяха или клечаха до стената на акведукта. Някои отвърнаха на погледа ѝ доста подозрително. За миг тя реши, че са видели звънците под наметалото ѝ и са разбрали, че е некромант, но после си даде сметка, че може би двамата с Тъчстоун изглеждат като конкурентни клошари. В крайна сметка, кой друг би пожелал да се прости със защитата на бързата вода? Донякъде тя наистина се чувстваше като закоравял клошар. Макар и току-що изпрани и почистени, дрехите и ризницата ѝ не бяха най-приятното облекло. Освен това бяха все още влажни, а рибарското наметало, с което се бе покрила, беше нещо средно между влажно и мокро, защото не го бяха прострели правилно

след прането. Предимството беше, че всичко ухаеше на лимон, защото перачите в „Трите лимона“ използваха лимонов сапун.

Сабриел си бе помислила, че клошарите чакат охраната, но очевидно чакаха нещо друго, което внезапно бяха видели зад нея. Седящите и клекнали мъже се изправиха, мърморейки и ругаейки, и се затътриха в нещо, което наподобяваше редица.

Сабриел погледна през рамо, за да види какво са забелязали — и застина. Защото към арката се приближаваха двама мъже и около двайсет деца: деца на възраст между шест и шестнайсет. Мъжете имаха същото изражение както останалите клошари и държаха дълги камшици с по четири езика. Глезените на децата бяха оковани, а оковите бяха привързани към дълга централна верига. Единият мъж държеше веригата, повел децата по средата на пътя. Другият вървеше зад тях и размахваше напосоки във въздуха над дребните телца своя камшик, а четирите езика от време на време бръсваха по някое ухо или темето на нечия главица.

— Чух и за това — прошепна Тъчстоун, приближавайки се до Сабриел, а ръцете му се спуснаха върху дръжките на мечовете. — Но си помислих, че е пиянска история. Клошарите използват деца-робби, като примамка или стръв за мъртвите. Оставят ги някъде, за да отклонят мъртвите от мястото, което възнамеряват да претърсват.

— Това е... отвратително! — разгневи се Сабриел. — Неморално! Те са робовладелци, не клошари! Трябва да спрем това!

Тя пое напред, а в ума ѝ вече се появяваше заклинание на Хартата, с което да ослепи и обърка клошарите, но някаква остра болка във врата я възпря. Моget, който пътуваше на раменете ѝ, беше забил ноктите си точно под брадичката ѝ. Кръвта се стичаше в тънки струйки, когато той просъска в ухото ѝ.

— Почакай! Тук има деветима клошари и шестима стражи, а наблизо има още. Каква полза ще имат тези деца, а и всички други, които може би ще ги последват, ако те убият? Мъртвите са в основата на това зло, а основното задължение на Абхорсен са мъртвите!

Сабриел остана трепереща на място, а в ъгълчетата на очите ѝ се събираха сълзи, породени от гняв и обида. Ала тя не атакува. Просто стоеше и наблюдаваше децата. Те изглеждаха примирени със своята участ, безмълвни, изгубили надежда. Дори не помръдваха в оковите,

стояха неподвижно, с приведени глави, докато клошарите не ги удариха отново с камшиците и те поеха, тътрейки се унило към арката.

Не след дълго преминаха и поеха по безлюдната улица, а групата клошари бавно вървеше зад тях. Слънцето грееше ярко по калдъръмените улици и се отразяваше в ризниците и оръжията — и за кратко, в русата главица на едно момченце. След това изчезнаха, завиха вдясно, поели към Койнърс хил.

Сабриел, Тъчстоун и Мовет ги последваха след десетминутни преговори със стражата. В началото нейният предводител, едър мъж с оцапана със сос кожена ризница, искаше да види „официално разрешително за клошар“, но скоро стана ясно, че това е молба за рушвет. След това всичко беше въпрос на пазарлък, докато стигнаха до окончателната цена от по три сребърни пенита за Сабриел и Тъчстоун и едно за котката. Странни изчисления, помисли си Сабриел, но се радваше, че Мовет си замълча, без да изрази на глас мнението, че го подценяват.

След акведукта и успокояващата бариера на течащата вода, Сабриел долови осезаемото присъствие на мъртвите. Бяха навсякъде — в разрушените къщи, в мазетата и канализацията, криеха се навсякъде, където не достигаше светлината. Спотайваха се, докато слънцето грееше, в очакване на нощта.

В много отношения мъртвите във Велизар бяха същински двойници на клошарите. Криеха се през деня и вземаха онова, което могат, през нощта. В града имаше много, много мъртви, но те бяха слаби, страхливи и завистливи. Апетитът им беше огромен, но броят на жертвите за жалост бе ограничен. Всяка сутрин десетки от тях губеха връзката си с живота, за да пропаднат обратно в смъртта. Но винаги идваха други...

— Тук има хиляди мъртви — каза Сабриел, а очите ѝ се стрелкаха насам-натам. — Повечето от тях са слаби, но пък са толкова много!

— Направо при хранилището ли отиваме? — попита Тъчстоун. В думите му имаше неизречен въпрос, разбра Сабриел. Трябваше ли — можеха ли — първо да спасят децата?

Тя погледна небето и слънцето, преди да отговори. Разполагаха с около четири часа силна слънчева светлина, ако не се появяха облаци. Все пак, бяха съвсем малко. Ако успееха да победят клошарите,

можеха ли да оставят за следващия ден издирването на баща ѝ? С всеки изминал ден ставаше все по-малко вероятно духът и тялото му да бъдат съединени. Без него не можеха да разгромят Керигор, а Керигор трябваше да бъде победен, за да им остане някаква надежда, че ще възстановят камъните на Великата Харта — и да прокудят мъртвите от цялото кралство...

— Ще отидем направо в хранилището — каза Сабриел с мъка, опитвайки се да потисне внезапно появилия се откъслечен спомен: слънцето, отразяващо се в главата на онова момче, тежко стъпващите крака... — Може би... може би ще успеем да спасим децата на връщане.

Тъчстоун ги поведе уверено, придържайки се към средата на улиците, където слънцето грееше ярко. Близко час крачеха из празните, безлюдни улици, а единственият шум идваше от тракането на подкованите им обувки по калдъръма. Нямаше птици или животни. Нямаше дори насекоми. Само разруха и упадък.

Накрая стигнаха до един парк с желязна ограда, който се простираше около основата на Дворцовия хълм. На върха на хълма, почернелите, овъглени останки от съборени камъни и дъски, бяха единственото, останало от кралския дворец.

— Последният регент го изгори — каза Мовет, когато и тримата спряха, за да го огледат. — Преди около дваисет години. Беше започнал да гъмжи от мъртви, въпреки цялата стража и защити, които различните гостуващи представители на рода Абхорсен бяха изградили. Казват, че регентът обезумял и опитал да ги изгори.

— Какво е станало с него? — попита Сабриел.

— По-точно с нея — отвърна Мовет. — Загина при пожара — или мъртвите са я отнесли. И това сложи край на всякакви опити кралството да бъде управлявано.

— Сградата беше красива — припомни си Тъчстоун. — Имаше изглед към Саерско море. Таваните бяха високи, а бяха изградили и много добра система от отдушници и шахти, които да улавят светлината и морския бриз. В двореца винаги имаше музика и танци, както и вечеря в чест на средата на лятото, която организираха на покрива на градината, с хиляди ароматни свещи...

Той въздъхна и посочи една дупка в оградата на парка.

— Можем да влезем и оттук. В една от декоративните пещери в парка има вход към хранилището. До водата се стига едва по петдесет стъпала, вместо по сто и петдесетте от самия дворец.

— Сто петдесет и шест — каза Мовет. — Доколкото си спомням.

Тъчстоун сви рамене и се провря през дупката към меката трева на парка. Наоколо нямаше никой — и нищо, но въпреки това той извади мечовете си. Наблизо имаше големи дървета и сенки, естествено.

Сабриел го последва, а Мовет скочи от раменете ѝ, за да се поразходи и да подуши наоколо. Сабриел също извади мечовете си, но остави звънциите. В околността имаше мъртви, но не и наблизо. Паркът беше твърде открит през деня.

Декоративните пещери се намираха едва на пет минути път около едно зловонно езеро, което навремето се бе славilo със статуи на брадати тритони, от които бликаше вода. Сега устите им бяха затлачени с гнили листа, а езерото беше почти запълнено с жълто-зелена тиня.

Имаше три входа на пещери, разположени един до друг. Тъчстоун ги поведе към най-големия, централен вход. Първите един-два метра представляваха мраморни стъпала, а таванът се подпираше от мраморни колони.

— Тази достига едва на около четиридесет крачки във вътрешността на хълма — обясни Тъчстоун, когато запалиха свещите при входа, а серният кибрит примеси своя зловонен мирис с влажния въздух в пещерата. — Построили са ги за пикниците в разгара на лятото. В дъното на тази има врата. Може би е заключена, но ще поддаде пред някое от заклинанията на Хартата. Стълбите са непосредствено зад нея, но няма осветление. И е тясно.

— Тогава аз ще вляза първа — каза Сабриел със скованост, която издаваше отпадналостта в краката ѝ и преобърнатия ѝ стомах. — Не долавям присъствието на мъртви, но е възможно да има...

— Много добре — каза Тъчстоун след моментно колебание.

— Всъщност не се налага да идваш — изстреля внезапно Сабриел, докато стояха пред пещерата, а свещите глупаво проблясваха на слънцето. Изведнъж се почувства много отговорна за него. Той изглеждаше уплашен, много по-блед от нормалното, почти като изпит от смъртта некромант. Беше станал свидетел на ужасни неща в

хранилището, неща, които навремето го бяха накарали да обезумее, и въпреки неговите самообвинения, Сабриел не вярваше, че той има вина. Там долу не беше неговият баща. Той не беше Абхорсен.

— Напротив, дължен съм — отвърна Тъчстоун. Той нервно хапеше долната си устна. — Трябва. В противен случай никога няма да се избавя от спомените си. Трябва да направя нещо, да си създам нови спомени, по-добри. Трябва да... потърся изкупление. Освен това, още съм член на кралската гвардия. Това е мой дълг.

— Така да бъде — каза Сабриел. — Във всеки случай се радвам, че си тук.

— Аз също, по някакъв странен начин — каза Тъчстоун и почти се усмихна, но не съвсем.

— Но не и аз — прекъсна ги решително Мовет. — Да се залавяме за работа. Ще изтървем слънчевата светлина.

Вратата беше заключена, но се отвори лесно със заклинанието на Сабриел, а елементарните символи на Хартата за отключване се лееха от ума ѝ към показалеца, който беше опряла в ключалката. Ала въпреки че заклинанието успя, беше трудно да го направи. Дори и тук, счупените камъни на Великата Харта оказваха своето влияние и възпираха магията.

Слабата светлина на свещите разкри влажни, рушащи се стъпала, които водеха надолу. Нямаше извивки или завои, само една права стълба, водеща към мрака.

Сабриел крачеше предпазливо, чувствайки как мекият камък се руши под тежките ѝ обувки, затова се наложи да стъпва с токовете в самия край на всяко стъпало. Това забавяше хода ѝ, а Тъчстоун беше съвсем близо зад нея, и светлината от неговата свещ очертаваше сянката на Сабриел върху стъпалата пред тях, така че тя се виждаше удължена и изкривена, докато потъваше в мрака извън обсега ѝ.

Долови миризмата на хранилището, преди да го е видяла, някъде около тридесет и деветото стъпало. Хладна, влажна миризма, която проникна в носа и дробовете ѝ, изпълвайки я с усещането за студено пространство.

След това стъпалата привършиха при една врата в края на огромна правоъгълна зала — гигантска пещера, в която каменните колони се извисяваха като гора, за да поддържат покрива, намиращ се на около двайсет метра над главата ѝ, а подът пред нея не беше от

камък, а покрит с вода, студена и неподвижна като скала. Около стените се спускаха бледи лъчи от слънчева светлина, които контрастираха с подпорните колони, очертавайки светлинни дискове върху водата. Това превръщаше периферията на хранилището в сложна рисунка от светлосенки, но центърът оставаше непонятен, забулен в дълбок мрак.

Сабриел усети, че Тъчстоун я докосва по рамото, а после чу шепота му.

— Водата е дълбока до кръста. Постарай се да влезеш възможно най-тихо. Хайде — аз ще взема свещта ти.

Сабриел кимна, подаде му свещта, прибра меча в ножницата и седна на последното стъпало, преди бавно да се отпусне във водата.

Беше студена, но поносимо. Въпреки старанието на Сабриел, около нея върху тъмната вода се образуваха сребристи вълнички, и се чу съвсем леко цамбурване. Стъпалата ѝ докоснаха дъното и тя едва успя да потисне едно ахване. Не беше заради студа, а защото внезапно се бе опряла до двата счупени камъка на Великата Харта. Това я покоси като свиреп пристъп на стомашен грип, предизвикал спазми, пот и замаяност. Приведена одве, тя се хвана за стъпалото, докато първите спазми преминаха в тъпа болка. Беше много по-тежко, отколкото при по-маловажните камъни, счупени край Разполовения хребет и Нестоу.

— Какво има? — прошепна Тъчстоун.

— Ох... счупените камъни — смотолеви Сабриел. Пое дълбоко въздух, за да пропъди със силата на волята си болката и неразположението. — Мога да го понеса. Внимавай, когато влизаш.

Тя извади меча си и пое свещта от Тъчстоун, който се готвеше да влезе във водата. Въпреки че беше предупреден, Сабриел видя, че потръпна, когато краката му стъпиха на дъното и по челото му изби пот, която отразяваше вълните, образувани при влизането във водата.

Сабриел очакваше Моget да скочи на раменете ѝ, имайки предвид явното му неодобрение към Тъчстоун, но той я изненада, като скочи върху мъжа. Тъчстоун също бе видимо изненадан, но се съвзе. Моget се уви около тила му и тихо измяука.

— Придържай се към периферията, ако можеш. Покварата — счупените камъни — ще имат още по-неприятен ефект в центъра.

Сабриел вдигна меча си в знак на съгласие и пое напред, следвайки лявата стена, като опитваше да нарушава повърхностното съпротивление на водата възможно най-малко. Ала тихото пляскане на краката им изглеждаше много шумно, отеквайки и разнасяйки се из водохранилището, сливайки се с единствения друг звук — равномерното капене на водата, която се стичаше от покрива, или се спускаше по-леко по колоните.

Тя не долови присъствието на мъртви същества, но не беше сигурна доколко това се дължи на счупените камъни. От тях я болеше глава, сякаш чуваше постоянен, твърде висок шум, стомахът ѝ се сви, а устата ѝ се изпълни с острия вкус на жлъчен сок.

Тъкмо бяха стигнали до северозападния край, когато светлината внезапно отслабна и хранилището мигновено стана тъмно, с изключение на едва доловимото, деликатно сияние на свещите.

— Облак — прошепна Тъчстоун. — Ще отминем.

Те затаиха дъх, вгледани нагоре, към бледо очертаната светлина над главите им, и бяха възнаградени, когато слънчевите лъчи отново прорязаха тъмнината. Изпълнени с облекчение, отново закрачиха, следвайки дългата стена от изток на запад. Ала облекчението им не продължи дълго. Още един облак затъмни слънцето, някъде в свежия въздух, високо над тях, и мракът се върна. Появиха се още облаци и накрая имаше само кратки светли промеждутъци, редуващи се с дълги периоди на пълен мрак.

Хранилището изглеждаше по-студено без слънцето, макар и отслабнало, заради преминаването на лъчите през дългите шахти в земята. Сабриел вече почувства студа, редом с внезапния, ирационален страх, че са останали твърде дълго и ще излязат през нощта, пълна с очакващи, жадни за живот мъртви. Тъчстоун също усети студа, усилен от спомените му отпреди двеста години, когато бе прегазил същата тази вода, за да види кралицата и нейните две дъщери, принесени в жертва пред счупените Велики камъни. Тогава във водата имаше кръв и той още я виждаше — един застинал миг от времето, който нямаше да се изличи от съзнанието му.

Въпреки опасенията им, именно мракът им помогна. Сабриел видя светлина, слабо луминесцентно сияние вдясно от нея, някъде към центъра. Като закри очи от блясъка на свещта, тя го показва на Тъчстоун.

— Там има нещо — съгласи се той, а гласът му бе толкова тих, че Сабриел едва го чу. — Но е поне на четиридесет крачки към центъра.

Сабриел не отвърна. Беше доловила нещо в тази слаба светлина, нещо, наподобяващо слабото усещане по тила ѝ, което се появяваше, когато изображението на баща ѝ я посещаваше в училище. Отдалечавайки се от стената, тя си запроправя път из водата, а зад нея се образува V-образна дيريا от вълни. Тъчстоун отново погледна, след това я последва, борейки се с гаденето, което напираше в стомаха му, прииждайки на вълни, като многократни дози от лекарство за повръщане. Освен това му се виеше свят и вече не чувстваше краката си.

Изминаха около трийсет крачки, а болката и гаденето постепенно се влошаваха. После Сабриел спря внезапно, Тъчстоун повдигна меча си и свещта, оглеждайки се за засада. Ала там нямаше неприятел. Ярката светлина идваше от защитен ромб, четирите основни символа проблясваха под водата, а помежду им искряха линии на силата.

В средата на ромба стоеше мъжка фигура, протегнала празните си ръце, сякаш някога в тях бе имало оръжия. Лицето и дрехите му бяха покрити със скреж, закривайки чертите му, а водата около кръста му бе опасана с лед. Ала Сабриел не се съмняваше в неговата самоличност.

— Татко — прошепна тя, а шепотът ѝ отекна из тъмната вода, присъединявайки се към неспирното капене.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Ромбът е завършен — каза Тъчстоун. — Няма да можем да го преместим.

— Да. Знам — отвърна Сабриел. Облекчението, което я бе обзело при вида на баща ѝ, сега отслабваше, отстъпвайки пред гаденето, причинено от счупените камъни. — Мисля... мисля, че трябва да вляза в смъртта оттук и да доведа духа му.

— Моля! — възкликна Тъчстоун. После, когато ехото изкънтя, добави по-тихо: — Тук?

— Ако призовем свой защитен ромб... — продължи Сабриел, размишлявайки на глас. — Голям, около нас двамата и този на татко — това ще държи настрана повечето опасности.

— Повечето опасности — наблегна мрачно Тъчстоун и се огледа наоколо, мъчейки се да надзърне извън тесните рамки на малкия кръг светлина от свещите им. — Това също ще ни постави в капан тук — дори и да успеем да го призовем, толкова близо до счупените камъни. Знам, че сам не бих могъл да го направя.

— Трябва да успеем да обединим силите си. После, ако двамата с Мовет стоите на пост, докато аз съм в смъртта, ще успеем.

— Какво мислиш, Мовет? — попита Тъчстоун, извърщайки глава, така че рамото му докосна дребното животинче.

— Имам си свои грижи — измърмори Мовет. — И според мен това навярно е капан. Но тъй като сме тук и заслужилият Абхорсен, така да се каже, изглежда наистина е жив, предполагам, че няма какво друго да се направи.

— Това не ми харесва — прошепна Тъчстоун. Самият факт, че стоеше толкова близо до счупените камъни, отнемаше повечето му сили. Влизането на Сабриел в смъртта му се струваше лудост, предизвикване на съдбата. Кой знае какво дебнеше там, близо до свободния вход, сътворен от счупените камъни? Всъщност кой би могъл да знае какво се спотайва в или около хранилището?

Сабриел не отвърна. Приблжи се до защитния ромб на баща си, изучавайки основните символи под водата. Тъчстоун я последва неохотно, стараейки се да се придвижва с малки стъпки, за да предизвиква колкото може по-малко шум и вълни зад себе си.

Сабриел угаси свещта, пхна я в пояса си и протегна отворената си длан.

— Остави меча си и ми подай ръка — каза тя, а тонът ѝ не подканяше към разговори или спорове. Тъчстоун се поколеба — в лявата си ръка държеше само свещта, а не му се щеше да прибере и двата си меча в ножниците — после се подчини. Ръката ѝ беше студена, по-студена от водата. Той инстинктивно я стисна по-силно, за да ѝ даде малко от своята топлина.

— Моget, остани на пост — нареди Сабриел.

Тя затвори очи и започна да си представя Източния символ, първата от четирите основни защиты. Тъчстоун хвърли бърз поглед наоколо, после също затвори очи, повлиян от силата на заклинанието на Сабриел.

Ръката му бе пронизана от болка, когато съюзи волята си с нейната. Символът изглеждаше неясен в съзнанието му и беше невъзможно да го различи. Игличките, които вече бяха обхванали краката му, стигнаха до над коленете, прорязвайки ги свирепо. Но той възпря болката, насочвайки съзнанието си към едно-единствено нещо: създаването на защитния ромб.

Накрая Източния символ полетя към острието на Сабриел и се закрепил на пода на хранилището. Без да отварят очи, двамата се преместиха, за да се извърнат с лице на юг, към следващия символ.

Този беше още по-труден и двамата се обляха в пот и се разтрепериха, докато най-сетне предизвикат сияещото му появяване. Сега ръката на Сабриел беше гореща и трескава, а кожата на Тъчстоун се мяташе между изпотяващата горещина и сковаващия студ. Обзе го ужасен пристъп на гадене и щеше да повърне, но Сабриел сграбчи ръката му, както соколът сграбчва плячката си, и му вдъхна сила. Той се задави, последва един сух спазъм, и после се възстанови.

Западният символ беше истинско изпитание за издръжливост. Сабриел изгуби концентрация за миг, така че се наложи Тъчстоун сам да го задържи няколко секунди, а това усилие го накара да се почувства като пиян в най-лошия смисъл на думата, светът се завъртя в

главата му извън всякакъв контрол. После Сабриел си наложи да се съсредоточи и Западният символ разцъфна под водата. Отчаянието роди Северния символ. Мъчиха се с него, както им се стори, часове, но това бяха просто секунди, докато накрая почти не им се изплъзна, без да са го призовали. Ала в този миг Сабриел приложи цялата сила на своето желание да освободи баща си, докато Тъчстоун напираше с тежестта на двестагодишната си вина и мъка.

Северният символ се разля с ярка светлина по меча и стана бляскав, но сиянието му бе помрачено от водата. Лъчи от огъня на Хартата се стрелкаха от него до Източния, от Източния към Южния, а оттам до Западния и обратно. Ромбът беше завършен.

Двамата незабавно доловиха как ужасяващото присъствие на счупените камъни отслабва. Пронизващата болка в главата на Сабриел стихна; краката и стъпалата на Тъчстоун възвърнаха нормалното си състояние. Мовет се размърда и се протегна; това бе първото нормално движение, което правеше, откакто се бе настанил около врата на Тъчстоун.

— Добро заклинание — каза тихо Сабриел, вгледана в символите с полупритворените си от умора очи. — По-добро от последното, което направих.

— Не знам как успяхме — прошепна Тъчстоун, вгледан в лъчите от огъня на Хартата. Той внезапно осъзна, че продължава да държи ръката на Сабриел и се е прегърбил като стар дървар под тежкия си товар. Изправи се изведнъж и пусна ръката ѝ, сякаш беше глава на отровна змия.

Тя го погледна, доста изненадана, и той се улови, че се взира в отражението на пламъка от своята свещ в тъмните ѝ очи. Сякаш за първи път наистина я погледна. Видя умората ѝ, първите бръчки от грижите и начинът, по който устата ѝ изглеждаше някак тъжна в ъгълчетата. Носът ѝ бе още подут, а по скулите ѝ имаше жълтеещи синини. Освен това тя беше красива и Тъчстоун осъзна, че я е възприемал само от гледна точка на нейната длъжност, като Абхорсен. Съвсем не като жена...

— Най-добре да тръгвам — каза Сабриел, внезапно смутена от втрещения му поглед. Ръката ѝ се спусна към пояса със звънците, а пръстите ѝ заопипваха каишите, на които висеше Саранет.

— Нека ти помогна — каза той. Приблѳжи се, бореѳки се с твърдата кожа, тъй като ръцете му бяха отслабнали от усилията около защитния ромб, а главата му беше приведена над звънците. Сабриел погледна косата му и бе обзета от необяснимото изкушение да целуне центъра ѳ, където един малък път бележеше мястото, откъдето започваха кърдриците му. Ала не го направи.

Каишката се развърза и Тъчстоун се отдръпна. Сабриел извади Саранет, като внимателно го заглуши.

— Сигурно няма да ме чакаш дълго — каза тя. — Времето тече странно в смъртта. Ако... ако не се върна до два часа, навярно... навярно ще са ме впримчили, така че двамата с Моget трябва да си вървите...

— Ще те чакам — отвърна решително Тъчстоун. — Така или иначе, кой знае колко е часът тук долу?

— Очевидно и аз ще чакам — добави Моget. — Освен ако не реша да изляза оттук с плуване. А това не ми се ще. Нека Хартата е с теб, Сабриел.

— И с вас — каза Сабриел. Огледа се из мрачните предели на хранилището. Все така не долавяше присъствието на мъртви там и въпреки това...

— Ще имаме нужда от нея — отвърна кисело Моget. — По един или друг начин.

— Надявам се да не е така — прошепна Сабриел. Тя провери в кесията на колана си за дребните неща, които беше приготвила в „Трите лимона“, после се обърна с лице към Северния символ и започна да вдига меча си, подготвяйки се да влезе в смъртта.

Изведнъж Тъчстоун се втурна напред и бързо я целуна по бузата — непохватна, суха целувка, която попадна по-скоро на ръба на шлема ѳ, отколкото върху бузата.

— За късмет, Сабриел — каза притеснено той.

Тя се усмихна и кимна два пъти, после отново погледна на север. Очите ѳ се впериha в нещо, което не съществуваше там, и от неподвижното ѳ тяло се надигнаха вълни от студен въздух. Миг по-късно, от косата ѳ започнаха да се чупят ледени кристалчета, а мечът и звънецът се покриха с ивици скреж.

Тъчстоун гледаше, застанал наблизо, докато стана твърде студено, а после се оттегли в далечния южен връх на ромба. Измъкна

единия меч, извърна се навън, вдигнал високо свещта, и започна да крачи около вътрешните лъчи на огъня на Хартата, сякаш патрулираше из укрепленията на някой замък. Може също наблюдаваше от рамото му, а зелените му очи светеха със своя вътрешна, луминесцентна светлина. И двамата често се обръщаха да погледнат Сабриел.

Преминаването в смъртта беше улеснено — при това много — от присъствието на счупените камъни. Сабриел ги усещаше близо до себе си, като две зейнали порти, огласяващи лесното влизане в живота за всяко мъртво същество наоколо. За щастие, другият ефект на камъните — гаденето — изчезна в смъртта. Остана само студът и тягата на реката.

Сабриел незабавно пое напред, като внимателно оглеждаше сивото пространство пред себе си. С периферното си зрение зърна движещите се същества, чу движението сред студените води. Ала нищо не се доближи до нея, нищо не я нападна, освен постоянното лъкатушене и здравата хватка на течението.

Стигна до Първата порта и спря точно зад стената от мъгла, която се простираше докдето поглед стигаше в двете посоки. Реката бучеше зад тази мъгла, а бурните бързеи стигаха до Втората зона и продължаваха до Втората порта.

Припомняйки си страниците от „Книга за мъртвите“, Сабриел изрече думите на силата. Свободна магия, която разтърси устата ѝ, докато говореше, разлюля зъбите ѝ, изгаряйки езика ѝ с болезнената си сила.

Булото на мъглата се вдигна, разкривайки няколко водопада, които сякаш се спускаха в нескончаем мрак. Сабриел изрече още няколко думи и посочи с меча вляво и вдясно. Появи се пътека, която раздели водопадите като пръст, прокаран през масло. Тя стъпи на нея и пое надолу, а водите се разбиваха безобидно от двете ѝ страни. Зад нея мъглата се сгъсти и когато петата ѝ се вдигна за последен път, за да направи следващата стъпка, пътеката изчезна.

Втората зона беше по-опасна от Първата. Там имаше дълбоки ями, редом с неизменното течение. Светлината също беше по-слаба. Не беше като пълния мрак, който се очакваше в края на водопадите, ала

сивотата му бе някак по-различна. Имаше замъгляващ ефект, който не позволяваше да виждаш по-далече от това, което можеш да пипнеш.

Сабриел продължи предпазливо, служейки си с меч, за да опипва земята пред себе си. Имаше лесен маршрут, тя го знаеше, път, описан и създаден от много некроманти и не един Абхорсен, ала тя не се доверяваше на своята памет, за да крачи бързо и уверено напред.

Сетивата ѝ не спираха да търсят духа на баща ѝ. Той беше някъде в смъртта, беше убедена в това. Долавяше постоянното присъствие на неговите следи, един неугасващ спомен. Но не беше и толкова близо до живота. Трябваше да продължи нататък.

Втората порта по своята същност беше една огромна дупка, поне сто метра в диаметър, в която водата потъваше като вода в сифона на мивка. За разлика от обикновения сифон, този беше злоецо тих и при това лошо осветление някой невнимателен човек лесно би могъл да стигне до ръба му. Сабриел винаги беше особено предпазлива с тази Портата — беше се научила да усеща натиска ѝ върху пищялите си още от ранна възраст. Спря на достатъчно разстояние, когато натискът се появи и опита да се съсредоточи върху безмълвно бушуващата водна стихия.

Едно слабо пляскане зад гърба ѝ я накара да се обърне, описвайки кръг с меч на цяла ръка разстояние, огромен кръг от омагьосана от Хартата стомана. Той попадна в плътта на мъртъв дух, разхвърчаха се искри, а в тишината отекна вик на гняв и болка. Сабриел почти отскочи назад, щом чу вика, но запази равновесие. Втората порта беше твърде близо.

Съществото, което беше ударила, отстъпи назад, а главата му висеше от почти отсечената шия. Формата му беше хуманоидна, поне в началото, но ръцете му се спускаха под коленете, към реката. Главата му, която сега бе клюмнала върху едното му рамо, беше много по-дълга, отколкото широка или висока и имаше уста с няколко реда зъби. В очните кухини се виждаха пламтящи въглени, характерни за отдавна мъртвите отвъд Петата порта.

То изръмжа и извади дългите си, тънки като шишове пръсти над водата, за да опита да изправи главата си и да я закрепил обратно върху безпогрешно отсечения врат.

Сабриел нанесе нов удар и главата, заедно с една от ръцете, отхвъркна, цамбурвайки във водата. Те останаха на повърхността за

малко, докато главата ревеше, а очите ѝ пламтяха от омраза сред водата. После потъна и бе понесена към грохота на Втората порта.

Обезглавеното тяло остана на мястото си за миг, после предпазливо започна да пристъпва встрани, а оцелялата му ръка опипваше пътя пред него. Сабриел го наблюдаваше внимателно, колебаейки се дали да използва Саранет, за да го подчини на волята си, а след това Кибет, за да го изпрати към окончателна смърт. Ала употребата на звънците щеше да изправи нащрек всички мъртви оттук поне до Първата и Третата порта — а тя не искаше това.

Обезглавеният направи още една крачка и пропадна в дълбока яма. Започна да рови в нея, дългата му ръка се заразмахва във водата, но не успя да се измъкне от ямата. Единственото, което успя бе да попадне сред пълната сила на течението, което го грабна и го захвърли във водовъртежа на Портата.

Сабриел още веднъж изрече думите на силата на Свободната магия, думи, запечатани отдавна в съзнанието ѝ от „Книга за мъртвите“. Те се лееха от устата ѝ, изгаряйки устните ѝ, една необичайна горещина в това убийствено студено място.

При тези думи водите на Втората порта забавиха своя ход и се успокоиха. Завихрилият се въртоп се раздели и образува дълга спираловидна пътека, която се виеше надолу. След като провери последните няколко дупки близо до ръба, Сабриел предпазливо закрачи по пътеката и пое надолу. Зад нея и над главата ѝ водите отново започнаха да бушуват.

Спираловидната пътека изглеждаше дълга, но на Сабриел ѝ се стори, че само за няколко минути стигна до самата основа на водовъртежа и продължи към Третата зона.

Това беше измамно място. Водата тук беше плитка, дълбока едва до глезена, и някак по-топла. И осветлението беше по-добро — все така сиво, но се виждаше по-надалече. Дори вездесъщото течение вече не беше нещо повече от лек гъдел около краката ѝ.

Ала в Третата зона имаше вълни. За пръв път Сабриел започна да тича, спринтирайки колкото може по-бързо към Третата порта, която едва се виждаше в далечината. Тя беше като Първата порта — водопад, скрит сред стена от мъгла.

Зад гърба си Сабриел чу оглушителния грохот, който оповестяваше пристигането на вълната, възпирана от същото

заклинание, което ѝ проправи път през водовъртежа. Вълната бе придружена от пронизителни писъци, викове и крясъци. Очевидно наоколо имаше много мъртви, но Сабриел не им обърна внимание. Нищо и никой не можеше да устои на вълните в Третата зона. Човек просто трябваше да тича, колкото му държат краката, надявайки се да стигне до следващата Порта — без значение накъде е тръгнал.

Грохотът и тътенът се усилиха и различните викове и крясъци постепенно потънаха в този оглушителен шум. Сабриел не се огледа, а просто започна да тича по-бързо. Ако погледнеше назад, щеше да изгуби част от секундата, която щеше да бъде достатъчна на вълната, за да я достигне, да я помете и да я запрати към Третата порта, като я превърне в лек товар за течението отвъд нея...

Тъчстоун се взираше над южния ъгъл и се заслушваше. Беше чул нещо, не се съмняваше, нещо различно от постоянното капене. Нещо по-силно, нещо бавно, което се опитваше да се скрие. Разбра, че и Мовет го е чул, по внезапно напрегналите се котешки лапи на рамото му.

— Виждаш ли нещо? — прошепна той, взирайки се в мрака. Облаците все още скриваха светлината от шахтите, макар да му се струваше, че промеждутъците със слънчева светлина стават по-дълги. Ала във всеки случай те се намираха твърде далече от периферията, за да се възползват от внезапно завърналото се слънце.

— Да — прошепна в отговор Мовет. — Мъртвите. Много са, излизат от главното южно стълбище. Подреждат се от двете страни на вратата, покрай стените на хранилището.

Тъчстоун погледна Сабриел, вече покрита със скреж, като скована от студ статуя. Доця му се да разтърси рамото ѝ, да извика за помощ...

— Що за мъртви са това? — попита. Не знаеше много за мъртвите, освен това, че призрачните ръце са най-лошата разновидност сред обикновените, а разяждащите духове, като онзи, който бе проследил Сабриел, бяха най-лоши от всички. С изключение на това, в което се бе превърнал Рогир. Керигор, последователят на мъртвите...

— Ръце — прошепна Мовет. — Всички те са ръце, при това доста разложени. Разпадат се от самото вървене.

Тъчстоун отново се втренчи, опитвайки се да види нещо само с усилие на волята си — но нямаше нищо, освен мрак. Само че той ги чуваше, докато газеха шумно из притихналата вода. Твърде неподвижна за неговия вкус — изведнъж се запита дали водохранилището има сифон и запушалка. После отхвърли глупавата идея. Всяка подобна запушалка или решетка на сифон отдавна щеше да се е запечатала от ръждата.

— Какво правят? — прошепна тревожно той, играейки си с меч, като накланяше острието нагоре-надолу. Лявата му ръка изглежда държеше здраво свещта, но пламъчето трептеше, като недвусмислено доказателство за леките тръпки, които пробягваха по ръката му.

— Просто се строят около стените в редици — прошепна отново Мовет. — Странно, почти като почетна стража...

— Хартата да ни пази — изхриптя Тъчстоун, а в гърлото му беше заседнала буца от пълен страх и ужасно предчувствие. — Рогир... Керигор. Сигурно е тук... и идва...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Сабриел се добра до Третата порта точно преди вълната, като смотоледи едно заклинание на Свободната магия, докато тичаше, и почувства как то се излива от устата ѝ, изпълвайки ноздрите ѝ с остри изпарения. Заклинанието вдигна мъглата и Сабриел влезе вътре, а вълната се разби безобидно около нея, захвърляйки своя товар от мъртви във водопада от другата страна. Изчака още малко, за да се появи пътеката, а после продължи нататък — към Четвъртата зона.

През нея се преминаваше сравнително лесно. Течението и тук беше силно, но предсказуемо. Имаше малко мъртви, защото повечето бяха зашеметени и пометени от вълната в Третата зона. Сабриел вървеше бързо, използвайки силата на волята си, за да устои на просмукващия студ и силната хватка на течението. Вече усещаше духа на баща си съвсем наблизо, сякаш той се намираше в една от стаите на голяма къща, а тя беше в другата и ще го открие по едва доловимите шумове на обитателя ѝ. Той беше или тук, в Четвъртата зона, или зад Четвъртата порта, в Пета зона.

Отново ускори крачка, нетърпелива да го намери, да говори с него, да го освободи. Знаеше, че всичко ще бъде наред, когато баща ѝ се освободи...

Ала той не беше и в Четвъртата зона. Сабриел достигна до Четвъртата порта, без да долови усилване на присъствието му. При тази порта също имаше нещо като водопад, но той не бе забулен в мъгла. Наподобяваше свободно падаща вода от малък бент, висок едва две-три стъпки. Но Сабриел знаеше, че ако се доближи до ръба, там има предостатъчно силна стихия, която да повлече надолу и най-силния дух.

Спря доста далече от него и се готвеше да направи заклинанието, което да проправи пътеката, когато едно едва доловимо усещане в тила я накара да спре и да се огледа.

Водопадът се простираше докдето стигаше поглед от двете страни и Сабриел разбра, че ако прояви безразсъдство и опита да го

прекоси, това ще бъде безкрайно пътуване. Навярно накрая спираше от само себе си, но тъй като нямаше никакви знаци за ориентиране, звезди или нещо друго, по което да определи местоположението си, не можеше да знае. Никой досега не бе прекосявал цялото пространство на някоя вътрешна зона или Порта. Какъв смисъл би имало? Всички влизаха в смъртта или излизаха оттам. Не и встрани, като изключим границата с живота, където вървенето променяше мястото за излизане — ала това вършеше работа само на духовете или редките същества като разяждащия дух, които пренасяха и физическото си тяло.

Въпреки това, Сабриел бе обзета от импулс да върви до следващата Порта, да се завърти кръгом и да последва линията на водопада. Това бе неопределим импулс, който я изпълни с безпокойство. В пределите на смъртта имаше и други същества, освен мъртвите — загадъчни създания на Свободната магия, странни творения и непонятни сили. Този импулс — този повик — може би идваше от някое от тях.

Тя се поколеба, обмисляйки това, а после се хвърли във водата, движейки се успоредно на водопада. Навярно призивът идваше от Свободната магия, или пък имаше връзка с духа на баща ѝ.

— Слизат и по източните и западните стълби — каза Мовет. —
Още ръце.

— Ами от юг — там, откъдето влязохме? — попита Тъчстоун, оглеждайки се притеснено в двете посоки, напрегнал уши, за да долови и най-тихия звук, докато чуваше как мъртвите нагазват във водохранилището, за да се подредят в своите странни, строго подредени редици.

— Още не — отвърна Мовет. — Онази стълба води към светлината, нали помниш? Ще се наложи да влязат през парка.

— Едва ли има много светлина — прошепна Тъчстоун, поглеждайки шахтите за осветление. През тях се процеждаше малко слънчева светлина, скривана от гъсти облаци, ала тя не беше достатъчна, за да смути по някакъв начин мъртвите в хранилището, или да повдигне духа на Тъчстоун.

— Кога... кога мислиш, че ще дойде? — попита Тъчстоун. Не се налагаше Мовет да пита за кого говори.

— Скоро — отвърна котката с делови тон. — Не преставам да твърдя, че това е било капан.

— Тогава как ще излезем оттук? — попита Тъчстоун, стараяйки се да говори със спокоен глас. Той водеше вътрешна борба със силното си желание да напусне защитния ромб и да хукне към южното стълбище. Да прегази водата като избягал кон, без да обръща внимание на шума, ала Сабриел стоеше пред него, покрита със скреж, неподвижна...

— Не съм сигурен, че ще можем — каза Мовет, като хвърли кос поглед към двете заледени статуи до тях. — Зависи от Сабриел и баща й.

— Какво можем да направим?

— Предполагам, да се отбраняваме, ако ни нападнат — изрече провлечено Мовет, сякаш обясняваше нещо очевидно на досадно дете. — Да се надяваме. Да се молим на Хартата Керигор да не излезе, преди Сабриел да се е върнала.

— Ами ако излезе? — попита Тъчстоун, взирайки се с безизразен поглед в мрака. — Ами ако излезе?

Ала Мовет мълчеше. Тъчстоун чуваше само тътренето, краченето и плискането на мъртвите, докато се приближаваха бавно, като изгладнели плъхове, промъкващи се към обяда на задрямал пияница.

Сабриел нямаше представа колко се е отдалечила, преди да го открие. Познатото смътно усещане я накара да спре, да погледне в самия водопад, и ето че той беше там. Абхорсен. Баща й. По някакъв начин беше пленен зад Портата, така че само главата му се виждаше над бурната вода.

— Татко! — извика Сабриел, но устоя на импулса да се втурне напред. Най-напред си помисли, че той не я е видял, но лекото трепване на окото му говореше за работещите му възприятия. Той примигна отново и извъртя очи вдясно няколко пъти.

Сабриел проследи погледа му и видя нещо високо и мрачно, препречено през водопада, протегнало ръце, за да се измъкне от Портата. Тя пристъпи напред, приготвила меч и звънеца, после се поколеба. Това беше мъртъв хуманоид, чиито форма и размери много наподобяваха онзи, който беше донесъл звънците и меч в колежа

„Уайвърли“. Тя погледна баща си и той отново ѝ смигна, а единият ъгъл на устата му се изви съвсем леко — почти в усмивка.

Тя отстъпи назад, все така предпазливо. Винаги имаше вероятност духът, прикован сред водопада, да е просто подобие на нейния баща, или, дори да беше той, да е под контрола на някаква сила.

Мъртвото същество най-сетне се освободи, а мускулите му имаха различна структура от човешките, видимо напрегнати под лакътя. За миг остана на ръба, а огромната му глава се въртеше в двете посоки, след това трмаво пое към Сабриел, с познатата полюшваща се походка. На няколко крачки от нея — извън обсега на меча — то спря и посочи устата си. Челюстта му се движеше нагоре-надолу, но от червената му плътна уста не излезе никакъв звук. От гърба му се спускаше черна нишка, която завършваше в бурните води на Портата.

Сабриел се замисли, след това прибра Саранет с една ръка и извади Дайръм. Изви китка, за да позвъни, поколеба се — защото звънът на Дайръм щеше да вдигне нащрек всички мъртви наоколо, — а после го освободи. Дайръм извъня, мелодично и отчетливо, а от този единствен звън прозвучаха няколко мелодии, които се сляха като разговори, дочути в тълпа.

Сабриел отново позвъни, преди ехото да утихне, с няколко леки движения на китката, пренасяйки звука към мъртвото същество, докато се преплете с отзвука от първия звън. Звукът като че обгърна чудовището, виейки се около главата му и безмълвната уста.

Ехото утихна. Сабриел бързо смени Дайръм, преди да е извънял по своя воля, и извади Ранна. Приспиващият можеше да унищожи няколко мъртви наведнъж, а тя се страхуваше, че много от тях ще се появят след звука от звънците. Навярно очакваха да попаднат на някой глупав, неопитен некромант, но дори и тогава щяха да бъдат опасни. Ранна трепна в ръката ѝ в очакване, като дете, пробудило се от допира ѝ.

Устата на съществото отново помръдна и вече имаше език, една ужасна, пихтиеста маса от бяла плът, която се гърчеше като охлюв. Но това поне даде резултат. Съществото издаде няколко клопочещи звука, преглъщайки, а после проговори с гласа на Абхорсен.

— Сабриел! Надявах се, но и се страхувах, че ще дойдеш.

— Татко... — поде Сабриел, гледайки пленения му дух, вместо съществото. — Татко...

Тя избухна в плач. Беше изминала целия този път, беше се сблъскала с толкова неприятности, за да открие, че е пленен и че е неспособна да го освободи. Дори не знаеше, че е възможно да плениш някого в Порта!

— Сабриел! Тихо, дъще! Нямаме време за сълзи. Къде е физическото ти тяло?

— Във водохранилището — подсмръкна Сабриел. — До твоето. В един защитен ромб.

— Ами мъртвите? Керигор?

— Там нямаше следи от тях, но Керигор е някъде сред живите. Не зная къде.

— Да, знам, че е излязъл — прошепна Абхорсен с устата на съществото. — Опасявам се, че е близо до хранилището. Трябва да действаме бързо. Сабриел, помниш ли как да звъннеш едновременно с два звънеца? Мозраел и Кибет?

— С два звънеца? — попита Сабриел озадачена. Събуждащият и Вървящият? Едновременно? Дори не беше чувала, че е възможно — или пък беше?

— Помисли — каза говорителят на Абхорсен. — Спомни си. „Книгата за мъртвите“.

Споменът бавно изплува, страниците се прелистваха в съзнателната ѝ памет, като листа от разлюляно дърво. Звънците можеха да звънят по двойки, или дори в по-големи комбинации, ако се съберяха достатъчно некроманти, които да боравят с тях. Но рисковете бяха много по-големи...

— Да — каза бавно Сабриел. — Помня. Мозраел и Кибет. Ще те освободят ли?

Отговорът се забави.

— Да. За известно време. Надявам се, достатъчно, за да направим необходимото. А сега побързай.

Сабриел кимна, стараяйки се да не мисли за онова, което току-що бе казал. Подсъзнателно винаги бе осъзнавала, че духът на Абхорсен е прекарал твърде дълго извън тялото му, и твърде навътре в царството на смъртта. Той никога не би могъл да живее отново истински. Тя съзнателно беше решила да изключи от ума си този факт.

Прибра меча в ножницата, върна обратно Ранна и извади Мозраел и Кибет. И двата звънца бяха опасни, а още повече в комбинация, отколкото поотделно. Тя успокои съзнанието си, освобождавайки се от всички мисли и емоции, съсредоточена единствено върху звънците. После позвъни с тях.

С Мозраел описа три-четвърти кръг над главата си. А Кибет разлюля в обърната осморка. Силният тревожен сигнал се сля с танцувалния ритъм, прераствайки в нестройна, стържеща, но енергична мелодия. Сабриел установи, че върви към водопада, въпреки всичките си усилия да остане неподвижна. Някаква сила, наподобяваща хватката на обезумял гигант движеше краката ѝ, огъваше колената ѝ, принуждавайки я да пристъпва напред.

В същото време баща ѝ изплуваше от водопада на Четвъртата порта. Най-напред се освободи главата му и той изви шията си, после размърда рамене, вдигна ръце над главата си и се протегна. Ала Сабриел продължаваше да пристъпва, докато се озова едва на две крачки от ръба и можеше да погледне надолу, към въртящите се води, а звукът на звънците изпълваше ушите ѝ, принуждавайки я да продължи напред.

После Абхорсен се освободи и подскочи напред, като пхна ръцете си в гърлата на звънците, сграбчи езиците им с бледите си пръсти и те внезапно млъкнаха. Настъпи тишина и баща и дъщеря се прегърнаха пред самия праг на Четвъртата порта.

— Браво — каза Абхорсен, а гласът му прозвуча дълбоко и познато, изпълвайки я със спокойствие и топлина, като любима играчка от детството. — След като ме плениха, можех само да ти изпратя звънците и меча. А сега се боя, че трябва да побързаме, да се върнем в живота, преди Керигор да осъществи плана си. Дай ми Саранет, засега... не, ти задръж меча и Ранна. Хайде!

Той я поведе с бърза крачка. Сабриел го следваше по петите, а въпросите я изгаряха. Тя не спираше да го гледа, наблюдаваше познатите черти, начина, по който косата му се бе разрошила на тила, сребристата брада, която вече личеше по брадичката му и бакенбардите. Беше облечен по същия начин, както и тя, носеше и туниката със сребърни ключета. Не беше толкова висок, колкото го помнеше.

— Татко! — възкликна тя, стараяйки се едновременно да говори, да върви редом с него и да бъде нащрек. — Какво става? Какъв е планът на Керигор? Не разбирам. Защо не съм отраснала тук, за да разбирам всичко?

— Тук? — попита Абхорсен, без да забавя ход. — Сред смъртта?

— Знаеш за какво говоря — възнегодува Сабриел. — В Старото кралство! Защо... имам предвид, че сигурно съм единственият Абхорсен, който няма представа как са устроени нещата! Защо! Защо?

— Отговорът не е лесен — отвърна Абхорсен през рамо. — Но те изпратих в Анселстиер поради две причини. Едната беше да си в безопасност. Вече бях изгубил майка ти и единственият начин да бъдеш в безопасност в Старото кралство беше или да бъдеш постоянно с мен, или непрекъснато в къщата — на практика като затворник. Не можех да те водя със себе си, защото положението се влошаваше непрекъснато след смъртта на регента, две години преди да се родиш. Втората причина беше, че Клеър ме посъветва да постъпя така. Казаха, че имаме нужда от някого — или че ще имаме нужда — не ги бива много с времето, — който познава Анселстиер. Тогава не знаех защо, но сега подозирам, че зная.

— Защо? — попита Сабриел.

— Тялото на Керигор — отвърна Абхорсен. — Или Рогир, ако го наречем с истинското му име. Той никога не може да бъде наистина мъртъв, защото тялото му е запазено от Свободната магия, някъде в живота. То е като котва, която винаги го връща обратно. Всеки Абхорсен, откакто бяха счупени Великите камъни, е търсил това тяло — ала никой от нас не го откри, включително и аз, защото никога не сме подозирали, че е в Анселстиер. Очевидно е някъде близо до Стената. Клеър трябва вече да го е открил, защото Керигор сигурно е отишъл при него, когато се е появил в живота. А сега, искаш ли ти да направиш заклинанието, или аз да се заема?

Бяха стигнали до Третата порта. Той не дочака нейния отговор, а незабавно изрече думите. Сабриел се почувства особено, докато ги слушаше, вместо да ги изрича — странно изолирана, като страничен наблюдател.

Пред тях се издигнаха стъпала, които прорязаха водопада и мъглата. Абхорсен ги заизкачва по две наведнъж, демонстрирайки учудваща енергичност. Сабриел го следваше, доколкото ѝ позволяваха

силите. Вече усещаше умората в костите си, умора, която беше нещо повече от изтощени мускули.

— Готова ли си да тичаш? — попита Абхорсен. Хвана я за лакътя, когато слязоха от стълбата и навлязоха сред вдигналата се мъгла, необичайно официален жест, който ѝ напомни за времето, когато беше малко момиченце, настояващо да бъде придружавано както е редно, когато излизаха с кошницата за пикник по време на някое от физическите посещения на баща ѝ в училище.

Двамата бягаха пред вълната, пъхнали ръце в звънци, все по-бързо и по-бързо, докато Сабриел си помисли, че краката ѝ ще откажат и тя ще се затъркаля презглава, отново и отново, докато накрая се строполи сред трясъка на купчината звънци и меча.

Ала някак се справи, а Абхорсен изрече заклинанието, което щеше да отвори основата на Втората порта, за да се спуснат през водовъртежа.

— Както ти казвах — продължи баща ѝ, вземайки и тези стъпала по две наведнъж, като говореше също толкова бързо, колкото се изкачваше, — никога нямаше да успеем да се справим с Керигор както трябва, докато някой Абхорсен не откриеше тялото му. Всички ние го отблъскахме в различни периоди, чак до Седмата порта, но това само отлагаше проблема. Той непрекъснато ставаше по-силен, когато помаловажните Камъни на Хартата бяха счупени, а Кралството потъна в разруха — а ние отслабнахме.

— Кои ние? — попита Сабриел. Цялата информация се лееше твърде бързо, особено след като я получаваеше, докато тичаха.

— Потомците на Великата Харта — отвърна Абхорсен. — Което при всички случаи ще рече Абхорсен и Клеър, тъй като кралският род просто изчезна. А, естествено, съществуват и останките от Създателите на Стената, едно творение, останало, след като вложиха силите си в Стената и Великите камъни.

Той излезе от водовъртежа и уверено закрачи към Втората зона, а Сабриел го следваше плътно по петите. За разлика от предишното ѝ неуверено, внимателно придвижване, Абхорсен буквално тичаше, очевидно следвайки познат маршрут. Сабриел нямаше представа как успяваше да се ориентира, без никакви знаци или видими насоки. Навярно, след като прекараше трийсет години и отгоре, кръстосвайки смъртта, това щеше да ѝ се струва лесно.

— И така — продължи Абхорсен. — Най-сетне имаме възможността да довършим Керигор веднъж завинаги. Клеър ще те напътства до тялото му, а след това ще прокудиш духовната форма на Керигор, която ще бъде много отслабнала. После можеш да извадиш кралския принц от неговото несигурно състояние, и с помощта на останките от Създателите на Стената, да възстановиш Великите камъни на Хартата...

— Оцелелият кралски принц — попита Сабриел, а в нея се зараждаше чувство на нежелано знание. — Той не е бил... ааа... окачен като барелеф в Холхелоу, нали... а духът му — заточен в смъртта?

— Незаконороден син, всъщност, и навярно ненормален — каза Абхорсен, без да я слуша. — Но носи кралска кръв. Какво? О, да, да, той е... Ти каза, че е бил... искаш да кажеш...

— Да — каза мрачно Сабриел. — Нарича себе си Тъчстоун. И чака в хранилището. Близко до Камъните. С Моget.

Абхорсен спря за пръв път, видимо изненадан.

— Изглежда, всичките ни планове се променят — каза той мрачно, въздишайки. — Керигор ме подмами в хранилището, за да използва кръвта ми за счупването на един Велик камък, но аз успях да се защитя, затова се задоволи с това да ме впримчи в смъртта. Мислил е, че ще успее да те подмами чрез тялото ми и ще използва твоята кръв — ала аз не бях пленен толкова сигурно, колкото си мислеше и планирах да се завърна. Но сега, щом принцът е тук, той разполага с друг източник на кръв, за да разруши магията на Хартата...

— Той е в защитния ромб — каза Сабриел, внезапно уплашена за Тъчстоун.

— Това може и да не се окаже достатъчно — отвърна мрачно Абхорсен. — Керигор става все по-силен, с всеки изминал ден, който прекарва в живота, отнемайки силите на живите хора, хранейки се от счупените Камъни. Скоро ще успее да разруши дори най-силните защиты на Магията на Хартата. Може би вече е достатъчно силен. Но разкажи ми за спътника на принца. Кой е Моget?

— Моget? — повтори Сабриел, отново изненадана. — Та аз го срещнах в дома ни! Той е някакво създание на Свободната магия, възприело формата на бяла котка, с червен каиш, на който виси миниатюрен Саранет.

— Мовет — каза Абхорсен, сякаш опитваше да насили устата си да преглътне неприятна хапка. — Това е останка от Създателите на Стената, или тяхното последно творение, или тяхно дете — никой не знае, навярно дори самият той. Чудно защо е възприел формата на котка? При мен винаги е бил джудже-албинос и на практика никога не напускаше къщата. Предполагам, че по някакъв начин защитава принца. Трябва да побързаме.

— Мислех, че това правим! — сопна се Сабриел, когато той отново тръгна. Тя не искаше да бъде лоша, но това не беше представата ѝ за сърдечна среща между баща и дъщеря. Той почти не я забелязваше, освен като ценен източник на най-различни разкрития и като средство да се разправи с Керигор.

Внезапно Абхорсен спря и бързо я прегърна с една ръка. Прегръдката му беше силна, но Сабриел долови, че реалността е друга, сякаш ръката му беше призрачна, временно родила се от светлината, но обречена да изчезне с падането на нощта.

— Знам, че не бях идеалният родител — каза тихо Абхорсен. — Никой от нас не е. Когато заемем длъжността Абхорсен, губим почти всичко останало. Отговорността пред множеството грубо потъпква личните отговорности; трудностите и враговете унищожават нежността; кръгозорът ни се стеснява. Ти си моя дъщеря и аз винаги съм те обичал. Но сега оживях само за кратко — не повече от около няколко хиляди удара на сърцето — и трябва да спечеля битката с един ужасен враг. Ролите, които сега сме принудени да играем, не са на баща и дъщеря, а на един стар Абхорсен, проправящ пътя за новия. Ала зад всичко това, неизменно остава любовта ми.

— Няколко хиляди удара на сърцето... — прошепна Сабриел, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя нежно се измъкна от прегръдката му и те заедно поеха напред, към Първата порта, Първата зона, живота — а оттам, към водохранилището.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тъчстоун вече виждаше и чуваше мъртвите безпроблемно. Те пееха и пляскаха, а разложените им ръце се допираха една в друга в равномерен, забавен ритъм, който накара всички косми по тила му да настръхнат. Един зловещ шум, издаван от ужасяващия звук на триещи се кости, или от разводнените удари на разложената, пихтиеста плът. Пеенето звучеше още по-зле, защото малцина имаха нормални усти. Тъчстоун никога не бе ставал свидетел на корабокрушение, но сега разбра какъв е звукът от хиляди давещи се едновременно в спокойно море моряци.

Редиците от мъртви бяха приближили до мястото, където стоеше той, образувайки огромна маса от движещи се сенки, плъзнали като задушаваша плесен около колоните. Тъчстоун не успя да разбере какво правят, преди Мовет, който можеше да вижда в тъмното, да му обясни.

— Строяват се в две редици, за да образуват коридор — прошепна малката котка, макар че отдавна не се налагаше да пазят тишина. — Коридор от мъртви ръце, протегнати от Северната стълба към нас.

— Виждаш ли вратата при стълбата? — попита Тъчстоун. Вече не се страхуваше, тъй като можеше да види и усети миризмата на противните, вонящи трупове, подредени в някакво гротескно подобие на парад. Трябваше да умра в това водохранилище преди много време, мислеше си той. Просто го отложих с двеста години...

— Да, виждам я — продължи Мовет, а в зелените му очи проблесна огън. — Появи се висок звяр, чиято плът клоkochи от нечисти пламъци. Разяждащ дух. Стои приведен във водата, оглеждайки се наоколо като куче пред своя господар. По стълбите зад гърба му се стеле мъгла — това е трик на Свободната магия. Чудно защо е обзет от толкова силно желание да впечатлява?

— Рогир винаги е бил доста превзет — заяви Тъчстоун, сякаш обсъждаше някой човек на вечерно парти. — Искаше всички да гледат в него. Не е по-различен като Керигор, като мъртъв.

— О, напротив — каза Мовет. — Много е различен. Знае, че си тук, и използва мъглата от суета. Трябва да е бързал много, за да създаде тялото, което носи в момента. Един суетен мъж — макар и мъртъв — не би желал никой да види това тяло.

Тъчстоун преглътна, опитвайки се да не мисли за това. Запита се дали ще успее да атакува от защитния ромб, да пробие с меча си тази мъгла в един безумен щурм — но дори и да се добереше дотам, щяха ли неговите мечове, макар и омагьосани със заклинанието на Хартата, да имат някакъв ефект върху омагьосаната плът, която в момента имаше Керигор?

Нещо помръдна във водата, доколкото успя да види, и ръцете засилиха темпото на своето барабанене, а френетичното клокочещо припяване стана по-силно.

Тъчстоун присви очи, уверявайки се, че е видял точно това, което мислеше — стълбчета мъгла, носещи се мудно из водата между редиците на мъртвите, успоредно на коридора, който те бяха образували.

— Играе си с нас — простена Тъчстоун, изненадан от внезапно секналия си дъх, който му пречеше да говори. Чувстваше се така, сякаш вече е пробягал цяла миля, а сърцето му правеше бум-бум-бум-бум...

Изведнъж, над барабаненето на мъртвите се извиси ужасен вой и Тъчстоун отскочи назад, като едва не събори Мовет. Воят ставаше все по-силен, дори непоносим, а след това от мъглата и мрака изскочи огромна сянка, хукнала към тях с ужасяваща скорост, която вдигаше огромни пръски, докато тичаше.

Тъчстоун извика, или може би изпищя — не беше сигурен — захвърли свещта си, извади меча с лявата си ръка и протегна напред и двете остриета, като се наведе, за да посрещне удара, а коленете му бяха така сгънати, че навлезе до гърдите във водата.

— Разяждащият дух! — извика Мовет, а после изчезна, прескочил от Тъчстоун към покритата със скреж Сабриел.

Тъчстоун нямаше почти никакво време да осъзнае това, както и образа на някакво същество, подобно на огромна, обгърната в пламъци мечка, появило се за част от секундата с рев, наподобяващ финалния вик на жертвоприношението — после разяждащият дух се Сблъска със защитния ромб и протегнатите му мечове.

Сребристи искри се разхвърчаха оглушително и заглушиха рева, запращайки Тъчстоун и разяждащия дух на няколко метра. Тъчстоун загуби опората си и потъна, а водата бълбукаше в носа му и все още отворената му в писък уста. Обзе го паника при мисълта, че разяждащият дух ще се стовари отгоре му след миг, и той се изтласка нагоре с ненужна сила, напрягайки жестоко стомашните си мускули.

Почти излетя от водата, отново насочил напред мечовете, ала ромбът беше непокътнат, а разяждащият дух отстъпваше, крачейки по коридора от ръце. Те бяха притихнали, но сега се чуваше нещо друго — нещо, което Тъчстоун не успя да разпознае, докато водата не се оттече от ушите му.

Беше смях, смях, който кънтеше от мъглата, която сега се стелеше из водата, приближавайки се все повече, докато отстъпващият разяждащ дух потъна в нея и се изгуби от погледа му.

— Уплаши ли те моето куче, братчето ми? — каза един глас от мъглата.

— Оу! — възкликна Сабриел, усетила ноктите на Мовет върху физическото си тяло. Абхорсен я погледна, повдигайки въпросително посребрената си вежда.

— Нещо докосна тялото ми в живота — обясни тя. — Мовет, струва ми се. Чудно, какво ли става?

Те стояха в самия край на смъртта, при границата с живота. Нито един мъртъв не бе опитал да ги спре и те с лекота бяха преминали през Първата порта. Навярно всеки мъртъв би се уплашил при вида на двама Абхорсен...

Сега чакаха. Сабриел не знаеше защо. По някакъв начин Абхорсен можеше да вижда в живота или да разбира какво се случва там. Стоеше като подслушвач, леко привел тялото си, допрял ухо до несъществуваща врата.

Сабриел, от друга страна, стоеше като войник, отваряйки си очите за мъртви. Счупените камъни превръщаха този участък от смъртта в примамлив път към живота и тя очакваше да завари много мъртви тук, опитващи се да се възползват от „вратата“. Но не беше така. Очевидно бяха сами сред сивата, невзрачна река, а единствената им компания бяха вълните и въртопчетата на водата.

Абхорсен затвори очи, концентрирайки се още повече, след това ги отвори широко и се втренчи, като леко докосна ръката на Сабриел.

— Моментът почти настъпи — каза той нежно. — Когато излезем, искам да вземеш... Тъчстоун... и да побегнете към Южното стълбище. Не спирайте по никакъв повод, за каквото и да било. Щом излезете, се качете на върха на хълма на двореца, в Западния двор. Сега там има само празно поле — Тъчстоун знае как да стигнете. Ако Клеър наблюдават както трябва, и не са изгубили ориентация за време, там трябва да има Хартено крило...

— Хартено крило! — прекъсна го Сабриел. — Но аз катастрофирах с него.

— Тук има няколко — отвърна Абхорсен. — Онзи Абхорсен, който го построи — четиридесет и шестият, струва ми се — обучи още неколцина как да го правят. Както и да е, трябва да е там. Клеър също ще бъде там, или негов пратеник, за да ти кажат къде да откриеш тялото на Керигор в Анселстиер. Лети възможно най-близо до Стената, прекоси я, открий тялото и го унищожи!

— А какво ще правиш ти? — прошепна Сабриел.

— Вземи Саранет — отвърна Абхорсен, без да я поглежда. — Дай ми меча си и... Астарел.

Седмият звънец. Астарел печалният. Плачещият.

Сабриел не помръдна, не раздвижи ръката си, за да му подаде звънеца или меча. Абхорсен пхна Саранет в кесията му и завърза връзката. Понечи да развърже каиша, зад който се намираше Астарел, но ръката на Сабриел обви неговата, стискайки здраво.

— Трябва да има друг начин — проплака тя. — Можем да избягаме всички заедно...

— Не — заяви категорично Абхорсен и леко отблъсна ръката ѝ. Сабриел го пусна и той внимателно извади Астарел от пояса, като се постара да не звънне. — Пътникът ли избира пътя си, или пътят избира него?

Потресена, Сабриел му подаде меча си... неговия меч. Празните ѝ ръце увиснаха разтворени до тялото.

— Вървах из смъртта чак до самата бездна на Деветата порта — каза тихо Абхорсен. — Познавам тайните и ужаса на Деветата зона. Не зная какво има зад нея, но всяко живо същество трябва да отиде там, когато му дойде времето. Това правило направлява дейността ни като

Абхорсен, но важи и за нас самите. Ти си петдесет и третият Абхорсен, Сабриел. Не съм те обучил толкова добре, колкото трябваше — нека това бъде последният ми урок. За всеки човек и същество настъпва времето, когато трябва да умре.

Той се приведе и я целуна по челото, точно под ръба на шлема. За миг тя остана като неподвижна кукла на конци, после се метна на гърдите му, усещайки меката тъкан на туниката. Сякаш се смали и отново стана онова малко момиченце, затичало се към разтворените му обятия при училищния портал. Както и тогава, чу бавния ритъм на сърцето му. Само че сега усещаше ударите му като частици от някакъв часовник, отброяващи неговите извоювани с мъка хиляда мига, отмерващи оставащото време до смъртта му.

Сабриел го прегърна силно, ръцете ѝ се заключиха около шията му, а неговите ръце бяха протегнати като кръст, хванал меч в една ръка, а звънеца в другата. После тя го пусна.

Обърнаха се заедно и навлязоха в живота.

Керигор отново се изсмя с неприличен кикот, който се извиси до неистово кресчендо, преди внезапно да потъне сред зловеща тишина. Мъртвите продължиха да барабанят вече по-тихо, а мъглата се понесе напред с ужасяваща неизбежност. Тъчстоун, мокър до кости и почти потънал, я наблюдаваше с изопнатите нерви на мишка, хваната от пълзяща змия. Някъде в дъното на съзнанието си той отбеляза, че му е по-лесно да види белотата на мъглата. Над главата му облаците бяха изчезнали и краищата на водохранилището отново бяха огрявани от процеждащата се слънчева светлина. Ала те се намираха на повече от четиридесет крачки от периферията...

Някакво изпукване зад гърба му го стресна и го накара да се обърне, и разтърсващият страх внезапно бе заменен с облекчение. Сабриел и баща ѝ се завръщаха към живота! От телата им се сипеха ледени късчета в миниатюрни поточета, а леденият пласт около кръста на Абхорсен се разцепи на няколко дребни парченца и отплава надалече.

Тъчстоун мигаше, докато скрежът падаше от ръцете и лицата им. Сега Сабриел беше с празни ръце, а Абхорсен държеше меч и звънците.

— Да благодарим на Хартата! — възкликна той, когато двамата отвориха очи и се размърдаха.

Ала никой не го чу, защото в този миг от мъглата се разнесе ужасен писък на гняв и безумие, толкова силен, че колоните се разтресоха, а във водата се образуваха вълни.

Тъчстоун отново се обърна, докато мъглата се разсейваше постепенно, разкривайки ниско приведения разяждащ дух. Само очите и дългата му уста, в която бушуваха мазни огньове, се виждаха над водата. Зад него, опряло ръка върху главата си от блатиста тиня, стоеше нещо, което би трябвало да бъде човек.

Взирайки се в него, Тъчстоун видя, че Керигор се бе опитал да придаде на тялото, което сега обитаваше, някогашния вид на Рогир, но за жалост не му достигаха или умения, или памет, или вкус. Ръстът на Керигор достигаше поне седем стъпки, тялото му беше с невероятно хлътнали гърди и тънка талия. Главата му беше твърде издължена, а устата се простираше от ухо до ухо. Беше непосилно да погледнеш в очите му, защото те представляваха тънки процепи, пламтящи от огньовете на Свободната магия — никак не приличаха на очи.

Ала по някакъв начин, дори и толкова деформиран, той бе запазил нещо от вида на Рогир. Вземате един мъж, правите го мек, разтягате и извивате...

Отблъскващата уста се отвори, зеейки все по-широко, после Керигор се разсмя, кратък смях, подсилен от щракането на затварящите се челюсти. След това заговори с деформиран и извратен като тялото му глас.

— Какъв късметлия съм. Трима носители на кръвта — кръвта за строшаването! Трима!

Тъчстоун продължи да го гледа втренчено, вслушан в гласа на Керигор, все още напомнящ този на Рогир, звучен, но покварен, влажен като разяден от червеи плод. Той виждаше едновременно новия, деформиран Керигор, и другото, по-добре оформено тяло, което бе познавал под името Рогир. Отново видя кинжала, прерязал гърлото на кралицата, бликналата кръв, златната чаша...

Една ръка го сграбчи, завъртя го в кръг и взе меча от лявата му ръка. Внезапно той пренасочи вниманието си, борейки се за въздух, и видя Сабриел. Тя държеше меча му в дясната си ръка и сега пое разтворената му длан в своята лява длан, повеждайки го на юг. Той се

остави да го тегли, като я следваше шумно, бягайки с омекналите си крака. После сякаш бе обграден отвсякъде, полезрението му се стесни, като в полузабравен сън.

Видя бащата на Сабриел — Абхорсен — за пръв път без да е покрит със скреж. Той изглеждаше суров и решителен, но се усмихна и леко наведе глава, докато минаваха. Тъчстоун се запита защо върви в погрешната посока... към Керигор, меча и чашата. И Мовет беше на рамото му, а това не беше типично за него, да се впуска в опасности... В Мовет имаше още нещо необичайно... да, каишката му я нямаше... може би трябва да се върне, да сложи каишката на врата на Мовет, да опита да се пребори с Керигор...

— Бягай! По дяволите! Бягай! — изкрещя полуобърнатия Сабриел. Гласът ѝ го извади от транс, в който беше изпаднал. Усети гадене, защото бяха напуснали защитния ромб. Изненадан, той веднага повърна, извърнал глава, докато тичаха. Осъзна, че е увиснал на ръката на Сабриел и си наложи да тича по-бързо, макар че краката му бяха като покосени, сковани от жестоко изтръпване. Сега отново чуваше мъртвите, които пееха и барабаняха бързо. Имаше и гласове, силни гласове, които отекваха в огромната пещера. Воят на разяждащия дух и един странен, бръмчащ, пукащ звук, който по-скоро усещаше, отколкото чуваше.

Стигнаха до Южното стълбище, но Сабриел не забави крачка, а подскочи нагоре и навън, от здрача на хранилището към пълния мрак. Тъчстоун изпусна ръката ѝ, после отново я намери, и двамата заедно се запрепъваха по стъпалата, а мечовете бяха надвиснали опасно над тях и отзад, хвърляйки искри, когато се удряха в камъка. Въпреки това, още чуваха глъчката зад тях, воя, барабаненето, виковете, всички усиления от водата и необятното хранилище. После се чу друг звук, прорязал шума с безупречната си чистота.

В началото беше тих, като едва докоснат камертон, но се усили — чист тон, издаван от тромпетист с неизчерпаеми дробове, докато накрая остана да се чува само той. Звънът на Астарел.

Сабриел и Тъчстоун спряха по средата на пътя. Усетиха силен импулс да напуснат телата си, да се отърват от тях като от непотребен багаж. Техните духове — тяхното вътрешно аз — искаха да заминат, да навлязат в смъртта и с радост да се гмурнат в най-силното течение, което да ги понесе до самия край.

— Мисли за живота! — изкрещя Сабриел, а гласът ѝ едва се чуваше сред чистия звук. Тя усещаше, че Тъчстоун умира, не му достигаше воля, за да го задържи в живота. Той сякаш очакваше този внезапен призив към смъртта.

— Бори се! — изпищя тя отново, навеждайки меча си, за да го зашлеви през лицето. — Живей!

Ала той се изплъзваше. Отчаяна, тя го сграбчи за ушите и силно го целуна, хапейки устните му, а солената кръв изпълни устите и на двамата. Погледът му се проясни и тя усети, че отново се концентрира, концентрира се върху живота, върху това да живее. Мечът му падна и той обви ръце около нея, като отвърна на целувката ѝ. После склони глава на рамото ѝ, а тя на неговото и двамата останаха в здрава прегръдка, докато и последният тон на Астарел бавно утихна.

Най-сетне настъпи тишина и те боязливо се пуснаха. Тъчстоун започна да търси меча си с разтреперани ръце, но Сабриел запали свещ, преди да е порязал пръстите си в тъмното. Спогледаха се на трептящата светлина. Очите на Сабриел бяха навлажнени, а устата на Тъчстоун — разкъравена.

— Какво беше това? — попита дрезгаво той.

— Астарел — отвърна Сабриел. — Последният звънец. Той призовава всеки, който го чува, в смъртта.

— Керигор...

— Ще се върне — прошепна Сабриел. — Винаги ще се връща, докато истинското му тяло не бъде унищожено.

— А баща ти? — промълви Тъчстоун. — Моget?

— Татко е мъртъв — каза Сабриел. Лицето ѝ беше спокойно, но от очите ѝ се стичаха сълзи. — Бързо ще премине отвъд Последната порта. За Моget не знам.

Тя докосна сребърния пръстен на ръката си, намръщи се и се наведе да вдигне меча, който бе взела от Тъчстоун.

— Хайде — нареди тя. — Трябва да отидем в Западния двор. Бързо.

— Западния двор? — попита Тъчстоун, прибирайки меча си. Беше объркан и му се гадеше, но се насили да стане. — На двореца?

— Да — отвърна Сабриел. — Да вървим.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Слънцето заслепяваше очите им, защото за тяхно учудване беше малко след пладне. Излязоха с мъка на мраморните стъпала на пещерата, примигвайки като нощни животни, прогонени преждевременно от подземен развъдник.

Сабриел огледа притихналите, огрени от слънцето дървета, спокойното тревно пространство, задръстения фонтан. Всичко изглеждаше толкова нормално, толкова откъснато от безумната и извратена стая на ужасите, каквато представляваше хранилището, някъде дълбоко под краката им.

Погледна и небето, изгубила концентрация заради сините, отдръпващи се слоеве облаци, надвиснали над замъгленото ѝ периферно зрение. Баща ми е мъртъв, мислеше си тя. Отиде си завинаги...

— Пътят минава покрай югозападната част на хълма на двореца — каза един глас някъде близо до нея, зад синевата.

— Моля?

— Пътят. Към Западния двор.

Тъчстоун говореше. Сабриел затвори очи, каза си, че трябва да се концентрира, да се съсредоточи върху настоящето. Отвори очи и го погледна.

Той изглеждаше ужасно. По лицето му имаше струйки кръв от разкъравената му уста, косата му беше мокра и сплъстена, а ризницата и дрехите му бяха пропити с нещо черно. От меча, който държеше все така протегнат напред и насочен към земята, капеше вода.

— Не ми каза, че си принц — каза Сабриел с небрежен тон, сякаш обсъждаше времето. Гласът ѝ прозвуча странно в собствените ѝ уши, но не ѝ достигаше енергия да го промени.

— Не съм — отвърна Тъчстоун, свивайки рамене. Той погледна в небето, докато говореше. — Кралицата беше моя майка, но баща ми е бил малко известен благородник от Севера, който „се сближил с нея“

няколко години след смъртта на съпруга ѝ. Убили го по време на лов, преди да се родя... Слушай, не трябва ли да тръгваме? Към Западния двор?

— Така мисля — каза мрачно Сабриел. — Татко каза, че там ще ни чака Хартено крило и Клеър, за да ни каже какво да правим.

— Разбирам — рече Тъчстоун. Приблужи се и погледна в безизразните очи на Сабриел, после хвана покорната ѝ, странно отпусната ръка и я поведе към редицата букови дървета, които ограждаха една пътека до западния край на парка. Тя вървеше послушно, ускорявайки крачка, когато и той забърза, и накрая вече тичаха. Тъчстоун я теглеше за ръката и на няколко пъти погледна назад; Сабриел се движеше с нервното въодушевление на сомнамбул.

На около неколкостотин метра от декоративните пещери, буковете отстъпваха пред друга морава и един път поемаше към едната страна на Дворцовия хълм, като на два пъти променяше посоката си до върха.

Пътят беше добре павиран, но плочите бяха или надигнати, или хлътнали, през двете десетилетия без поддръжка, и имаше няколко доста дълбоки вдлъбнатини и дупки. Кракът на Сабриел пропадна в една от тях и тя замалко не падна, но Тъчстоун я хвана в последния момент. Ала този незначителен шок сякаш я изтръгна от въздействието на по-големия шок и тя установи, че мрачното ѝ отчаяние е примесено с ново оживление.

— Защо тичаме?

— Онези клошари ни преследват — отвърна лаконично Тъчстоун, сочейки назад през парка. — Същите, които бяха хванали децата при портата.

Сабриел погледна в посоката, накъдето сочеше, и, разбира се, видя бавно движещи се фигури по оградената с букове пътека. И деветимата бяха там, рамо до рамо, смееха се и разговаряха. Изглеждаха бяха уверени, че Сабриел и Тъчстоун няма да им избягат и настроението им беше като на небрежни ловци, повели своята глупава плячка към сигурен край. Един от тях видя, че Сабриел и Тъчстоун ги наблюдават и направи жест, който не можаха да разтълкуват от това разстояние, но навярно беше неприличен. До тях достигна смях, донесен от бриза. Намеренията на тези мъже бяха очевидни. Враждебни.

— Чудно дали са се договорили с мъртвите — зачуди се мрачно Сабриел, а в думите ѝ прозвуча отвращение. — За да вършат деянията си, когато слънцето помага на живите...

— Бездруго нямат добри намерения — каза Тъчстоун, щом поеха отново, преминавайки от бърз вървеж в бягане. — Имат лъкове и съм готов да се обзаложа, че могат да стрелят, за разлика от обитателите на Нестоу.

— Да — отвърна Сабриел. — Дано горе ни чака Хартиено крило...

Не ѝ се щеше да мисли какво би станало, ако не е така. И двамата не бяха във форма да се бият, или да прилагат още магии на Хартата, а деветима стрелци лесно биха ги разгромили. А ако мъжете работеха за Керигор, щяха да ги пленят с ножове, и да ги захвърлят в мрака на водохранилището...

Пътят стана по-стръмен и те бягаха мълчаливо, а дъхът им беше ускорен и неравномерен, и не достигаше за да говорят. Тъчстоун се закашля и тя го погледна загрижено, преди да си даде сметка, че самата тя също кашля. В състоянието, в което се намираха, нямаше да им трябва стрела, за да ги довърши. Хълмът щеше да го направи, така или иначе.

— Не е... много... далече — изрече запъхтияният Тъчстоун, когато завиха по зигзаговидната извивка, а уморените им крака се порадваха на няколкото секунди отмора по равната повърхност, преди да поемат по следващия наклон.

Сабриел се разсмя с горчив, конвулсивен смях, защото оставаше още много. Смахът се превърна в изненадан вик, когато нещо се удари в ребрата ѝ като механичен юмрук. Тя падна в страни към Тъчстоун, понасяйки и двамата към твърдите плочи. Една изстреляна надалече стрела бе попаднала в целта.

— Сабриел! — извика Тъчстоун, а гласът му бе станал писклив от страх и гняв. Той отново извика името ѝ и после Сабриел внезапно почувства как Магията на Хартата се заражда бурно в него. Докато тя се усилваше, Тъчстоун скочи и разпери ръце към врага, към онзи свръхнадарен стрелец. По върховете на пръстите му цъфнаха осем малки слънца, увеличили се до размера на стиснатите му юмруци и се изстреляха, оставяйки бели дири във въздуха. След един кратък миг, писък отдолу извести, че бяха попаднали поне в една от целите.

Шокирана, Сабриел се запита как е възможно Тъчстоун все още да има сили за такова заклинание. Любопитството ѝ се превърна в изненада, когато той внезапно се наведе и я вдигна, заедно с багажа ѝ, люлеейки я на ръце — всичко това с едно безгрижно движение. Тя изпищя леко, когато стрелата помръдна в тялото ѝ, но Тъчстоун сякаш не го забеляза. Отметна глава назад, изрева някакъв животински зов, и започна да тича по пътя, набирайки скорост, преминавайки от непохватно залитане към нечовешки спринт. На устата му се появи пяна, която се спусна към брадичката, а оттам върху Сабриел. Всички вени и мускули по врата му изскочиха, а очите му освирепяха от заслепяваща енергия.

Беше обезумял и вече нищо не можеше да го спре, освен пълно осакатяване. Сабриел потрепери в хватката му и извърна лице към гърдите му, твърде разтревожена, за да погледне свирепото, сумтящо лице, което никак не приличаше на онзи Тъчстоун, когото познаваше. Ала поне бягаше далече от врага...

Той продължи да тича, напусна пътя, покатери се по съборените камъни, където някога имаше порта, почти без да спира, прескачайки камъните с точността на козел. Сега лицето му беше яркочервено като пожарникарска кола, а пулсът във врата му биеше бързо, като крилете на колибри. Сабриел, забравила раната си, заради внезапния страх, че сърцето му ще се пръсне, започна да му крещи, молейки го да уталожи гнева си.

— Тъчстоун! В безопасност сме! Свали ме долу! Спри! Моля те, спри!

Той не я чуваше, съсредоточил цялото си внимание върху пътя. Премина през разрушената порта, продължи да тича по една пътека, оградена със стени, а ноздрите му бяха разширени, главата му се стрелкаше в двете посоки, като куче, следващо диря.

— Тъчстоун! Тъчстоун! — проплака Сабриел, удряйки с ръце по гърдите му. — Измъкнахме се! Добре съм! Спри! Спри!

Но той продължи да бяга, през друга арка, после по един издигнат път, а камъните се ронеха под краката му. Премина по едно късо стълбище, прескачайки огромни ями. Една затворена врата го принуди да спре за миг и Сабриел въздъхна с облекчение, ала той я зарита злобно, докато изгнилото дърво не се срути и успя да премине, внимателно предпазвайки Сабриел от отломките.

Зад вратата имаше голямо, открито поле, оградено от порутени стени. Мястото беше обрасло с високи бурени, а тук-там се мяркаше по някое окастрено, саморасло дърво, извисяващо се над тях. В самия западен край, кацнали на едно място, където имаше отдавна порутена стена, стояха две Хартиени крила, едното обърнато на юг, а другото — на север, и двама души, чиито неясни силуети бяха обточени с пламтящия оранж на следобедното слънце, което залязваше зад тях.

Тъчстоун премина в ход, който можеше да бъде описан единствено като галоп, разделяйки плевелите като кораб, порещ море от саргасови водорасли. Той изтича право до двете фигури, нежно положи Сабриел на земята пред тях — и падна. Очите му отново си възвърнаха белотата, а крайниците му се свиваха конвулсивно.

Сабриел се опита да пропъзти до него, но болката в хълбока изведнъж я проряза остро и непоносимо, затова успя само да седне и да погледне двамата души и Хартиените крила зад тях.

— Здравейте — изрекоха те в унисон. — В момента ние сме Клеър. Вие трябва да сте Абхорсен и Кралят.

Сабриел се втрени в тях с пресъхнала уста. Слънцето грееше в очите ѝ и ѝ пречеше да ги види ясно. И двете бяха млади жени, с дълги руси коси и светли, пронизващи сини очи. Носеха бели ленени рокли с дълги, широки ръкави. Роклите бяха току-що изгладени и Сабриел се почувства много мръсна и нецивилизована, със своите просмукани с вода от хранилището панталони и плувнала в пот ризница. Както и гласовете им, лицата им си приличаха. Бяха много красиви. Близначки.

Те се усмихнаха и коленичиха, едната до Сабриел, другата — до Тъчстоун. Сабриел долови Магията на Хартата, която бавно ги изпълваше, като вода, бълбукаща в извор — после тя се преля в нея, премахвайки раната и болката от стрелата. До нея дъхът на Тъчстоун се успокои и той се отпусна в безгрижното спокойствие на съня.

— Благодаря ви — изграчи Сабриел. Понечи да се усмихне, но като че бе забравила как се прави. — Зад нас идват... робовладелци... човешки съюзници на мъртвите.

— Знаем — отвърнаха двете жени. — Но те са на десет минути път зад вас. Твоят приятел, Кралят, тичаше много, много бързо. Видяхме го да тича вчера. Или утре.

— Ох — каза Сабриел, докато с мъка се изправяше на крака, мислейки за баща си и онова, което бе казал за Клеър, които губеха

ориентацията си за времето. Най-добре беше да разбере това, което ѝ трябва, преди нещата наистина да са се объркали.

— Благодаря ви — каза отново тя, защото стрелата падна на земята, когато се изправи напълно. Беше ловна стрела с тесен връх, а не кинжал за пробиване на броня. Просто бяха искали да я забавят. Тя потрепери и усети дупката между брънките на ризницата. Раната не беше съвсем заздравяла — само по-стара, сякаш беше нанесена преди седмица, а не преди няколко минути.

— Татко каза, че ще бъдете тук... че сте ни наблюдавали и знаете къде е тялото на Керигор.

— Да — отвърна Клеър. — Е, не точно ние. Позволиха ни да бъдем Клеър само днес, защото сме най-добрите пилоти на Хартиеното крило...

— Или по-точно Риел е такава... — каза едната близначка, сочейки другата. — Но тъй като ще ѝ трябва Хартиено крило, с което да се прибере у дома, имаме нужда от две, затова...

— И Санар дойде — продължи Риел, сочейки сестра си.

— И двете — изрекоха те в хор. — И така, няма много време. Можете да вземете червено-златистото Хартиено крило... боядисахме го в кралските цветове, когато разбрахме миналата седмица. Но първо, тялото на Керигор.

— Да — каза Сабриел. Врагът на баща ѝ — на семейството ѝ — на цялото кралство. Тя трябваше да се справи с него. Нейният товар, независимо колко тежък бе той и колко слаби бяха раменете ѝ в момента, тя трябваше да го понесе.

— Тялото му се намира в Анселстиер — казаха близначките. — Ала нашето зрение отслабва от другата страна на Стената, затова нямаме карта и не знаем имената на местата. Ще се наложи да ви покажем — а вие да запомните.

— Добре — съгласи се Сабриел, чувствайки се като глупава ученичка, обещала да се справи с някакъв въпрос, далеч надвишаващ способностите ѝ. — Да.

Клеър кимнаха и отново се усмихнаха. Зъбите им бяха много бели и равни. Едната, може би Риел — Сабриел вече ги беше объркала — измъкна бутилка от прозрачно зелено стъкло от широкия ръкав на робата си, а издайническият проблясък на магията на Хартата

говореше, че не е била там досега. Другата жена — Санар — извади дълга пръчка от слонова кост от ръкава си.

— Готова ли си? — попитаха се едновременно и отговориха: „Да“, още преди въпросът да е достигнал до изтощения мозък на Сабриел.

Риел отвори бутилката с едно звучно изпукване и с бързо движение изля съдържанието ѝ в хоризонтална линия. Санар, също толкова бързо, прокара пръчката през падащата вода — и тя замръзна във въздуха, образувайки прозорец от прозрачен лед. Замръзнал прозорец, който се спусна пред Сабриел.

— Гледай — наредиха жените и Санар потропа по заледения прозорец с пръчката си. При този допир той се покри с облаци, показва за кратко картина със снежна виелица, кратък поглед към Стената, а после изобрази движеща се картина — подобна на филм, заснет от пътуващ автомобил. В колежа „Уайвърли“ не гледаха с добро око на филмите, но Сабриел беше гледала доста в Бейн. Този беше почти същият, но цветен, и тя чуваше реалните звуци толкова ясно, сякаш се намираше там.

Зад прозореца се виждаше типичен за Анселстиер земеделски район — дълго поле с пшеница, узряла за жътва, и спрял в далечината трактор, чийто шофьор си бърбеше с друг мъж, качил се в една каруца, а двата впрегнати коня стояха невъзмутимо, надничайки през наочниците си.

Гледката показва по-близък план на двамата мъже, обиколи ги, улавяйки част от разговора им, и продължи нататък — следвайки един път, изкачвайки хълма към малка гора и стигна до един кръстопът, където чакълът пресичаше по-важен чакълен път. На това място имаше табела и „окото“, или каквото и да беше това, увеличи изображението, докато табелата изпълни целия леден прозорец. Надписът гласеше: „Уайвърли, 2 мили“, упътвайки пътниците по главния път, и те отново потеглиха, отправяйки се към Уайвърли.

След няколко секунди подвижната картина се забави, за да покаже познатите къщи на Уайвърли: ковачницата и работилницата на механика; кръчмата „Уайвърн“; спретнатата къща на началника на полицията със синия фенер. Всички забележителности, познати на Сабриел. Тя се съсредоточи още повече, защото несъмнено изображението, което ѝ бе показало една установена отправна точка,

сега щеше да се втурне към някои части на Анселстиер, непознати за нея.

Ала картината продължи да се движи бавно. С темпо на вървене, тя премина из селото и излезе от пътя, следвайки една конска пътека към залесения хълм, известен под името Доки пойнт. Доста приятен хълм, несъмнено, на който имаше плантация от корков дъб, с няколко много стари дървета. Единствената му забележителност беше правоъгълният паметник на върха на хълма... паметникът... картината се смени, фокусирана върху огромните, сиво-зелени камъни, изсечени в квадрати, плътно наредени един до друг. Това бе сравнително нова прищявка, припомни си Сабриел от часовете по местна история. На малко повече от двеста години. Тя за малко да я посети веднъж, но нещо я накара да промени решението си...

Образът отново се смени, сякаш потъна между камъните, към слоевете хоросан, криволичещи между блоковете, към тъмната кухня в центъра на паметника. За миг леденият прозорец стана чисто черен, после се появи светлина. Под паметника имаше бронзов саркофаг, а металът бе изпълнен с преиначени от Свободната магия символи на Хартата. Изображението избегна тези движещи се символи и проникна през бронза. Вътре лежеше едно тяло, живо тяло, обвито в Свободна магия.

Сцената се смени, придвижвайки се неравномерно и с мъка към лицето на тялото. Красиво лице, което все повече изплуваше на фокус, лице, което показваше какъв е бил предишният облик на Керигор. Човешкото лице на Рогир, чиито черти недвусмислено показваха, че двамата с Тъчстоун са имали една майка.

Сабриел се вгледа, отвратена и очарована от приликите между двамата полубратя — после изведнъж гледката се замъгли, потъвайки в сивота, сивота, примесена с течаща вода. Смъртта. Нещо огромно и чудовищно крачеше срещу течението, безформен отрязък от мрак, хаотичен и безизразен, като се изключеха двете очи, които горяха с неестествен пламък. То сякаш я видя през ледения прозорец и се втурна напред, а двете му ръце бяха като носени от вятъра буреносни облаци, протегнати напред.

— Издънка на Абхорсен! — изкрещя Керигор. — Кръвта ти ще се пролее върху Камъните...

Ръцете му сякаш се подадоха през прозореца, но внезапно ледът се пропука, а късовете се изсипаха в купчина бързо топяща се каша.

— Видя — казаха едновременно Клеър. Това не беше въпрос. Сабриел кимна, треперейки, докато още мислеше за приликата между оригиналното човешко тяло на Керигор и Тъчстоун. Къде се разделяха пътищата им? Какво беше накарало Рогир да поеме по дългия път, който водеше към онова отвратително нещо, наречено Керигор?

— Разполагаме с четири минути — заяви Санар. — До пристигането на робовладелците. Ще ти помогнем да качиш краля на Хартаното крило, нали?

— Да, моля — отвърна Сабриел. Въпреки страховитата гледка на суровия призрачен облик на Керигор, тя я беше изпълнила с едно ново и решително усещане за целенасоченост. Тялото на Керигор се намираше в Анселстиер. Тя щеше да го намери и унищожи, а след това да се разправи с духа му. Но най-напред трябваше да се доберат до тялото...

Двете жени повдигнаха Тъчстоун, пъшкайки от усилието. Той не беше лек, така или иначе, а сега бе още по-тежък, все още прогизнал от вода, заради гмуркането във водохранилището. Ала Клеър, въпреки доста крехкия си вид, очевидно се справила добре.

— Желаем ти успех, братовчедке — казаха те, докато бавно вървяха към червено-златистото Хартанено крило, подпряно толкова близо до ръба на счупената стена, под която Саерско море проблясваше в бели и златисти отблясъци.

— Братовчедка? — промърмори Сабриел. — Предполагам, че наистина сме братовчедки — нещо такова, нали?

— Кръвни роднини, каквито са всички рожби на Великите Харт — съгласиха Клеър. — Макар че родът намалява...

— Винаги ли знаете какво предстои? — попита Сабриел, когато те нежно положиха Тъчстоун в задната част на кабината и го закопчаха с каишите, които обикновено се използват за обезопасяване на багаж.

И двете се разсмяха.

— Не, слава на Хартата! Семейството ни е най-многолюдното от всички родове и дарбата ни се среща сред мнозина. Нашите видения идват в откъслечни проблясъци, гледки и сенки. Когато се наложи, цялото семейство може да вложи силите си, за да стесни гледката ни — както направи днес чрез нас. Утре ще се върнем към мечтите и хаоса,

без да знаем къде, кога и какво виждаме. А сега, имаме само две минути...

Те внезапно прегърнаха Сабриел, изненадвайки я с очевидната топлина на този жест. Тя отвърна на прегръдките, щастлива и благодарна за грижите им. След смъртта на баща си, бе останала без семейство, но може би щеше да открие сестри в лицето на двете Клеър, а Тъчстоун можеше да бъде...

— Две минути — повториха двете жени във всяко от ушите ѝ. Сабриел ги пусна и набързо извади „Книга за мъртвите“ и двете книги с магии на Хартата от раницата си, и ги пхна до леко похъркващия Тъчстоун. След кратък размисъл пхна и мушамата с вълнена подплата и рибарското наметало! Мечовете на Тъчстоун заминаха в специалните гнезда до тях, ала раницата и останалата част от съдържанието ѝ трябваше да останат.

— Следваща спирка, Стената — прошепна Сабриел, когато се качи в самолета, опитвайки се да не мисли за това какво ще стане, ако междувременно се наложи да кацнат на някое нецивилизовано място.

Клеър вече се бяха качили в своя сребристо-зелен самолет и докато Сабриел завързваше колана си, ги чу да свирят, а във въздуха се разнесе Магията на Хартата. Тя облиза устни, събра дъха и силите си, и ги последва. Зад двата самолета се появи вятър, развял русите и черни коси, повдигнал опашките на Хартиените крила и блъскащ крилете им.

Сабриел си пое въздух след воя на вятъра и помилва гладката, ламинирана хартия на корпуса. В съзнанието ѝ мигновено изплува образа на първото Хартиено крило, счупено и горящо в дълбините на Свещената дупка.

— Надявам се да пътуваме по-добре заедно — прошепна тя, преди да се присъедини към двете Клеър и да изсвири последния тон — чистия, ясен звук, който щеше да разбуди Магията на Хартата в самолета им.

Миг по-късно, две Хартиени крила с ярки очи се отделиха от порутения дворец на Белизар, спуснаха се почти до вълните на Саерско море, а после се издигнаха, за да опишат кръг все по-високо над хълма. Единият самолет, сребристо-зелен, зави на северозапад. Другият, червено-златист, пое на юг.

Тъчстоун, пробуден от прилива на студен въздух върху лицето му и непознатото усещане от летенето, уморено прошепна:

— Какво става?

— Отиваме в Анселстиер — провикна се Сабриел. — От другата страна на Стената, за да открием тялото на Керигор и да го унищожим!

— О — каза Тъчстоун, който успя да чуе само „от другата страна на Стената“. — Добре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

— Моля за извинение, сър — каза войникът, козирувал на вратата на банята на офицера. — Приемете почитанията на дежурния офицер и ще бъде ли възможно да дойдете незабавно?

Полковник Хорис въздъхна, остави бръснача и използва кърпата, за да избърше остатъците от пяната за бръснене. Тази сутрин го бяха прекъснали, докато се бръснеше и на няколко пъти през деня опита да довърши започнатото. Навярно това беше знак, че трябва да си пусне мустаци.

— Какво става? — попита той примирено. Каквото и да беше, едва ли бе нещо хубаво.

— Самолет, сър — отвърна безизразно редникът.

— От Щаба на армията? Дошъл е да остави бутилка с послание?

— Не зная, сър. От другата страна на Стената е.

— Моля! — възкликна Хорис, изпускайки всички бръснарски принадлежности, като взе шлема и меча си и опита да хукне навън, и всичко това наведнъж. — Невъзможно!

Ала когато накрая успя да излезе и отиде при Предния наблюдателен пост — осмоъгълно укрепление, простиращо се из Границата на около петдесет метра от Стената, — видя с очите си, че е напълно възможно. Светлината бледнееше, докато следобедът преваляше — от другата страна навярно беше преди залез, — но видимостта беше достатъчно добра, за да различи далечния силует във въздуха, който се спускаше с поредица от продължителни лупинги... от отсрещната страна на Стената. В Старото кралство.

Дежурният офицер наблюдаваше през голям артилерийски бинокъл, опрял лакти върху укрепления с пясъчни торби парапет на поста. Хорис поспря за миг, за да си припомни името на човека — беше нов в Граничния гарнизон, — а после го потупа по рамото.

— Йорбърт. Имаш ли нещо против да погледна? Младият офицер неохотно свали бинокъла и му го подаде като момче, лишено от наполовина изядена близалка.

— Определено е самолет, сър — каза той, а лицето му светна, докато говореше. — Съвсем тих, като безмоторен, но очевидно има някакво хранване. Много е маневрен и красиво боядисан. Вътре има двама... души, сър.

Хорис не каза нищо, но взе бинокъла и зае същата поза с подпрени лакти. Известно време не можеше да види самолета и припряно го завъртя наляво и надясно, после го размърда нагоре-надолу — и ето, че го зърна, по-ниско, отколкото очакваше, почти готов за кацане.

— Издай команда „на оръжие“ — нареди той грубо, когато осъзна, че самолетът ще кацне много близо до пропускателния пункт — може би едва на стотина метра от портала.

Чу, че командата му се повтаря от Йорбърт към един сержант, а после той я изрева, за да бъде изпълнена от часовите, дежурните сержанти и накрая последва звука от ръчните клаксони и старата камбана, която висеше пред офицерския стол.

Трудно можеше да се види точно кой или какво има в самолета, докато не нагласи фокуса и лицето на Сабриел изскочи пред него, увеличено до узнаваем вид, дори и при сегашното разстояние. Сабриел, дъщерята на Абхорсен, придружавана от непознат мъж — или нещо с формата на мъж. За миг Хорис реши да нареди на хората си да свалят оръжието, но вече чуваше как подкованите им ботуши тракат по дъсчената настилка, а сержантите и ефрейторите крещят — а и това всъщност можеше да не е Сабриел. Слънцето гаснеше и приближаващата нощ щеше да бъде първата от пълнолунието...

— Йорбърт! — изрече отсечено той, като подаде бинокъла на изненадания и неподготвен низш офицер. — Върви да предадеш моите почитания на старшината на полка и го помоли лично да подбере едно разузнавателно подразделение — ще излезем да огледаме по-отблизо онзи самолет.

— О, благодаря ви, сър! — смотолев лейтенант Йорбърт, очевидно решил, че „ние“ включва и самия него. Ентусиазмът му изненада Хорис, поне за миг.

— Кажете, господин Йорбърт — попита го той, — случайно да сте молили да ви прехвърлят във Въздушните сили?

— Ами, да, сър — отвърна Йорбърт. — Осем пъти...

— Просто запомнете — прекъсна го Хорис, — че каквото и да е това там, е възможно да е летящо чудовище, а не летателен апарат, а пилотите може би са полуразложени същества, които би трябвало да са мъртви, или творения на Свободната магия, които всъщност никога не са живели. Не са колеги авиатори, рицари на небето или нещо подобно.

Йорбърт кимна, съвсем не по военному, отдаде чест и се обърна кръгом.

— И следващият път, когато си дежурен офицер, не забравяй мечата си — извика след него Хорис. — Никой ли не ти е казвал, че револверът ти може да засече?

Йорбърт отново кимна, изчерви се, почти козирува, а после хукна към свързочния окоп. Един от войниците в Предния наблюдателен пост беше ефрейтор, чийто ръкав бе запълнен с нашивки, обозначаващи двайсетте години служба, а на челото му имаше символ на Хартата, показващ граничния му произход. Той поклати глава след отдалечаващия се гръб на младия офицер.

— Защо клатиш глава, ефрейтор Анши? — озъби се Хорис, изнервен от многократно прекъсването си опити да се обръсне и новата, потенциално опасна поява на самолет.

— Разводнен мозък — отвърна весело и доста двусмислено ефрейторът. Хорис отвори уста, за да изрече сурово порицание, после я затвори, когато ъгълчетата на устата му неволно се извиха в усмивка. Преди наистина да се разсмее, той напусна поста, поемайки обратно към възела от окопи, където трябваше да го чакат неговото подразделение и старшината на полка, за да се прехвърлят от другата страна на Стената.

След като направи пет крачки, усмивката му изчезна.

Хартиеното крило кацна безупречно сред снежна вихрушка. В него седяха Сабриел и Тъчстоун, зъзнещи съответно под мушамата и рибарското наметало, които бавно слязоха, за да потънат до колене в обилно натрупалия сняг. Тъчстоун се усмихна на Сабриел, носът му беше червен, а веждите — заскрежени.

— Успяхме.

— Засега — отвърна Сабриел, оглеждайки се уморено. Виждаше дългото сиво туловище на Стената и есенното слънце с дълбокия цвят

на мед, откъм страната на Анселстиер. Тук снегът беше натрупан по сивия камък и беше облачно, а слънце почти нямаше. Достатъчно тъмно бе, за да могат мъртвите да бродят наоколо.

Усмивката на Тъчстоун се стопи, когато усети настроението ѝ, взе мечовете си от Хартиното крило, като даде единия на Сабриел. Тя го прибра в ножницата, която не му беше по мярка — още едно напомняне за нейната загуба.

— Най-добре да взема и книгите — каза, навеждайки се, за да ги извади от кабината. Двете книги с Магия на Хартата бяха невредими, недокоснати от снега, но „Книга за мъртвите“ изглеждаше мокра. Когато Сабриел я извади, разбра, че не е мокра от снега. От подвързията ѝ се стичаха капчици тъмна, гъста кръв. Сабриел безмълвно я изтри в твърдата кора на снега, оставяйки синкава следа. После прибра книгите в джобовете на палтото си.

— Защо... защо книгата изглеждаше така? — попита Тъчстоун, стараяйки се, и почти успявайки, гласът му да прозвучи по-скоро любопитно, отколкото уплашено.

— Мисля, че реагира на присъствието на толкова много смърт — отвърна Сабриел. — Тук има големи възможности за възкресение на мъртвите. Това място е много уязвимо...

— Шшш — прекъсна я Тъчстоун, сочейки Стената. Към тях в разгърнат строй се приближаваха силуети, тъмни на фона на снега, които крачеха целенасочено и равномерно. Носеха лъкове и копия, и поне Сабриел успя да различи пушките, които бяха праметнали през рамо.

— Всичко е наред — каза тя, макар че стомахът ѝ бе пронизан от нервна тръпка. — Това са войници от Анселстиер — въпреки това, мога да изпратя Хартиното крило обратно...

Тя набързо се увери, че са взели всичко от кабината, после постави ръка на носа на Хартиното крило, точно над светещото му око. То сякаш я гледаше, докато му говореше.

— Сега върви, приятелю. Не ми се ще да рискувам да те завлекат в Анселстиер и да те разглобят. Полети, накъдето желаеш — към глетчера на Клеър, или ако искаш, към дома на Абхорсен, при водопада.

Тя се отдръпна и образува символите на Хартата, които щяха да дадат избор на Хартиното крило, а ветровете да го понесат нататък.

Символите се сляха с нейното изсвирване и самолетът помръдна в унисон с усиливащата се мелодия, ускорявайки ход, докато не се издигна в небето при кулминацията на най-високия тон.

— Гледай ти! — възкликна един глас. — Как го направи?

Сабриел се извърна и видя един млад, задъхан офицер от Анселстиер, чиято единствена златна звезда на младши лейтенант стоеше самотна върху пагоните. Той бе застанал на около петдесет метра пред строя, но не изглеждаше уплашен. Държеше меч и револвер и вдигна и двете оръжия, когато Сабриел пристъпи напред.

— Стойте! Вие сте мои пленници!

— Всъщност ние сме пътници — отвърна Сабриел, макар че застана неподвижно. — Това зад вас полковник Хорис ли е?

Йорбърт се извърна да погледне, осъзна грешката си, и се обърна отново точно навреме, за да види как Сабриел и Тъчстоун се усмихнаха, после захихикаха, а накрая избухнаха в неудържим смях, хванати за ръце.

— Кое е толкова смешно? — попита настоятелно лейтенант Йорбърт, докато двамата не преставаха да се смеят, а по бузите им се стичаха сълзи.

— Нищо — каза Хорис, като даде знак на хората си да обградят Сабриел и Тъчстоун, а той се приближи и внимателно положи два пръста на челата им, за да провери Хартата, която носеха отдолу. Доволен, той ги разтърси леко, докато престанаха да се смеят, разтресени и останали без дъх. После, изненадвайки някои от своите хора, прегърна и двамата и ги поведе към пропускателния пункт, към обляния в слънце Анселстиер.

Йорбърт, който трябваше да пази гърба им, възмутено попита въздуха пред себе си:

— Какво беше толкова смешно?

— Чу какво каза полковникът — отвърна старшината на полка Токлиш. — Нищо. Това беше просто истерична реакция. Тези двамата са преживели много, слушай какво ти казвам.

После, с маниера, който само старшините имат към младшите офицери, той спря, съсипвайки напълно Йорбърт с едно благоразумно и провлечено:

— Сър.

Топлината обгърна Сабриел като меко одеяло, когато излязоха от сянката на Стената, към сравнително топлата есен в Анселстиер. Тя усети, че Тъчстоун върви несигурно до нея и се препъва, извърнал като слепец лицето си към слънцето.

— Вие двамата изглеждате изтощени — каза Хорис, говорейки с любезния, равномерен тон, който използваше при шокираните на бойното поле войници. — Какво ще кажете да хапнете нещо, или предпочитате първо да се наспите?

— Ще хапнем нещо, разбира се — отвърна Сабриел, стараяйки се да му се усмихне с благодарност. — Но няма да спим. Няма време за това. Кажете — кога беше пълнолунието? Преди два дни?

Хорис я погледна и си помисли, че тя вече не му напомня за дъщеря му. Беше станала Абхорсен, непознат за него човек, за толкова кратко време...

— Тази вечер е — каза той.

— Но аз прекарах в Старото кралство поне шестнайсет дни...

— Времето между двете кралства тече загадъчно — каза Хорис. — Някои от нашите патрули се кълнат, че са отсъствали по две седмици, връщайки се след осем дни. Това създава големи главоболия на касиера...

— Онзи глас, който се чува от кутията на стълба — прекъсна го Тъчстоун, когато излязоха от лъкатушешката пътека през телените заграждения и се спуснаха в един тесен свързочен окоп. — Нито в гласа, нито в кутията има Магия на Хартата...

— О — отвърна Хорис, поглеждайки напред към мястото, откъдето един високоговорител оповестяваше смяната на караула, — изненадан съм, че работи. Захранва се с електричество, господин Тъчстоун. Чрез наука, а не с магия.

— Тази вечер няма да работи — каза тихо Сабриел. — Както и всяка друга техника.

— Да, доста шумен е — каза Хоръс със силен глас. После добави по-тихо: — Моля ви, не казвайте нищо повече, докато не влезем в моята земя. Хората ми вече подразбраха нещо за довечера и пълнолунието...

— Разбира се — отвърна уморено Сабриел. — Съжалявам.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание, тътрейки се по криволичещия свързочен окоп, като отминаваха войниците в бойните

окопи, застанали в готовност. Разговорите на войниците секваха, докато те минаваха, но отново продължаваха, щом завиеха по следващия криволичещ участък и се скриваха от погледа им.

Накрая слязоха по няколко стъпала към земянката на полковника. Отвън на пост стояха двама магове на Хартата от разузнавателния отряд при пропускателния пункт, а не от редовната гарнизонна пехота. Друг войник изтича до кухненското помещение, за да донесе храна. Хорис се зае с малък спиртник и направи чай.

Сабриел го изпи, без да изпита особено облекчение. Анселстиер и универсалният утешител на обществото в него — чайт — вече не изглеждаха толкова сигурни и надеждни, както някога си мислеше.

— А сега — каза Хорис, — кажи ми защо нямате време да спите.

— Татко почина вчера — каза Сабриел с каменно изражение. — Вятърните флейти ще престанат да свирят тази нощ, когато се появи луната. Мъртвите тук ще възкръснат заедно с нея.

— Съжалявам за баща ти. Много съжалявам — каза Хорис. Поколеба се, а после добави: — Но тъй като ти си тук, не можеш ли отново да възпреш мъртвите?

— Ако това беше всичко, да, бих могла — продължи Сабриел. — Но лошото предстои. Някога чували ли сте името Керигор, полковник?

Хорис остави чая си.

— Баща ти го спомена веднъж. Един от Висшите мъртви, струва ми се, затворен зад Седмата порта?

— Не просто Висш, а вероятно най-великият — каза мрачно Сабриел. — Доколкото знам, той е единственият мъртъв дух, който в същото време е последовател на Свободната магия.

— А и ренегат от кралското семейство — добави Тъчстоун, чийто глас бе все така дрезгав и сух от студените ветрове, съпътствали полета им, дори чайт не бе го възстановил. — И вече не е затворен. Подвизава се в живота.

— Всички тези неща му дават сила — продължи Сабриел. — Но има и една слабост. Владеенето на Свободната магия от Керигор, както и голяма част от силата му в живота и смъртта, зависят от продължителното съществуване на физическото му тяло. Той го е скрил, отдавна, когато е взел решението да стане мъртъв дух — и то е скрито в Анселстиер. Близко до Уайвърли, ако трябва да сме точни.

— И сега идва да си го вземе... — каза Хорис с ужасяваща прозорливост. Външно изглеждаше спокоен, всички онези дълги години военна служба бяха образували твърда черупка, зад която криеше чувствата си. Но вътрешно усети потрепване, за което се надяваше да не се е предало върху чашата, която държеше в ръка. — Кога ще дойде?

— С настъпването на нощта — отвърна Сабриел. — С цяла армия мъртви. Ако успее да излезе от смъртта близо до Стената, може би ще дойде по-рано.

— Слънцето... — поде Хорис.

— Керигор може да променя времето, да донесе мъгла или гъсти облаци.

— Тогава какво можем да направим? — попита Хорис, обръщайки дланите си нагоре, към Сабриел, с въпросителен поглед. — Абхорсен?

Сабриел усети как върху ѝ се стоварва огромна тежест, едно бреме, което увеличи умората, която вече тегнеше над нея, но положи усилия да отговори.

— Тялото на Керигор се намира в омагьосан саркофаг под един паметник, разположен на върха на хълм, който наричат Доки пойнт, на по-малко от четиридесет мили оттук. Трябва бързо да отидем там — и да го унищожим.

— И това ще унищожи Керигор?

— Не — каза Сабриел, мрачно поклащайки глава. — Но ще го омаломощи... така че има вероятност...

— Ясно — каза Хорис. — Все още разполагаме с три или четири часа дневна светлина, но ще трябва да действаме бързо. Доколкото разбирам, Керигор и неговите... сили... ще трябва да прекосят Стената тук? Не могат просто да се озоват на Доки пойнт?

— Не — съгласи се Сабриел. — Ще трябва да се появят в живота в Старото кралство и физически да прекосят Стената. Вероятно ще бъде най-добре да не се опитваме да го спрем.

— Боя се, че не можем да го направим — отвърна Хорис. — Граничният гарнизон е тук за това.

— В такъв случай много от вашите войници ще загинат без никакъв смисъл — каза Тъчстоун. — Само защото ще се изпречат на

пътя му. Всяко същество или човек, застанало на пътя на Керигор, ще бъде унищожено.

— Значи искате просто да оставим това... същество и цяла орда мъртви да влязат в Анселстиер?

— Не съвсем — отвърна Сабриел. — Бих искала да се бия с него във време и място, избрани от нас. Ако ми предоставите всички местни войници, които носят знака на Хартата и владеят малко Магия на Хартата, може би ще имаме достатъчно време, за да унищожим тялото на Керигор. Освен това, ще бъдем почти на тридесет и пет мили от Стената. Силата на Керигор може да отслабне съвсем малко, но много от слугите му ще бъдат по-слаби. Навярно толкова слаби, че ако унищожим или повредим физическите им тела, това ще бъде достатъчно да ги изпратим обратно в смъртта.

— А останалата част от гарнизона? Просто ще стоим настрана и ще оставим Керигор и армията му да прекосят Границата?

— Вероятно няма да имате избор.

— Разбирам — прошепна Хорис. Стана и закрачи напред-назад, шест крачки, колкото позволяваше земянката. — За щастие, или може би за жалост — в момента изпълнявам длъжността главнокомандващ офицер за цялата гранична зона. Генерал Ашенбер се завърна на юг, заради... тъъ... лошото си здраве. Това е само временно — от Щаба на армията не желаят да поверяват всякакви ръководни длъжности на онези от нас, които носят знака на Хартата. Така че решението е мое...

Той спря да крачи и погледна Сабриел и Тъчстоун — ала очите му сякаш виждаха нещо далече зад тях и ръждивата вълниста ламарина, покрила стените на земянката. Накрая, той каза:

— Много добре. Ще ви дам дванайсет Мага на Хартата — половината от целия боен състав на разузнаването, но ще добавя и малко от обикновените войски. Отряд, който да ви ескортира до... как беше? Доки пойнт. Но не мога да обещаая, че няма да се сражаваме на Границата.

— Имаме нужда и от вас, полковник — каза Сабриел в тишината, последвала решението му. — Вие сте най-силният Маг на Хартата в този гарнизон.

— Невъзможно! — възкликна енергично Хорис. — Аз съм командир на Границата. Моите задължения са тук.

— И бездруго няма да можете да обясните нищо от предстоящото довечера — каза Сабриел. — Нито на някой генерал на юг, нито на някой, който никога не е прекосявал Стената.

— Ще... ще си помисля, докато хапвате — заяви Хорис, когато тракането на подноса и чиниите тактично оповести появата на един войник от стола на стълбите. — Влез!

Войникът влезе, а над сребърните блюда се вдигаше пара. Когато остави подноса, Хорис отиде до него и изрева:

— Пратеник! Искам да извикате адютанта, майор Тиндал и старшината на рота „А“, лейтенант Еър от разузнаването, старшината на полка и интенданта. В Оперативната стая, след десет минути. О... повикай и транспортния офицер. И предупреди свързочниците да бъдат в готовност за кодиране.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

След като изпиха чая, всичко се разви много бързо. Може би прекалено бързо за изтощените Сабриел и Тъчстоун. Съдейки по шумовете отвън, във всички посоки се движеха войници, докато те ядяха закъснелия си обяд. После, още преди храната им да се слегне, Хорис се върна и им каза да се размърдат.

Сякаш участваше в училищна пиеса, помисли си Сабриел, когато излезе с препъване от свързочния окоп и продължи към парадния плац. Около нея се случваха ужасно много неща, но тя не се чувстваше част от всички тях. Усети, че Тъчстоун леко докосва ръката ѝ и му се усмихна окуражително — за него сигурно беше още по-тежко.

След минути ги избутаха към парадния плац, към редица чакащи камиони, една открита щабна кола и две страни стоманени приспособления. Ромбовидни, с оръдейни кули от всяка страна и гъсенични вериги. Танкове, досети се Сабриел. Сравнително ново изобретение. Както и камионите, те ревяха, а двигателите им бълваха синьо-сив пушек. Сега нямаха проблеми, помисли си Сабриел, но двигателите щяха да угаснат, когато вятърът задухаше от Старото кралство. Или когато Керигор дойдеше...

Хорис ги поведе към щабната кола, отвори задната врата и им направи знак да влязат.

— Ще дойдете ли с нас? — попита несигурно Сабриел, докато се настаняваше върху дебело подплатените кожени седалки, борейки се с пристъпа на умора, който заплашваше незабавно да я приспи.

— Да — отвърна бавно Хорис. Изглеждаше изненадан от собствения си отговор и внезапно някак отнесен. — Да, ще дойда.

— Вие имате Зрение — каза Тъчстоун, вдигайки поглед от мястото, където нагласяваше ножницата, преди да седне. — Какво видяхте?

— Обичайните неща — отговори Хорис. Настани се на предната седалка и кимна с глава на шофьора — ветеран от разузнаването с

изпито лице, чийто знак на Хартата бе почти незабележим върху загрубялото чело.

— Какво имате предвид? — попита Сабриел, но въпросът ѝ потъна, когато шофьорът включи стартера и автомобилът потегли с даване и пукане, пригласяйки с тенора си на басовата какофония на камионите и танковете.

Тъчстоун подскочи при внезапния шум и вибрация, после се усмихна смутено на Сабриел, която нежно бе поставила пръстите си на ръката му, сякаш успокояваше дете.

— Какво искаше да каже с „обичайните неща“? — попита Сабриел.

Тъчстоун я погледна, а тъгата и умората се бореха за надмощие в погледа му. Той взе ръката ѝ в своята и прокара линия по дланта ѝ — ясно очертана, прекъсваща линия.

— О — прошепна Сабриел. Подсмръкна и погледна тила на Хорис, очите ѝ се премрежиха, виждайки единствено линията на късо подстриганата му сребриста коса, подаваща се под ръба на каската.

— Той има дъщеря на моята възраст, в... някъде на юг — прошепна тя, потръпвайки, и стисна ръката на Тъчстоун, докато пръстите му не побеляха като нейните. — Защо, о, защо, всичко... всички...

Автомобилът потегли напред, олюлявайки се, предвождан от двама моторизирани войници и следван от деветте камиона, внимателно подредени през сто метра един от друг. Танковете, чиито вериги скърцаха и тракаха, поеха по един страничен път към разклонението на железопътната линия, където щяха да ги натоварят и изпратят към станция „Уайвърли“. Беше малко вероятно да пристигнат преди свечеряване. Сухопътният конвой щеше да бъде в Доки пойнт преди шест следобед.

Сабриел мълча през първите десет мили, склонила глава, а ръката ѝ все така стискаше здраво тази на Тъчстоун. Той също седеше безмълвно, но наблюдаваше, гледайки през прозореца, когато напуснаха военната зона, към процъфтяващите ферми на Анселстиер, затворените пътища, тухлените къщи, частните автомобили и теглени от коне каруци, които отбиваха встрани пред тях, отклонявани от двамата моторизирани военни полицаи с червени шапки.

— Вече съм добре — каза тихо Сабриел, когато намалиха, за да минат през Бейн. Тъчстоун кимна и продължи да гледа, втренчен във витрините на магазините по търговската улица. Жителите на града на свой ред ги гледаха, защото рядко можеха да се видят гранични войници с пълно бойно снаряжение, с мечове, щикове и щитове — а Сабриел и Тъчстоун очевидно идваха от Старото кралство.

— Трябва да се отбием в полицейския участък и да предупредим началника — заяви Хорис, когато колата спря до едно внушително здание с бяла ограда и два големи електрически фенера отпред, а една голяма табела оповестяваше, че това е полицейското управление на окръг Бейн.

Хорис стана, помахна на останалата част от конвоя да продължи, после изскочи навън и се втурна по стълбите, една необичайно нелепа фигура с ризница и панталони в цвят каки. Един полицаи, който слизаше по стълбите, изглежда се готвеше да го спре, но вместо това той самият спря и отдаде чест.

— Добре съм — повтори Сабриел. — Можеш да пуснеш ръката ми.

Тъчстоун се усмихна и леко отпусна ръката си, която тя стискаше. Тя го погледна леко озадачена, после също се усмихна, а пръстите ѝ бавно се отпуснаха, докато ръцете им останаха опрени върху седалката и само кутретата им се допираха.

Във всеки друг град около колата на щаба на армията, превозваща толкова необичайни пътници, би се образувала тълпа. Ала това беше Бейн, а Бейн се намираше близо до Стената. Хората хвърляха по един поглед, виждаха символите на Хартата, мечовете и броните, а после поемаха в противоположната посока. Онези, които по природа бяха предпазливи, или бяха докоснати от Зрението, се прибираха вкъщи и залостваха вратите, прозорците и кепенците, не само със стомана и желязо, но и с клонки от зановец и офика. Други, които бяха още по-предпазливи, отиваха край реката и нейните малки островчета, дори без да си дават вид, че ловят риба.

Хорис излезе след пет минути, придружаван от висок, сериозен на вид мъж, чиято едра структура и ястребов поглед придобиваха леко нелеп вид, заради твърде малкото пенсне, нахлузено в долната част на носа му. Той се ръкува с полковника, Хорис се върна в колата и отново потеглиха, докато шофьорът сменяше предавките много умело.

Няколко минути по-късно, преди да отминат последната сграда в града, зад тях започна да бие камбана, дълбоко и бавно. Секунди по-късно, към нея се присъедини още една, някъде отляво, после друга започна да бие над главите им. Скоро навсякъде звъняха камбани.

— Бързо действат — провикна се Хорис към задната седалка. — Навярно началникът навремето ги е карал да тренират.

— Камбаните предупреждение ли са? — попита Тъчстоун. Това му беше познато и той започваше да се чувства все повече в свои води, макар и заради този звук, известяващ големи неприятности. Не се страхуваше от него. Но пък, след като бе попаднал в хранилището за втори път, чувстваше, че може да преодолее всякакъв страх.

— Да — отвърна Хорис. — Приберете се по домовете преди свечеряване. Залостете всички врати и прозорци. Не приемайте вкъщи непознати. Включете осветлението вътре и отвън. Пригответе си свещи и фенери, в случай че електричеството спре. Носете сребро. Ако замръкнете отвън, намерете течаща вода.

— Някога учехме това в прогимназията — каза Сабриел. — Но не мисля, че много хора го помнят, дори и сред местните.

— Ще се изненадате, госпожице — намеси се шофьорът, като говореше с крайчеца на устата си, без да отклонява поглед от пътя. — Камбаните не са звънели така от двайсет години, но много хора ги помнят. Те ще разкажат на всички, които не помнят — не се безпокойте.

— Дано да е така — отвърна Сабриел, а през съзнанието ѝ премина внезапен спомен. Жителите на Нестоу, загубили две-трети от населението си в борбата с мъртвите, а оцелелите скупчени в навеси за сушене на риба на един скалист остров. — Дано да е така.

— Колко остава до Доки пойнт? — попита Тъчстоун. Той също бе обзет от спомени, но неговите бяха свързани с Рогир. Скоро отново щеше да погледне лицето му, но то щеше да бъде само обвивка, оръдие на онова, в което се беше превърнал Рогир...

— Най-много час, струва ми се — отвърна Хорис. — До към шест часа. С това превозно средство можем да се движим средно с трийсет мили в час — доста впечатляващо. Поне за мен. Така съм свикнал с Границата и Старото кралство — поне с онази малка част, която виждаме докато патрулираме. Бих искал да видя повече от него... да пътувам по на север...

— Ще го направите — каза Сабриел, но гласът ѝ прозвуча неубедително, дори в собствените ѝ уши. Тъчстоун не каза нищо, а Хорис не отговори, така че след това продължиха нататък в мълчание, а не след дълго настигнаха конвоя от камиони, изпреварвайки всеки от тях, докато отново застанат начело. Ала откъдето и да минаваха, камбаните неизменно ги предшестваха, всяка селска камбанария подемаше предупредителния звън.

Както предрече Хорис, пристигнаха в Уайвърли малко преди шест. Камионите спряха в редица из цялото село, от дома на полицаия, до кръчмата „Уайвърн“, като бързо се регрупираха в строй на пътя. Свързочните камиони спряха под един телефонен стълб, а по тях се изкачиха двама мъже, за да свържат кабелите. Военните полицаи отидоха в двата края на селото, за да пренасочат движението. Сабриел и Тъчстоун слязоха от колата и зачакаха.

— Не е много различно от Кралската гвардия — каза Тъчстоун, докато гледаше как мъжете бързо заемат позициите си, сержантите крещат, а офицерите се събират около Хорис, който говореше по токущо свързания телефон. — Побързайте и изчакайте.

— Ще ми се да те бях видяла в Кралската гвардия — каза Сабриел. — И в Старото кралство, в... искам да кажа, преди Камъните да са били счупени.

— Тоест, по мое време — каза Тъчстоун. — На мен също би ми се искало. Тогава всичко напомняше за сегашното положение. Искам да кажа, в нормалното ежедневие. Беше спокойно и някак мудро. Понякога си мислех, че животът е твърде бавен, твърде предсказуем. Сега бих предпочел да е така...

— И аз си мислех същото в училище — отвърна Сабриел. — Мечтаех за Старото кралство. За истинска Магия на Хартата. За мъртви, които да възпирам. Принцове, които да...

— Спасяваш?

— За които да се омъжа — отвърна отнесено Сабриел. Изглеждаше съсредоточена върху Хорис. Видът му говореше, че е получил лоши новини по телефона.

Тъчстоун не каза нищо. За него сякаш всичко се избистряше, съсредоточавайки се върху Сабриел, чиято черна коса блестеше като гарваново крило на следобедното слънце. Обичам я, помисли си той. Но ако сега кажа нещо нередно, може би никога няма да...

Хорис подаде телефона на един свързочник и се обърна към тях. Тъчстоун го гледаше, внезапно осъзнал, че може би му остават само пет секунди, през които да бъде насаме със Сабриел, да ѝ каже нещо, каквото и да е. Може би това бяха последните пет секунди, които някога щяха да прекарат насаме...

Не ме е страх, каза си той.

— Обичам те — прошепна. — Надявам се, че нямаш нищо против.

Сабриел го погледна и се усмихна, почти против волята си. Мъката ѝ заради смъртта на баща ѝ все още не ѝ даваше мира, както и опасенията ѝ за бъдещето — но видът на Тъчстоун, който я гледаше притеснено, по някакъв начин я обнадежди.

— Нямам — прошепна в отговор, накланяйки се към него. Тя се намръщи: — Мисля... мисля, че и аз бих могла да те обикна, Хартата да ми е на помощ, но сега е...

— Телефонната връзка с Граничния пресечен пункт току-що беше преустановена — обяви мрачно Хорис, който се опитваше да надвика селската камбана, още преди да се е приближил достатъчно. — Покрай Стената е започнала да се спуска мъгла преди час. Достигнала е до предните окопи в четири и четиридесет и шест. Оттогава връзката с която и да било от челните роти по телефона или чрез куриер е невъзможна. Тъкмо говорех с дежурния офицер — онзи младеж, който прояви голям интерес към вашия самолет. Каза, че мъглата тъкмо достига до неговия пост. После връзката прекъсна.

— Значи — каза Сабриел. — Керигор не е изчакал залеза. Променя времето.

— Според протоколите, предоставени от Границата — каза Хорис, — тази мъгла — или каквото и да е това — се движи на юг с около двацет мили в час. Ако се движи по права линия, ще достигне до нас около седем и трийсет. По тъмно, точно преди да изгрее луната.

— Да вървим тогава — сопна се Сабриел. — Конската пътека до Доки пойнт започва зад кръчмата. Да водя ли?

— По-добре не — отвърна Хорис. Извърна се и изкрещя някакви заповеди, придружени от множество ръкомахания и сочене с пръст. След няколко секунди около кръчмата обикаляха мъже, поели по пътеката до Доки пойнт. Най-отпред, разузнавачите от пропускателния пункт, до един стрелци и Магове на Хартата. После първи пехотен

взвод, с приведени в готовност щикове и пушки. Когато отминаха кръчмата, те се наредиха в клиновиден строй. Хорис, Сабриел, Тъчстоун и техният шофьор ги последваха. Зад тях идваха другите два взвода и свързочниците, които размотаваха кабел за полеви телефон от голям и тежък цилиндър.

Сред корковите дъбове беше тихо, войниците се движеха максимално тихо, общувайки помежду си с жестове, вместо с викове, и само тежките им стъпки и случайното трещене на брони или друга част от снаряжението нарушаваше тишината.

Слънчевата светлина се процеждаше между дърветата, щедра и златиста, но вече загубила топлината си, като бяло вино, което има ароматен вкус, но никаква сила.

Само разузнавачите поеха към върха на хълма. Водещият пехотен взвод тръгна по по-нисък маршрут около северната страна; другите два взвода се придвижиха на югозапад и югоизток, образувайки отбранителен триъгълник около хълма. Хорис, Сабриел, Тъчстоун и шофьорът продължиха нататък.

Дърветата свършваха на около двайсет метра от върха на хълма, а на тяхно място растяха бурени и магарешки бодили. На най-високата точка стоеше паметникът: масивен квадрат с размерите на колиба, направен от сиво-зелени камъни. Дванайсетте разузнавачи се бяха струпали хаотично около него, а четирима от тях вече повдигаха един от ъгловите камъни, с помощта на дълъг лост, очевидно донесен с тази цел.

Когато Сабриел и Тъчстоун наближиха, камъкът падна с глух звук, разкривайки под себе си още каменни блокове. В това време, всеки от присъстващите Магове на Хартата усети леко бръмчене в ушите си и пристъп на замаяност.

— Усетихте ли? — попита без нужда Хорис, защото от израженията на всички и ръцете, които бяха допрели до ушите си, ставаше ясно, че всички са усетили.

— Да — отвърна Сабриел. Усещането беше почти същото, но по-слабо, от това, което предизвикваха счупените камъни в хранилището. — Боя се, че ще стане по-зле, когато наближим саркофага.

— На каква дълбочина се намира той?

— Четири блока, струва ми се — каза Сабриел. — Или пет. Аз го... видях... под странен ъгъл.

Хорис кимна и даде знак на мъжете да продължат да къртят камъните. Те се заеха с това охотно, но Сабриел забеляза, че непрекъснато следят положението на слънцето. Всички разузнавачи бяха Магове на Хартата с различен ранг — всички знаеха какво ще донесе залезът.

След петнайсет минути, в единия край имаше дупка, широка колкото два блока и също толкова дълбока, а им ставаше все по-зле. Двама от по-младите разузнавачи, мъже в началото на двайсетте, се почувстваха ужасно зле и се възстановяваха надолу по хълма. Останалите работеха по-бавно, тъй като енергията им беше насочена към това да задържат обяда в stomасите си и да успокоят треперещите си крайници.

Изненадващо, имайки предвид недоспиването и изтощението им, Сабриел и Тъчстоун сравнително лесно устояваха на пристъпите на гадене, предизвикани от паметника. Не можеше да става дума за сравнение между студа, мрака и страха от хранилището и стоенето на хълма, огрян от слънцето и изпълнен със свеж ветреца, едновременно затоплящ и охлаждащ.

Когато и третият блок беше изваден, Хорис обяви кратка почивка и всички се оттеглиха надолу по хълма, към редицата дървета, където болезнената аура на паметника се разсейваше. Свързочниците разполагаха с телефон на това място, поставили слушалката му върху обърнатия цилиндър. Хорис я взе, но се обърна към Сабриел, преди свързочникът да завърти ръчката за зареждане.

— Трябва ли да се извършат някакви приготовления, преди да отстраним последните блокове? Имам предвид магически.

Сабриел помисли известно време, прогонвайки умората си, после поклати глава.

— Не мисля. Когато имаме достъп до саркофага, може би ще се наложи да го отворим със заклинание — ще имам нужда от помощта на всички за това. После финалните ритуали с тялото — обичайното заклинание за кремиране. Тогава ще има и съпротива. Вашите хора често ли са правили заклинания от магията на Хартата заедно?

— За жалост, не — отвърна Хорис, като се намръщи. — Тъй като армията не признава официално съществуването на Магията на Хартата, всички тук на практика са самоуки.

— Няма значение — каза Сабриел, стараейки се да прозвучи уверена, тъй като знаеше, че всички наоколо я слушат. — Ще се справим.

— Хубаво — отвърна Хорис с усмивка. Придаваше му много самоуверен вид, помисли си Сабриел. Тя също опита да се усмихне, но не беше сигурна в резултата. Стори ѝ се, че прекалено много прилича на болезнена гримаса.

— Е, да видим докъде е стигнал нашият неканен гост — продължи Хорис, все още усмихнат. — С кого ще ме свърже този телефон, сержант?

— С полицията в Бейн — отвърна сержантът-свързочник, като енергично развъртя зареждащата ръчка. — И северният щаб на армията, сър. Ще трябва да помолите ефрейтор Синдж да ви свърже. Той е на комутатора в селото.

— Добре — отвърна Хорис. — Ало. О, Синдж? Свържи ме с Бейн. Не, предай на север, че не можеш да се свържеш с мен. Да, точно така, ефрейтор. Благодаря... о... полицейски участък Бейн? Полковник Хорис е. Искам да говоря с началник Дингли... да. Здравейте, началник. Да сте получавали някакви доклади за странна гъста мъгла... моля? Вече! Не, в никакъв случай не разследвайте случая. Накарайте всички да останат на закрито. Да спуснат кепенците на прозорците... да, обичайната процедура. Да, каквото и да попадне вътре... Да, извънредно опасно е... ало! Ало!

Той бавно остави слушалката и посочи към хълма.

— Мъглата вече се придвижва през северната част на Бейн. Сигурно се движи много по-бързо. Възможно ли е този Керигор да знае какво сме намислили?

— Да — отвърнаха едновременно Сабриел и Тъчстоун.

— В такъв случай, най-добре да се размърдаме — заяви Хорис, като погледна часовника си. — Бих казал, че вече разполагаме с по-малко от четиридесет минути.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Последните блокове излязоха бавно, теглени от изпотени, пребледнели мъже, чиито крака и ръце трепереха, а дъхът им беше неравномерен. Щом разчистиха пътя, те се запрепъваха назад, далече от паметника, търсейки слънчеви участъци, за да се справят с ужасния студ, който сякаш разяждаше костите им. Един войник, спретнат мъж с руси мустаци, падна по хълма и легна заради силното гадене, докато не се появиха носилки, които да го отнесат.

Сабриел погледна в тъмната дупка на паметника и видя слабия, зловещ блясък от бронзовия саркофаг. Тя също усети, че ѝ се повдига, космите по тила ѝ настръхнаха, а кожата ѝ — също. Въздухът беше натежал от вонята от Свободна магия, а в устата си имаше тежък метален вкус.

— Ще се наложи да направим заклинание за отваряне — заяви тя със свито сърце. — Саркофагът е много силно защитен. Мисля... най-добре би било да вляза вътре с Тъчстоун, който да ме държи за ръка, Хорис да държи него и така нататък, за да образуваме подсилващ строй за Магията на Хартата. Знаят ли всички символите на Хартата за заклинанието за отваряне?

Войниците кимнаха и казаха:

— Да, госпожо. — Един от тях отвърна: — Да, Абхорсен.

Сабриел го погледна. Ефрейтор на средна възраст, който носеше на ръкава си нашивки, свидетелство за продължителната му служба. Той беше един от най-малко засегнатите от Свободната магия.

— Можете да ме наричате Сабриел, ако желаете — каза тя, странно обезпокоена от начина, по който я бе нарекъл.

Ефрейторът поклати глава:

— Не, госпожице. Познавах баща ви. Вие сте съвсем като него. Вече сте Абхорсен. Ще накарате този мъртъв негодник — да ме прощавате — да му се прииска да си е останал дяволски мъртъв.

— Благодаря — отвърна Сабриел неуверено. Тя знаеше, че ефрейторът не притежава Зрението — човек винаги можеше да познае,

но вярата му в нея беше толкова непоклатима...

— Прав е — каза Тъчстоун. Той й даде знак да мине пред него, като се поклони изискано. — Да довършим това, за което сме дошли, Абхорсен.

Сабриел се поклони в отговор, а движението й наподобяваше ритуал. Абхорсен, който се кланя пред краля. После тя пое дълбоко въздух, а на лицето й се изписа решително изражение. Като започна да образува в съзнанието си символите на Хартата за отваряне, хвана ръката на Тъчстоун и пое към отворения паметник, чиято мрачна и призрачна вътрешност контрастираше силно с огряваните от слънцето бодили и повалените камъни. Зад нея, Тъчстоун се извърна леко, за да хване загрубялата ръка на Хорис, а другата ръка на полковника вече стискаше тази на лейтенант Еър, който държеше ръката на един сержант, а сержантът бе хванал ефрейтора ветеран, и така нататък надолу по хълмчето. Присъстваха общо четиринайсет Магове на Хартата, макар и само двама от първи ранг.

Сабриел усети как Магията на Хартата се усилва по редицата хора, символите горяха все по-ярко в съзнанието й, докато почти изгуби нормалното си зрение сред тяхната ослепителност. Тя запристъпва напред, към паметника, а всяка крачка й носеше познатото гадене, изтръпване и неконтролируемо треперене. Ала символите бяха силни в съзнанието й, по-силни от него.

Тя стигна до бронзовия саркофаг, отпусна ръката си върху него и освободи Магията на Хартата. Последва експлозия от светлина и един ужасен звук отекна из паметника. Бронзът се нагорещи и Сабриел отдръпна ръката си, а дланта й почервения и се покри с мехури. Миг по-късно, около саркофага започна да се вдига пара, огромни кълба гореща пара, които изтласкваха Сабриел навън, а хората от цялата редица изпопадаха като плочки от домино, търкулнаха се от паметника и надолу по хълма.

Сабриел и Тъчстоун бяха изхвърлени заедно на около пет метра от входа на паметника. Незнайно как, главата на Сабриел се беше озовала върху корема на Тъчстоун. Неговата глава лежеше върху един магарешки бодил, но и двамата останаха неподвижни за миг, изтощени от магията и силата на отбраната на Свободната магия. Те погледнаха синьото небе, вече обагрено в червено от предстоящия залез. Около тях се чуваха псувни и клетви, докато войниците се изправяха.

— Не се отвори — каза Сабриел, с тих, делови глас. — Не разполагаме със силата или уменията...

Тя замълча, а после добави:

— Ще ми се Мовет да не беше... иска ми се да беше тук. Щеше да измисли нещо...

Тъчстоун мълчеше, а после каза:

— Трябват ни повече Магове на Хартата — щеше да стане, ако символите бяха по-силни.

— Още Магове на Хартата — каза уморено Сабриел. — Намираме се от неподходящата страна на Стената...

— Ами твоето училище? — попита Тъчстоун, а после изохка, когато Сабриел внезапно се изправи, принуждавайки го да изгуби равновесие, после отново изохка, когато тя се наведе и го целуна, притискайки главата му още по-навътре в бодила.

— Тъчстоун! Трябваше да се досетя... класовете по висша магия. Сигурно има около тридесет и пет момичета със знака на Хартата и основни умения.

— Хубаво — смотолеви Тъчстоун откъм бодила. Сабриел протегна ръце и му помогна да се изправи, долавяйки миризмата на пот от него, както и свежия, остър аромат на прекършени растения. Той почти се беше изправил, когато внезапно ентусиазмът ѝ охладня, и замалко да падне отново.

— Момичетата са там — каза бавно Сабриел, сякаш размишляваше на глас. — Но дали имам право да ги замесвам в нещо, което...

— Те вече са замесени — прекъсна я Тъчстоун. — Единствената причина, поради която Анселстиер не е като Старото кралство, е Стената, а тя няма да издържи дълго, когато Керигор счупи останалите Камъни.

— Те са само ученички — каза тъжно Сабриел. — Въпреки че винаги сме се възприемали като големи жени.

— Имаме нужда от тях — каза отново Тъчстоун.

— Да — съгласи се Сабриел, извъръщайки се към групата мъже, събрали се до паметника толкова близо, колкото смелостта им позволяваше. Хорис и неколцина от по-силните Магове на Хартата надзъртаха към входа и блестящия бронз вътре.

— Заклинанието не беше успешно — каза Сабриел. — Но Тъчстоун току-що ми припомни къде можем да намерим още Магове на Хартата.

Хорис я погледна, а по лицето му се четеше настоятелност.

— Къде?

— В колежа „Уайвърли“. Старото ми училище. Пети и шести клас по магия, както и тяхната учителка, магистра Гринууд. Намира се на по-малко от миля оттук.

— Не мисля, че имаме време да им изпратим послание и да ги доведем тук — поде Хорис, поглеждайки залязващото слънце, а после часовника си, който сега отброяваше времето на обратно. За кратко придоби озадачен вид, после го пренебрегна. — Но... мислиш ли, че е възможно да преместим саркофага?

Сабриел си припомни предпазното заклинание, на което се бе натъкнала, а после отговори:

— Да. Повечето защити бяха в паметника, за прикритие. Нищо не може да ни попречи да преместим саркофага, освен страничните ефекти от Свободната магия. Ако успеем да издържим на гаденето...

— Ами колежа „Уайвърли“ — сградата е стара и солидна, нали?

— Прилича на замък много повече от всяка друга сграда — отвърна Сабриел, схванала накъде бие. — Ще се отбранява по-лесно от този хълм.

— А има ли течаща вода...? Това би било прекалено. Точно така! Редник Макинг, изтичайте при майор Тиндал и му кажете, че искам ротата му да е готова да тръгне след две минути. Връщаме се при камионите, а после отиваме в колежа „Уайвърли“ — има го на картата, на около миля на...

— На югозапад — подсказа му Сабриел.

— На югозапад. Повторете.

Редник Макинг повтори съобщението с бавен, привлечен говор, после побягна, видимо нетърпелив да се отдалечи от паметника. Хорис се обърна към ефрейтора ветеран и каза:

— Ефрейтор Анши. Изглеждате доста здрав. Как мислите, ще можете ли да прокарате въже около този ковчег?

— Така мисля, сър — отвърна ефрейтор Анши. Докато говореше, свали от колана си едно намотано въже и направи знак ръка на останалите войници. — Хайде, момчета, извадете въжетата си.

Двайсет минути по-късно повдигаха саркофага с крик и въже, за да го натоварят върху една каруца, теглена от коне, която бяха взели от един местен земеделец. Както бе очаквала Сабриел, когато го изтеглиха на около двајсет метра от камионите, двигателите им спряха, електричеството угасна, а телефонната връзка прекъсна.

Странно, но животното, една кротка кобила, не изглеждаше никак уплашена от светещия саркофаг, въпреки че бронзовата му повърхност беше плътно покрита с преобръщащи стомаха деформирани символи на Хартата. Тя не беше доволна, но не беше и обзета от паника.

— Ще се наложи ние да управляваме каруцата — каза Сабриел на Тъчстоун, когато войниците изтласкаха окачения на въжета ковчег в каруцата с дълги прътове и отпуснаха криковете. — Не вярвам разузнавачите да издържат още дълго на гаденето.

Тъчстоун потрепери. Както всички останали, той беше блед, очите му бяха зачервени, носът му течеше, а зъбите му тракаха.

— Аз самият не съм сигурен, че ще издържа.

Въпреки това, когато свалиха и последното въже, а войниците побързаха да се отдалечат, Тъчстоун се покатери на мястото на кочияша и взе юздите. Сабриел се качи до него, потискайки чувството, че съдържанието на стомаха ѝ ще се излее през устата. Тя не погледна към саркофага.

Тъчстоун изцъка с уста на коня и дръпна юздите. Ушите на кобилата се изправиха и тя понесе товара, крачейки напред. Не вървеше бързо.

— Това ли е най-бързото... — каза разтревожено Сабриел. Трябваше да изминат цяла миля, а слънцето беше кървавочервено — диск, подпрян на линията на хоризонта.

— Товарът е тежък — отвърна Тъчстоун бавно, а дъхът му излизаше неравномерно между отделните думи, сякаш се затрудняваше да говори. — Ще пристигнем, преди светлината да се скрие.

Саркофагът сякаш бръмчеше и тракаше зад тях. Никой от тях не отвори дума за това, че Керигор можеше да пристигне, обгърнат в мъгла, преди падането на нощта. Сабриел се улови, че поглежда назад към пътя през няколко секунди. Така зърваше и злокобната, подвижна повърхност на саркофага, но не можеше да го избегне. Сенките се

издължаваха и всеки път, когато зърнеше бледата кора на някое дърво, или някой варосан километричен камък, я обземаше страх. Дали онази мъгла се стелеше по пътя?

Колежът „Уайвърли“ сякаш се намираше на много повече от една миля. От слънчевия диск бяха останали само три-четвърти, когато видяха, че камионите се отклоняват от пътя, поемайки по тухлената алея, която водеше към портите от ковано желязо. У дома, помисли си за миг Сабриел. Ала вече не беше така. Това бе неин дом през по-добрата част от живота ѝ, но вече бе минало. Това бе домът в детството ѝ, когато тя беше само Сабриел. Сега беше и Абхорсен. Сега нейният дом, както и задълженията ѝ, се намираше в Старото кралство. Но, както и тя самата, те пътуваха с нея.

В двата антични фенера от двете страни на портата светеха ярки електрически крушки, ала те се превърнаха просто в приглушени искри, когато каруцата и нейният необичаен товар преминаха край тях. Една от портите беше извадена от пантите си и Сабриел разбра, че войниците сигурно са влезли със сила. Беше необичайно портите да са залостени преди пълното смрачаване. Навярно са ги затворили, когато са чули камбаните, осъзна Сабриел, а това привлече вниманието ѝ към нещо друго...

— Камбаната в селото — възкликна тя, когато каруцата отмина няколко паркирани камиона и продължи нататък, за да спре пред портите на главната сграда на училището. — Камбаната — спряла е.

Тъчстоун спря каруцата и се послуша, накланяйки ухо към тъмнеещото небе. Наистина, вече не чуваха камбаната на Уайвърли.

— То се намира на миля оттук — каза той неуверено. — Може би сме твърде далече, а и вятърът...

— Не — каза Сабриел. Тя усещаше студения вечерен въздух върху лицето си, но той бе неподвижен. Нямаше вятър. — Винаги я чувахме тук. Керигор е пристигнал в селото. Трябва да внесем саркофага вътре, бързо!

Скочи от каруцата и хукна към Хорис, който стоеше на стъпалата пред полуотворената порта и разговаряше с една неясна фигура зад нея. Когато Сабриел се приближи, проправяйки си път през групите чакащи войници, разпозна гласа. Беше мисис Ъмбрейд, директорката.

— Как смеете да нахълтвате тук! — говореше тя много надутو. — Аз съм много близка приятелка на генерал-лейтенант Фарнсли, така

да знаете... Сабриел!

Видът на Сабриел, облечена в тези странни дрехи и при тези обстоятелства, сякаш мигновено зашемети мисис Ъмбрейд. В този миг на абсолютна тишина, Хорис даде знак на хората си. Преди мисис Ъмбрейд да успее да протестира, те бяха отворили широко вратата и вътре нахлуха групи от въоръжени мъже, стичащи се около смаяната ѝ фигура като наводнение, заляло остров.

— Мисис Ъмбрейд! — извика Сабриел. — Спешно се налага да говоря с мисис Гринууд и момичетата от класовете по Висша магия. Най-добре да качите момичетата и учителите на последните етажи в Северната кула.

Мисис Ъмбрейд стоеше, задушавайки се като златна рибка, докато Хорис изведнъж се надвеси над нея и се озъби:

— Размърдай се, жено!

Още преди да е затворил уста, тя изчезна. Сабриел погледна назад, за да се увери, че Тъчстоун организира преместването на саркофага, и после я последва.

Фоайето вече беше блокирано от плътна колона войници, които пренасяха вътре кутии от камионите и ги трупяха до стените. Кутиите бях в цвят каки, с надписи „Сачми, 303-ти калибър“, или „Гранати B2E2 WP“, сложени пред снимки на шампиони от отбора по хоккей, или надписани със златни букви почетни табла за академични постижения. Войниците бяха отворили вратите и на Голямата зала и се бяха заловили за работа вътре, като спускаха кепенците и трупяха скамейките, обръщайки ги обратно, върху затворените прозорци.

Мисис Ъмбрейд все още се движеше в другия край на фоайето, хукнала към група видимо разтревожени учители. Зад тях, надничащи иззад главното стълбище, стояха редица отговорници на класове. Зад тях, по-нагоре по стълбите, и едва успяващи да виждат, стояха няколко групички ученички от пети и шести клас. Сабриел не се съмняваше, че останалата част от училището се е струпала в коридорите зад тях, и всички изгаряха от нетърпение да разберат за какво е цялата суматоха.

В мига, в който мисис Ъмбрейд се доближи до подчинените си, осветлението угасна. За миг настъпи пълно мълчание, изпълнено с ужас, а след това стана два пъти по-шумно. Момичетата пищяха, войниците крещяха, чуваха се сблъсъци и удари, когато някой се удареше в нещо, или се сблъскаше с друг човек.

Сабриел остана на мястото си и призова символите на Хартата за светлина. Те се появиха с лекота, леейки се към върховете на пръстите ѝ като вода от душ. Тя ги остави там за миг, после ги насочи към тавана, точици светлина, които придобиха размерите на чинии за хранене, и хвърляха равномерна жълта светлина из целия коридор. Още някой разпръсваше подобни светлини до мисис Ъмбрейд, и Сабриел усети намесата на мисис Гринууд. Усмихна се, когато я позна, повдигайки леко само едната половина от устата си. Знаеше, че осветлението е угаснало, защото Керигор беше преминал покрай електрическата централа, а тя се намираше по средата между училището и селото.

Както очакваше, мисис Ъмбрейд не казваше на учителите нищо полезно — само споменаваше нещо за грубост и някакъв генерал. Сабриел видя магистрата зад високата, но приведена фигура на главната научна ръководителка, и ѝ помахаша.

— И никога не съм била по-изумена при вида на една от нашите... — казваше мисис Ъмбрейд, когато Сабриел пристъпи до нея и нежно насочи символите за мълчание и неподвижност към тила ѝ.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — каза тя, застанала до временно застиналата фигура на директорката, — но случаят е спешен. Както виждате, армията временно поема положението. Аз помагам на полковник Хорис, който е командир. А сега имаме нужда от всички момичета от двата класа по Висша магия, които да слязат долу, в Главната зала — заедно с вас, магистра Гринууд, ако обичате. Всички останали — ученици, учители, градинари, всички — трябва да се качат на горните етажи в Северната кула и да се барикадират там. До утре сутрин.

— Защо? — настоя да узнае мисис Пърч, учителката по математика. — За какво е всичко това?

— Нещо идва от Старото кралство — отвърна лаконично Сабриел, наблюдавайки промяната по лицата им, докато говореше. — Съвсем скоро ще бъдем нападнати от мъртвите.

— Значи учениците ми ще бъдат в опасност? — проговори мисис Гринууд, проправяйки си път напред, между две уплашени учителки по английски. Тя погледна Сабриел в лицето, сякаш го разпозна, а после добави: — Абхорсен.

— Всички ще бъдат в опасност — каза мрачно Сабриел. — Но без помощта на местните Магове на Хартата, няма и най-малка вероятност...

— Добре — отвърна мисис Гринууд с известна решителност. — В такъв случай, най-добре е да се организираме. Ще отида да доведа Сълин и Елимер. Мисля, че те са единствените Магове на Хартата сред отговорниците на класове — могат да организират останалите. Мисис Пърч, най-добре се погрижете за... ах... евакуацията към Северната кула, тъй като допускам, че мисис Ъмбрейд ще бъде... тъъ... много замислена. Мисис Суон, най-добре вземете готвача и прислужниците — запасете се с прясна вода, храна и свещи. Мистър Арклър, бъдете така добър да донесете мечовете от гимнастическия салон...

След като се увери, че всичко е под контрол, Сабриел въздъхна и бързо отиде отвън, отминавайки войниците, които окачваха газови лампи в коридора. Въпреки това, навън все още беше по-светло, а небето се къпеше в червено и оранжево от последните слънчеви лъчи.

Тъчстоун и разузнавачите бяха свалили саркофага, който беше омотан с въжета. Сега той сякаш светеше със собствената си, отворителна вътрешна светлина, а блещукащите символи на Свободната магия се плъзгаха по повърхността му, като нечиста пяна или кървави съсиреци. С изключение на разузнавачите, които сваляха въжетата, никой не се доближи до него. Навсякъде имаше войници; едни размотаваха бодлива тел, други пълнеха торби с пясък от градината, подготвяйки стрелковите позиции на втория етаж, завързвайки сигнални ракети. Ала сред цялата суматоха, около светещия ковчег на Рогир оставаше празен кръг.

Сабриел се отправи към Тъчстоун, усещайки неохотата в краката си, а тялото ѝ се отвърщаваше от мисълта да се приближи до адската люминесцентна светлина на саркофага. Сега той сякаш излъчваше по-силни вълни, причиняващи гадене, след като слънцето почти бе залязло. В сумрака, той изглеждаше по-голям, по-силен, а магията му — по-могъща и злокобна.

— Дърпайте! — извика Тъчстоун, повдигайки въжетата заедно с войниците. — Дърпайте!

Саркофагът бавно се плъзна по старите камъни на паважа, поемайки към предните стълби, където други войници трескаво сковаваха дървена рампа, като я монтираха над стъпалата.

Сабриел реши да остави Тъчстоун със заниманията му и повървя малко по алеята до мястото, откъдето можеше да погледне през железните порти. Стоеше там и се взираше, а ръцете ѝ нервно докосваха дръжките на звънците. Сега те бяха шест — и навярно всички бяха безсилни пред ужасната мощ на Керигор. Както и един непознат меч, странен на допир, въпреки че бе изработен от създателя на Стената.

Създателят на Стената. Това ѝ напомни за Мовет. Кой знае какъв е бил, онази странна комбинация от раздражителен компаньон на рода Абхорсен и ярко творение на Свободната магия, призовано да ги убие. Вече го нямаше, пометен от печалния звън на Астарел...

Напуснах това място, без да знам нищо за Старото кралство и се върнах, без да съм научила кой знае колко повече, помисли си Сабриел. Аз съм най-невежият Абхорсен от столетия и може би един от най-уморените...

Тътенът на изстрели прекъсна мислите ѝ, последван от свистенето на една ракета, описала дъга в небето, а жълтата ѝ диря се спусна към пътя. Последваха още изстрели. Бърз залп, а след него внезапна тишина. Ракетата се разтвори с бял пламък, подобен на парашут, който бавно се спусна надолу. На неговата ослепителна, магнезиева светлина, Сабриел видя, че по пътя се стеле мъгла, гъста и мокра, разпростряла се в мрака, докдето поглед стигаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Сабриел си наложи да се върне до главния вход, вместо да хукне, пиццейки. Виждаха я много войници — все още редяха фенери отвън, които пръскаха светлината си от стълбите, а няколко войника държаха макара със спираловидна тел, в очакване да я развият. Погледнаха я разтревожено, когато мина покрай тях.

Саркофагът тъкмо се плъзгаше от рампата към коридора пред нея. Сабриел лесно би могла да мине покрай него, но изчака отвън, вгледана през портала. След миг разбра, че Хорис стои до нея, едната половина на лицето му се осветяваше от фенерите, а другата тънеше в сянка.

— Мъглата... мъглата е почти пред портала — каза тя твърде бързо, за да прозвучи спокойна.

— Знам — отвърна спокойно Хорис. — Онази стрелба беше отбранителна. Шестима мъже и един ефрейтор.

Сабриел кимна. Беше усетила смъртта им като леки удари в стомаха си. Вече се каляваше да не обръща внимание, съзнателно да потиска сетивата си. Тази нощ щеше да има още много смърт.

Внезапно усети нещо, което не беше смърт, но идваше от вече мъртви същества. Изпъна се като струна и възкликна:

— Полковник! Слънцето е залязло — и нещо идва, идва пред мъглата!

Тя извади меча си, докато говореше, а този на полковника проблесна миг по-късно. Групата с телта се огледа сепнато, а след това войниците хукнаха към стълбите и коридора. От двете страни на вратата групи от по двама души накланяха тежките, опрени върху триножници картечници и опряха мечовете си в новоизградените стени от пясъчни торби.

— Втори етаж, бъдете готови! — извика Хорис и над главата си Сабриел чу как затворите на петдесет пушки изщракват. С крайчеца на окото си тя зърна как двама разузнавачи излизат навън и заемат

позиция зад нея, поставили стрелите в тетивата, с готови за стрелба лъкове. Знаеше, че са готови да я вкарат вътре, ако се наложи...

В изпълнената с очакване тишина се долавяха само обичайните нощни звуци. Вятърът в големите дървета покрай училищната ограда, който се усилваше, докато небето притъмняваше. Щурците започваха да свирят. После Сабриел го чу — силното скърцане на мъртвешки стави, които вече не бяха свързани с хрущял; тропотът на мъртвешки крака, чиито кости, подобни на подковани обувки тракаха през изгнилата плът.

— Ръце — каза тя неспокойно. — Стотици ръце.

Още докато говореше, една плътна стена от мъртва плът се удари в железните порти, отхвърляйки ги настрана с един светкавичен удар. След това навсякъде плъзнаха бледи подобия на човешки фигури, а устите на мъртвите преглъщаха и съскаха в някаква ужасяваща пародия на боен вик.

— Огън!

В последвалия миг след тази заповед, Сабриел изпита ужасяващия страх, че пушките няма да проработят. После оръжията изтрещяха, а картечниците подеха ужасен, лаещ рев, докато от тях се сипеха червени трасиращи куршуми, рикоширайки от паважа в една безумна плетеница от страшно насилие. Куршумите разкъсваха мъртвата плът, трошаха кости, събаряха и катурваха ръцете, но те продължаваха да прииждат, докато накрая бяха буквално разкъсани на парчета, окачени върху бодливата тел.

Стрелбата утихна леко, но преди да е престанала напълно, се появи още една вълна от олюляващи се ръце, които пълзяха, притичваха през портата, пъхаха се и се прехвърляха през оградата. Бяха стотици, притиснати толкова плътно един до друг, че събориха тела и влязоха вътре, преди и последният от тях да бъде покосен от оръдията в самото подножие на входните стълби. Някои от тях, които все още имаха капка човешки разум, отстъпиха, за да бъдат обхванати от мощните огънове на гранатите от бял фосфор, хвърлени от втория етаж.

— Сабриел, влез вътре! — нареди Хорис, когато последните ръце се строполиха и запълзяха в обезумели кръгове, докато не бяха пронизани от още куршуми, които ги оставиха на място.

— Да — отвърна Сабриел, гледайки килима от трупове, трептящите пламъци на фенерите и късовете фосфор, които горяха като свещи в някаква ужасяваща костница. Неприятната миризма на барут изпълваше носа ѝ, просмукваше се в косата ѝ, в дрехите ѝ, а дулата на картечниците зловещо проблясваха в червено от двете ѝ страни. Ръцете бяха вече мъртви, но въпреки всичко, от това масово изстребление ѝ приляваше повече, отколкото от всяка Свободна магия...

Тя влезе вътре, прибирайки меча в ножницата. Едва тогава си спомни за звънците. Навярно би могла да отблъсне тази огромна тълпа от ръце, да ги изпрати с мир обратно в смъртта, без... — ала вече бе твърде късно. А и ако я бяха надвили?

Сега щяха да се появят призрачни ръце, тя го знаеше, а те не можеха да бъдат спрени с физическа сила, нито със звънците ѝ, освен ако не дойдеха в малки групи... А вероятността за това беше равна на тази за преждевременно зазоряване...

В коридора имаше още войници, но те бяха с ризници и шлемове, и огромни щитове и стрели с широки глави, покрити със сребърни ивици и най-елементарните символи на Хартата, нарисувани с тебешир и плюнка. Те пушеха и пиеха чай от второкачествения порцелан на училището. Сабриел се досети, че са тук, за да се бият, когато оръдията претърпят неуспех. Около тях витаеше някаква атмосфера на контролирано безпокойство — не точно перчене, просто някаква странна смесица от вещина и цинизъм. Независимо какво беше това, то накара Сабриел да премине небрежно покрай тях, сякаш съвсем не бързаше.

— Добър вечер, госпожице.

— Приятно е да чуеш оръдията, нали? На практика никога не работят на север!

— С това темпо няма да имат нужда от нас.

— Не е като на Границата, нали, госпожице?

— Успех с мъжа в металната табакера, госпожице.

— Успех и на всички вас — отвърна Сабриел, опитвайки се да се усмихне в отговор на широките им усмивки. После стрелбата отново започна и тя трепна, а усмивката ѝ изчезна — но те бяха отклонили вниманието си от нея, и отново го бяха насочили навън. Не бяха толкова безгрижни, колкото се преструваха, помисли си Сабриел,

докато се промъкваше през страничните врати, които водеха от коридора към Голямата зала.

Тук настроението беше много по-изпълнено със страх. Саркофагът се намираше в далечния край на залата, подпрян срещу платформата за изказвания. Всички останали се намираха колкото се може по-далече в противоположния край. Разузнавачите бяха от едната страна и също пиеха чай. Магистра Гринууд разговаряше с Тъчстоун в средата, а трийсетината момичета — всъщност млади жени — се бяха подредили до стената срещу войниците. Всичко това напомняше някаква необичайна пародия на училищен танц.

Зад дебелите стени и прозорците със спуснати кепенци на Голямата зала стрелбата почти можеше да бъде обърквана с много силна градушка, а гранатите с гръмотевици, но не и ако човек бе наясно какво става. Сабриел отиде в центъра на помещението и извика.

— Магове на Хартата! Моля, елате тук.

Те дойдоха, младите жени бяха по-бързи от войниците, при които умората от работата през деня и близостта до саркофага си казваха думата. Сабриел погледна ученичките, лицата им бяха ведри и открити, а вълнението им бе леко примесено със страх пред тръпката от непознатото. В множеството бяха две от най-добрите ѝ приятелки, Сълин и Елимер, но сега тя се чувстваше много отдалечена от тях. Навярно това личеше и по вида ѝ, помисли си, когато видя в очите им уважение и нещо като учудване. Дори символите на Хартата върху челата им изглеждаха като козметични репродукции, макар да знаеше, че са истински. Беше толкова несправедливо да ги намесва в това...

Сабриел отвори уста, за да каже нещо, и шумът от стрелбата внезапно секна, точно навреме. В последвалата тишина, едно от момичетата се разсмя нервно. Ала Сабриел внезапно долови много смърт, настъпила едновременно, и гръбнакът ѝ бе докоснат от студените пръсти на познатия страх. Керигор се приближаваше. Неговата сила бе накарала оръдията да млъкнат, а не отслабването на атаката. Тя дочу слаби викове и дори... писъци. Сега щяха да се сражават с по-стари оръжия.

— Бързо — каза тя, вървейки към саркофага, докато говореше. — Трябва да се хванем за ръце и да образуваме кръг около саркофага. Госпожо магистра, бихте ли подредили всички, лейтенант, моля ви, доведете хората си при момичетата...

Навсякъде другаде, по всяко друго време, това би предизвикало неприлични шеги и смях. Тук, докато мъртвите бяха обградили сградата, а саркофагът бе надвиснал сред тях, това беше просто заповед. Мъжете бързо се придвижиха до местата си, а младите жени се хванаха за ръце. След няколко секунди саркофагът бе обграден от Магове на Хартата.

След като вече бяха свързани физически, не се налагаше Сабриел да говори. Тя усещаше всеки един от кръга. Тъчстоун беше от дясната ѝ страна, излъчвайки позната и силна топлина. Мисис Гринууд беше от лявата, не толкова силна, но пък опитна — и така нататък, из целия кръг.

Сабриел бавно придвижи символите на Хартата за отваряне в предната част на съзнанието си. Те се разраснаха, а силата им се разля из целия кръг и нарастваше, докато се насочи навътре, като стесняващ се водовъртеж на вихрушка. Около саркофага се разля златиста светлина, вече видимите лъчи се въртяха около него по посока на часовниковата стрелка, все по-бързо и по-бързо.

Сабриел насочваше силата на Магията на Хартата към центъра, извличайки всяка частица, която Маговете бяха в състояние да произведат. Войниците и ученичките трепереха, а някои от тях паднаха на колене, ала ръцете им си останаха свързани, а кръгът — пълен.

Самият саркофаг започна бавно да се върти върху платформата със зловещ пронизителен звук, като огромна несмазана панта. Изпод капака му започна да струи пара, но златистата светлина я разсея. Все така скърцайки, саркофагът започна да се върти още по-бързо, докато се превърна в петно от бронз, бяла пара и жълта като яйчен жълтък светлина. После, с нечуван досега писък, внезапно спря, а капакът му изхвърча и прелетя над главите на Маговете, разбивайки се на пода на повече от трийсет крачки от тях.

Магията на Хартата също секна, сякаш приземена от успеха си, кръгът се разпадна, а по-малко от половината участници в него останаха прави.

Разтреперана и все още здраво стиснала ръцете на Тъчстоун и магистрата, Сабриел отиде залитайки до саркофага и погледна вътре.

— Той изглежда досущ като вас! — каза мисис Гринууд, поглеждайки сепнато Тъчстоун.

Преди Тъчстоун да успее да отговори, в коридора отвън се чуха удари на стомана и виковете се усилиха. Разузнавачите, които още стояха на крака, извадиха мечовете си и се втурнаха към вратата, ала преди да се доберат до нея, оттам нахълтаха още войници — окървавени, ужасени войници, които хукнаха към ъглите, или се хвърлиха на земята, като плачеха, смееха се, или трепереха безмълвно.

След тях дойдоха някои от по-тежковъоръжените войници в коридора. Тези мъже все още бяха запазили някакво подобие на контрол. Вместо да продължат да бягат, те се хвърлиха към вратата и спуснаха резето на мястото му.

— Той е от вътрешната страна на главния вход! — извика един от мъжете към Сабриел, а лицето му бе преbledняло от ужас. Нямаше съмнение кой беше „той“.

— Бързо, последните ритуали! — сопна се Сабриел. Измъкна ръцете си от хватката на останалите и ги протегна над тялото, образувайки символа за огън, пречистване и покой в съзнанието си. Не погледна особено внимателно тялото. Рогир наистина много приличаше на един заспал, беззащитен Тъчстоун.

Беше уморена, а около тялото все още витаеха защити на Свободната магия, ала скоро първият символ увисна във въздуха. Тъчстоун беше преместил ръката си върху рамото ѝ, като ѝ вливаше сила. Останалите от кръга бяха изпъззели и отново хванаха ръцете си — и внезапно Сабриел изпита зараждащо се облекчение. Щяха да успеят, човешкото тяло на Керигор щеше да бъде унищожено, а е него и по-голямата част от силата му...

В този момент цялата северна стена се взриви, разхвърчаха се тухли, а вътре нахлу червен прах, като огромна вълна, който повали всички сред заслепяващите, задушаваци руини.

Сабриел лежеше и кашляше, ръцете ѝ леко докосваха пода, а коленете ѝ се огъваха, докато правеше опити да се изправи. Очите ѝ бяха пълни с прах и песъчинки, а всички фенери бяха угаснали. Заслепена, тя заопипва пространството около себе си, но откри само още парещия бронз на саркофага.

— Кървавата цена трябва да бъде платена — каза един кряскащ, нечовешки глас. Познат глас, макар че не се отличавахе с плавните, унищожителни нотки на Керигор... Глас, който ѝ напомни за

ужасяващия говор от нощта, прекарана в Свещената дупка, когато Хартиеното крило изгоря.

Мигайки яростно, Сабриел изпълзя далече от този звук, близо до саркофага. Съществото не продължи веднага, но тя чуваше как се приближава, а въздухът прашеше и свистеше, докато се движеше.

— Трябва да доставя и последния си товар — каза то. — Тогава сделката ще бъде приключена и мога да получа възмездие.

Сабриел отново примигна, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Зрението ѝ постепенно се възвърна, а през съборената стена пред нея се разкри картина, изтъкана от сълзи и първите лъчи лунна светлина, картина, замъглена от червения прах на натрошените тухли.

Всички сетива на Сабриел крещяха в нея. Свободната магия, мъртвите, опасността, дебнеща навсякъде около нея...

Съществото, което доскоро бе Моget, проблесна на малко повече от пет метра разстояние. Беше по-набито, отколкото при предишното си появяване, но също толкова деформирано — огромно туловище, понесло се към нея на върха на поток от струяща, завихрена енергия.

Внезапно зад гърба му подскочи един войник, забивайки меч си дълбоко в него. То почти не го забеляза, но мъжът изпищя и избухна в бели пламъци. Огънят го унищожил за миг, а мечът му се превърнал в парче метал, който изгори дебелия дъбов дъски на пода.

— Нося ти меч на Абхорсен — каза съществото, като хвърли настрана един дълъг, едва забележим предмет. — И звънеца, наречен Астарел.

Той го положи нежно на земята, а среброто проблесна за миг, преди да потъне в морето от прах.

— Приближи се, Абхорсен. Измина много време от началото на всичко това.

После съществото се разсмя със звук, наподобяващ запалена клечка кибрит, и започна да се движи около саркофага. Сабриел разхлаби пръстена на ръката си и отстъпи назад, а саркофагът остана помежду им, докато мислите ѝ препускаха. Керигор беше съвсем близо, но може би все още имаше време да превърне това същество отново в Моget и да довърши последните ритуали...

— Спри!

Думата прозвуча като отвратително облизване по лицето от езика на някакво влечуго, но в нея имаше власт. Сабриел застана мирно,

против волята си, както направи и пламтящото създание. Тя се опита да погледне покрай него, притваряйки очи срещу светлината, стараейки се да отгатне какво се случва в другия край на Залата. Не че изпитваше особено голяма нужда да види.

Беше Керигор. Войниците, които бяха залостили вратата, лежаха мъртви около него, острови от бледа плът на фона на морето от мрак. Сега той нямаше никаква форма, ала в присъствието му, наподобяващо мастилено петно, се долавяха получовешки черти. В очите му пламтеше бял огън, а зейналата му уста беше покрита с мъждукащи въглени, тъмnochервени, като съхнеща кръв.

— Абхорсен е мой — изхриптя Керигор, а гласът му бе дълбок и някак плавен, сякаш думите му клокочеха като лава, примесена със слюнка. — Ще я оставиш на мен.

Съществото, някога наричано Мовет, издаде пращящ звук и отново помръдна, а след него се сипеха бели искри, подобно на миниатюрни звезди.

— Чакал съм твърде дълго, за да позволя някой друг да ми отнеме възмездие! — просъска то, привършвайки с пискливо мяукане, което все още напомняше за котката. После се втурна към Керигор, блестяща електрическа комета, запратена към мрака на неговото тяло, която се разби в призрачната му материя като чук, налагащ месото, за да стане по-крехко.

За миг никой не помръдна. Всички бяха шокирани от изненадващата атака. После мрачната фигура на Керигор отново се вледени, а дългите пипала на печалната нощ се обвиха около искрящия нападател, като го задушиха и погълнаха с неумолимата ненаситност на октопод, удушил костенурка с ярка черупка.

Обзета от отчаяние, Сабриел се огледа, за да открие Тъчстоун и магистрат Гринууд. Из озарения от лунна светлина въздух бавно продължаваше да се стеле тухлен прах, като някакъв смъртоносен газ с ръждив цвят, а лежащите наоколо тела сякаш бяха жертви на задушавашата му отрова. Ала те бяха уцелени от тухли или дървени трески, разхвърчали се при счупването на скамейките.

Сабриел видя най-напред магистрата, която лежеше малко по-надалече, свила се на една страна. Всеки друг би си помислил, че е в безсъзнание, но тя разбра, че е мъртва. Беше улучена от една дълга,

подобна на нож треска от счупена скамейка, а твърдото като желязо дърво я беше пронизало цялата.

Знаеше, че Тъчстоун е жив — и го видя, подпрян на купчина натрошена мазилка. Очите му отразяваха лунната светлина.

Сабриел отиде при него, стъпвайки между трупове и отломките, петната току-що пролята кръв и безмълвните, смъртоносно ранени хора.

— Кракът ми е счупен — каза Тъчстоун, с изкривена от болка уста. Той наведе глава към зейналата дупка в стената. — Бягай, Сабриел. Докато вниманието му е отклонено. Избягай на юг. Живей нормално...

— Не мога — отвърна тихо Сабриел. — Аз съм Абхорсен. Освен това, как ще избягаш с мен с този счупен крак?

— Сабриел...

Ала тя вече се бе извърнала. Взе Астарел и го накара да замълчи с опитните си ръце. Но от това нямаше нужда, тъй като звънецът беше запушен от тухлена прах и безмълвен. Нямаше да може да звъни както трябва, докато не се почисти с търпение, магия и здрави нерви. Сабриел остана вгледана в него за миг, после нежно го положи обратно на пода.

Мечът на баща ѝ беше едва на няколко крачки от нея. Тя го взе и видя как символите на Хартата се леят по острието. Този път, те не образуваха обичайния надпис, а гласяха: „Клеър ме видя, Създателят на Стената ме сътвори, кралят ме кали, Абхорсен ме владее, за да не могат мъртвите да преминават в живота. Защото това не е техният път.“

— Това не е техният път — прошепна Сабриел. Зае отбранителна позиция и огледа Залата към гърчещата се мрачна маса, която представляваше Керигор.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Очевидно Керигор беше довършил творението на Свободната магия, което някога беше Моет. Огромният облак от мрак отново беше цял, без следа от бял огън, без ослепителна светлина, проправяща си път навън.

Той беше необичайно неподвижен и Сабриел изпита мимолетна надежда, че е бил ранен. После с ужас разбра. Керигор смилаше храната, като чревоугодник след твърде обилно хранене.

Сабриел потръпна при тази мисъл, а устата ѝ се изпълни с жлъчен сок. Нейният край нямаше да бъде по-щастлив. И двамата с Тъчстоун щяха да бъдат заловени живи, и да останат такива, докато животворната им кръв бъде източена, а гърлата им зоят сред мрака на водохранилището...

Тя поклати глава, отърсвайки се от този образ. Сигурно имаше нещо... Керигор трябваше да бъде по-слаб, толкова далече от Старото кралство... може би беше по-слаб от нейната Магия на Хартата. Съмняваше се, че един звънец би могъл да го подчини, но ако бяха два едновременно?

В залата беше тъмно, с изключение на лунната светлина, която нахлуваше през разбитата стена зад гърба ѝ. И тихо. Дори и ранените пълзяха по пода безмълвно, с приглушени викове, шепнейки последните си желания. Те потискаха своята агония, сякаш един писък би привлякъл ненужно внимание. Имаше и по-лоши неща от това да умреш в залата...

Силуетът на Керигор беше по-мрачен дори и от мрака. Сабриел го наблюдаваше внимателно, докато с лявата си ръка разхлабваше каишите, на които висяха Саранет и Кибет. Тя долавяше присъствието и на други мъртви наоколо, но нито един от тях не влезе в залата. Имаше още мъже, с които да се бият или да се гощават. Онова, което се случваше в залата, беше работа на техния господар.

Каишите се развързаха. Керигор не помръдна, затворил пламтящите си очи и бълващата огън уста.

С едно бързо движение Сабриел прибра меча в ножницата и извади звънците.

Тогава Керигор помръдна. Мрачното му туловище бързо подскочи напред, преполовявайки разстоянието помежду им. Освен това, той стана и по-висок, протягайки се нагоре, докато почти докосна сводестия таван. Очите му се разтвориха докрай, изпълнени с бушуваща и пламтяща ярост, и той проговори:

— Това са играчки, Абхорсен. Освен това е твърде късно. Твърде късно.

Той не изричаше само думи, но и сила, сила на Свободната магия, която смрази нервите на Сабриел и скова мускулите ѝ. Тя отчаяно се опитваше да иззвъни със звънците, но китките ѝ не помръдваха...

Мъчително бавно Керигор се плъзна напред, докато застана на ръка разстояние, извисил се над нея като някаква внушителна статуя от грубо изсечен мрак, а дъхът му се стелеше над нея с вонята на хиляда кланици.

Някой — едно момиче, което тихо издъхна на пода — докосна глезена на Сабриел с нежна милувка. Този угасващ допир предизвика малка искра от златиста Магия на Хартата, която бавно нахлу във вените ѝ, понасяйки се нагоре, затопляйки ставите и отпускаяки мускулите ѝ. Накрая тя достигна до китките и ръцете ѝ — и звънците иззвъняха.

Не беше чистият, истински звук, който очакваше, защото туловището на Керигор някак го пое и го преиначи, но той даде резултат. Керигор се подхлъзна назад и се смали, докато ръстът му стана близо два пъти по-голям от този на Сабриел.

И все пак не беше подвластен на волята на Сабриел. Саранет не го беше възпрял, а Кибет само го беше принудил да отстъпи.

Сабриел отново позвъни със звънците, съсредоточавайки се върху сложния контраст помежду им, насочвайки цялата си воля към тяхната магия. Керигор щеше да попадне под нейната власт, да отиде там, където тя пожелае...

И за миг той го направи. Не пое към смъртта, защото тя не притежаваше тази власт, но възвърна първоначалното си тяло, намиращо се в счупения саркофаг. В мига, в който звънът на звънците утихна, Керигор се промени. Огнените очи и уста се сляха в едно, като

разтопен восък, а призрачната му плът се превърна в тесен стълб от дим, който с рев се понесе към тавана. За миг надвисна сред гредите на покрива, а после се спусна с ужасен писък, право в отворената уста на тялото на Рогир.

При този писък Саранет и Кибет се счупиха и сребърни късове започнаха да падат като натрошени звезди, разбивайки се в пода. Махагоновите дръжки се превърнаха в прах, процеждайки се през пръстите на Сабриел като дим.

Тя се втренчи в празните си ръце за миг, все още усещайки твърдия отпечатък от дръжките на звънците... а после, без да го осъзнава, в ръката ѝ се появи дръжката на меч, докато се приближаваше към саркофага. Ала преди да успее да надзърне вътре, Рогир се изправи и я погледна — гледаше я с изгарящите, пъклени очи на Керигор.

— Малко неудобство — каза той, а гласът му имаше едва доловимо човешко звучене. — Не биваше да забравям, че си едно досадно хлапе.

Сабриел се хвърли към него, а от меча се разхвърчаха бели искри, когато го удари, пробождайки гърдите му, след което излезе от другата страна. Но Керигор само се разсмя и се пресегна, като хвана острието с две ръце, а кокалчетата му побеляха на фона на искрящата сребриста стомана. Сабриел дръпна меча, но не можа да го освободи.

— Няма меч, който да успее да ми навреди — каза Керигор, а кикотът му наподобяваше хриптенето на умиращ човек. — Дори и такъв, направен от Създателя на Стената. Особено сега, когато най-сетне придобих и последната им власт. Власт, която е управлявала още преди Хартата, власт, създава Стената. Вече я притежавам. Разполагам с онази счупена кукла, моя полубрат, а имам и теб, мой Абхорсен. Власт и кръв — кръв за разцеплението!

Той се пресегна и заби меча още по-надълбоко в гърдите си, докато дръжката опря в кожата му. Сабриел опита да се освободи, но той беше твърде бърз, и една хладна ръка сграбчи нейната. Без да успее да му окаже съпротива, Керигор я придърпа към себе си.

— Ще заспиш ли в неведение, докато Великите камъни бъдат подготвени за твоята кръв? — прошепна Керигор, а дъхът му все още вонеше на мърша. — Или ще изминеш будна всяка една крачка от пътя?

Сабриел се втренчи в него, като за първи път го погледна в очите. Дали сред пъкления плам в тях бе успяла да зърне едва доловима искра от ослепително бял огън? Тя разтвори левия си юмрук и усети как сребърният пръстен се плъзна по пръста ѝ. Разширяваше ли се?

— Какво ще предпочетеш, Абхорсен? — продължи Керигор, а устата му продължи да се лющи, кожата вече се пропукваше в ъгълчетата, а духът отвътре разяждаше дори тази плът, защитена с магия. — Твоят любим пълзи насам — жалка картинка, — но следващата целувка ще бъде за мен...

Пръстенът чакаше в ръката на Сабриел, скрит зад гърба ѝ. Беше станал по-голям — но тя усещаше, че металът продължава да се разширява...

Изранените устни на Керигор се приближиха към нейните, а пръстенът помръдна в ръката ѝ. Дъхът му беше тежък, вонеше на кръв, но тя отдавна се бе справила с позивите за повръщане. Извърна глава в последния момент и усети как съсухрената, мъртвешка плът се плъзга по бузата ѝ.

— Сестринска целувка — засмя се Керигор. — Целувка за чичото, който те познава още откакто си се родила — или малко преди това, но не е достатъчна...

За пореден път думите му не бяха просто думи. Сабриел усети как някаква сила сграбчи главата ѝ и я завъртя с лице към него, докато устните ѝ бяха разтворени, сякаш в страстно очакване.

Но лявата ѝ ръка беше свободна.

Керигор приведе глава, а лицето му ставаше все по-голямо — после среброто проблесна между двамата и пръстенът се озова на шията му.

Сабриел почувства, че натискът отслабва и се наклони назад, опитвайки се да се изтръгне от хватката. Ала Керигор не пусна ръката ѝ. Изглеждаше изненадан, но не и разтревожен. Повдигна дясната си ръка, за да докосне пръстена, докато ноктите му падаха, а костите се подаваха през пръстите му.

— Какво е това? Някаква останка от... Пръстенът се сви, прорязвайки пихтиестата плът на шията му, зад която се разкри дълбок мрак. Мракът също се сгъсти, нахлу вътре, пулсирайки, докато той опитваше да се измъкне. Двете пламнали очи гледаха невярващо.

— Невъзможно — изхриптя Керигор. Ръмжейки, отблъсна Сабриел, захвърляйки я на пода. Едновременно с това извади меча от гърдите си, а острието бавно се освободи със звук, наподобяващ стържене по дърво.

С бързината на змия, ръката и мечът се стрелнаха, съсичайки Сабриел. Острието премина през бронята и кожата ѝ и се заби дълбоко в дървения под. Болката я разтърси и тя изпищя, а тялото ѝ се сгърчи конвулсивно около острието, в една ужасна спонтанна извивка.

Керигор я остави там, прободена като насекомо от колекция, и се приближи към Тъчстоун. През замъглените си от болка очи, Сабриел видя как поглежда надолу и отсича дълга, назъбена треска от една скамейка.

— Рогир — каза Тъчстоун. — Рогир...

Треската се стовари със сподавено яростно изскърцване. Сабриел затвори очи и извърна глава, пропадайки в собствен свят, светът на болката. Знаеше, че трябва да направи нещо за кръвта, която се лееше от стомаха ѝ, но сега — след като Тъчстоун бе мъртъв, — тя просто лежеше на мястото си и я остави да тече.

После осъзна, че не е доловила смъртта му.

Отново отвори очи. Треската се беше счупила в бронята му. Керигор се пресягаше за още една, но сребърният пръстен вече се бе смъкнал на раменете му, разкъсвайки плътта докато падаше, като белачка за ябълки, изтръгваща мъртвия му дух от разлагащия се труп.

Керигор се съпротивляваше, пиццейки, ала пръстенът омота ръцете му. Подскачайки като обезумял, той се мятеше наляво-надясно, опитвайки се да отхвърли сребърния пръстен, който го стягаше, но така само предизвикваше разпадането на още плът, докато не остана никаква. Нищо, освен един бушуващ стълб от мрак, пристегнат със сребърен пръстен.

После стълбът се строполи като съборена сграда, превръщайки се в купчина трептящи сенки, сред които сребърният пръстен светеше като панделка. В среброто проблесна яркочервено око — рубинът, нараснал ведно с метала.

Върху пръстена отново се появиха символи на Хартата, но Сабриел не успя да ги изтъкува. Очите ѝ не можеха да се фокусират, а и беше много тъмно. Лунната светлина сякаш беше изчезнала. Въпреки това, тя знаеше как да постъпи. Саранет — ръката ѝ се плъзна

към пояса, ала шестият звънец го нямаше — нито седмият, нито третият. Много небрежно от моя страна, помисли си тя, много небрежно — но трябва да довърша възпиращото заклинание. Ръката ѝ се спусна върху Белгер за миг и почти го измъкна — но не, това щеше да го освободи... накрая измъкна Ранна, стенойки от болката, предизвикана дори и от това леко движение.

Ранна беше необичайно тежък за толкова малък звънец. Сабриел го опря на гърдите си за миг, събирайки сили. После се отпусна по гръб, прободена от собствения си меч, и позвъни със звънеца.

Ранна прозвуча мелодично и я успокои, подобно на дългоочаквана постеля. Звукът отекна из Залата и навън, към мястото, където неколцина мъже продължаваха да се борят със смъртта. Всички, които го чува, прекратиха битката и легнаха на земята. Тежко ранените лесно преминаха в смъртта, присъединявайки се към мъртвите, които бяха последвали Керигор; онези, които бяха по-леко ранени, потънаха в целебен сън.

Купчината мрак, която сега представляваше Керигор, се раздели на две полукълба, свързани с екваториалния сребърен пръстен. Едното полукълбо беше черно като въглен; другото бе ослепителнобяло. Постепенно, те се разтопиха в две отчетливи форми — две котки, свързани във врата като сиамски близнаци. После сребърният пръстен се разцепи на две, и всяка котка имаше пръстен около врата, а животните се разделиха напълно. Пръстените изгубиха своя блясък, постепенно променяйки цвета и структурата си, докато се превърнаха в червени кожени каиши, върху всеки от които висеше по едно миниатюрно звънце, по един миниатюрен Ранна.

Двете малки котки стояха една до друга. Едната беше черна, другата — бяла. И двете се наклониха напред, а гърлата им потръпнаха, и всяка изплю по един сребърен пръстен. Котките се прозяха, когато пръстените се търкулнаха към Сабриел, после се свиха на кълбо и заспаха.

Тъчстоун гледаше как пръстените се търкалят в праха, а среброто блестеше на лунната светлина. Те се удариха в Сабриел, но тя не ги взе. Двете ѝ ръце все така стискаха Ранна, но той беше замлъкнал, опрян на гърдите ѝ. Мечът ѝ беше надвиснал над нея, а острието и дръжката му хвърляха сянка във форма на кръст по лицето ѝ.

През съзнанието на Тъчстоун премина някакъв спомен от детството. Един глас, гласът на пратеник, говореше на майка му.

— Ваше Величество, носим тъжни новини. Абхорсен е мъртъв.

ЕПИЛОГ

Смъртта изглеждаше по-студена отвсякога, помисли си Сабриел, и се запита защо, докато не осъзна, че още лежи. Във водата, носена от течението. За миг понечи да се възпротиви, но после се отпусна.

— Всеки човек и същество трябва да умрат... — прошепна тя. Светът на живите и неговите грижи ѝ се струваха много далечни. Тъчстоун беше жив и това я правеше щастлива, доколкото изобщо можеше да чувства нещо. Керигор беше разгромен, поне затворен, ако не наистина мъртъв. Беше свършила своята работа. Скоро щеше да премине зад Деветата порта и да намери вечен покой...

Нещо сграбчи ръцете и краката ѝ, повдигна я над водата и я изправи.

— Твоят час не е настъпил — каза един глас, глас отекнал сред още петдесет.

Сабриел примигна, защото около нея имаше много светещи човешки фигури, кръжащи над водата.

Бяха повече, отколкото можеше да брои. Не бяха мъртви духове, а нещо друго, подобно на изображението на майка ѝ, призовано от хартиената лодка. Силуетите им бяха смътни, но тя веднага ги разпозна, защото всички бяха облечени в тъмносините роби със сребърни ключове. Всеки един от тях беше Абхорсен.

— Връщай се — изрекоха те в хор. — Връщай се.

— Не мога — проплака Сабриел. — Мъртва съм! Нямам сила...

— Ти си последният Абхорсен — прошепнаха гласовете, а блестящите сенки се приближиха. — Не можеш да изминеш този път, преди да се е появил друг. Силата е в теб. Живей, Абхорсен, живей...

Внезапно тя наистина усети силата. Беше достатъчна, за да пропълзи, прегазии и отново да поеме по реката, предпазливо проправяйки си път към живота, докато блестящият ѝ ескорт накрая изостана. Един от тях — навярно баща ѝ — леко докосна ръката ѝ в мига, преди да остави царството на смъртта зад гърба си.

Едно лице изплува пред погледа ѝ — лицето на Тъчстоун, който се взираше в нея. До ушите ѝ достигна звук, далечен, дрезгав звън на звънци, който ѝ се стори не на място, преди да осъзнае, че това са сирените на линейка, линейки, които набираха скорост откъм града. Не усещаше присъствието на никакви мъртви, нито пък долови някаква велика магия, Свободна или на Хартата. Но все пак, Керигор си беше отишъл и се намираха почти на четиридесет мили от Стената...

— Живей, Сабриел, живей — шепнеше Тъчстоун, хванал ледените ѝ ръце, а очите му бяха толкова замъглени от сълзи, че не бе забелязал как нейните се отварят. Сабриел се усмихна, после направи гримаса, когато болката се завърна. Огледа се в двете посоки, питайки се колко ли време ще му трябва на Тъчстоун, за да разбере.

Електрическите лампи бяха възстановени в някои части на Залата, а войниците отново редяха фенери. Имаше повече оцелели, отколкото беше очаквала, които се грижеха за ранените, укрепваха опасно срутилите се тухлени зидове, дори метяха праха от тухлите и надгробната пръст.

Ала имаше и много мъртви и Сабриел въздъхна, когато остави сетивата си да се реят. Полковник Хорис, убит отвън, на стълбите, магистра Гринууд, нейната невинна приятелка Елимер, още шест момичета, поне половината войници...

Очите ѝ обходиха по-близките участъци, към двете спящи котки и двата сребърни пръстена на пода до нея.

— Сабриел!

Тъчстоун най-сетне беше забелязал. Сабриел извърна очи към него и внимателно вдигна глава. Той беше извадил меча, както видя, а няколко нейни съученички бяха направили целебно заклинание, което вършеше работа засега. Типично за него, Тъчстоун не се беше погрижил за крака си.

— Сабриел — каза той отново. — Ти си жива!

— Да — каза Сабриел с известна изненада. — Жива съм.

Издание:

Гарт Никс. Сабриел

ИК „Инфо ДАР“ ЕООД, София

Редактор: Милена Иванова

Коректор: Ангелина Вълчева

ISBN-10: 954-761-228-X

ISBN-13: 978-954-761-228-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.